

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MATING SEASON: BOOK ONE

LUNA TRIALS

HEATHER K. CARSON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

@ ' LUNAYRIALS
ÇİFTLEŞME SEZONU:
KİTAPOME

HEATHER K. MARION

Telif Hakkı © 2024 Heather K. Carson
www.heatherkcarson.com
Mavi Salı Kitapları'nın izniyle

Kapak Tasarımı Fay Lane tarafından

faylane.com adresinde ISBN: 9798321117972

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni alınmaksızın, kısa süreli kullanım dışında, çoğaltılamaz, kopyalanamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz. Alıntılar.

Lütfen telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığını teşvik etmeyin veya buna katılmayın. Korsanlık hırsızlıktır.

İçindekiler

[Birinci Bölüm İkinci](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Üçüncü](#)
[Bölüm Dördüncü](#)
[Beşinci Bölüm](#)
[Altıncı Onaltı](#)
[Yedinci Sekizinci](#)
[Bölüm Dokuzuncu](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Onuncu Onbirinci](#)
[Oniki Onüçüncü](#)
[Ondördüncü](#)
[Onbeşinci Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[YirmiOnyedinci](#)
[Onsekizinci](#)
[Ondokuzuncu](#)
[Yirmi Birinci Bölüm](#)
[Yirmi İkinci Bölüm](#)
[Yirmi Üçüncü Yirmi](#)
[Bölüm Yedi Dördüncü](#)
[Bölüm Sekizinci Yirmi](#)
[Yirmi Yirmi Yirmi Yirmi](#)
[Dokuzuncu Beşinci](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Üçüncü](#)
[Bölüm Altıncı](#)
[Otuzuncu Otuz Otuz](#)
[Otuz Otuz Otuz Otuz](#)
[Otuz Otuz Birinci İkinci](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[Beşinci Bölüm Bölüm](#)
[Yedi Bölüm](#)
[AltıncıBölüm Sekizinci](#)
Yazarın Notu

Kara mizahı, ahlaki açıdan gri Alfa MC'leri, şekil değiştiren romantik hikayelerdeki değişimleri ve genel bir HEA ile bir üçlemeye yayılan yavaş yanma baharatı ve uçurum tehlikeleriyle acımasızca alay edilmeyi seviyorsanız, o zaman

Bunu senin için yazdım.

Umarım beğenirsiniz, canavar sever dostlarım <3

(Ayrıca baba, bunu da okuyamazsın)

"7^{inci} yıllık *Çiftleşme Sezonu* yine kıyasıya bir rekabete sahne olacak." Amerika'nın en sevilen kurt şekil değiştiren TV programı sunucusu Jay Renfro kameraya gülümsedi. "Son söylentileri aldık beklenen Alfa serisini kaçırmak istemeyeceksiniz-"

Tıklayın.

"Baba! Ben geldim." Uzaktan kumandayı onun yırtık pırtık ve çok sevdiği koltuğunun yanındaki sehpayla fırlattım.

Cevap yok.

İki yatak odalı küçük karavanımızın arkasında akan suyun ya da onun hışırtısının sesini dinledim. Ev sessizdi. Ama dışarıdaki atölyenin kapısı menteşelerinden gıcırdıyordu.

Lanet olası inatçı yaşlı kurt.

Küçük mutfağımızın sararmış ve soyulmuş muşamba zemininde yürüdükten sonra, paravan kapıyı açtım ve bahçeye doğru fırladım.

"Dinleniyor olman gerekiyordu," diye homurdandım. Yumruğum vurdu

atölyenin kontrplak kapısına çarparak az önce kilitletiği zinciri takırdattı. Polaris ATV dışarıya park edilmişti ve benzin hala havada ağır bir şekilde asılı duruyordu.

Bu da babamın bugün bana kalp krizi geçirtmeye çalıştığı anlamına geliyordu. "Eğer bu kapıyı açmazsan, sandalyeni alırım."

Topallayarak gelip zinciri çıkarırken dükkânın içinden boğuk küfürler geliyordu. Benimkinden pek de farklı olmayan bal kahverengisi gözler, gür gri saçlarının altından bana bakıyordu. Kaşları sakalına uyuyordu. "Sen yapmazdın."

"Dene beni." Omuzlarımı dikleştirdim ve ellerimi kalçalarımın altına koydum. 1.80 boyum kadın insan standartlarına göre kısa sayılmazdı, ama sürümüzdeki çoğu erkek şekil değiştiren gibi, babam da

bir santimden fazla. "Şu anda tuzak hattında koşmana izin yok."

"Buraya gelip benimle bu saçmalığa başlama Aspen." Tezgâha doğru zıplarken masaya yaslandı. Pantolonunun paçası dizinin hemen altında düğümlenmişti. Tekrar uzuyordu ama benim hoşuma gitmeyecek kadar yavaştı. Kurt şekil değiştirenler hızlı iyileşir. Yine de bütün bir uzvun yeniden büyümesi zaman alırdı.

Babam bana sırtını döndü. Geniş omuzları Yaşlılıktan kamburlaşmışlardı ama yeşil fanilasının dikişlerini dolduruyorlardı.

Gömlek. Bir kunduz leşi masanın üzerinde, kemiklerin ve duvarda kurumaya bırakılmış hayvan postlarının altında açık bir şekilde duruyordu.

Ölümün pis kokusu atölyeyi doldurmuştu. Bu, birlikte büyüdüğüm ve zar zor tahammül edebildiğim bir kokuydu. Babam kemirgeni kesip açarken hiç tereddüt etmedi ve bağırsaklarını masanın üzerine döktü. O farklı bir kumaştan kesilmişti. Çoğundan daha sert. Daha güçlü bir Benimkinden daha mide.

Ama o hala benim babamdı. "O kunduzu yere bırak ve ben Dr. Greenwood'u çağırmadan önce kışını kaldırıp eve gir."

"Beni ispiyonlarsın." Çenesi ihanet içinde düştü.

"Kesinlikle isterim." Dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırdım ve gülümsememeye çalıştım. Dış görünüşü canavar gibiydi ama babam gerçekten de oyuncak bir ayıydı.

En azından benim için.

"Eğer bu keseyi çıkarmazsam, çürüyecek."

"Dondurucuya at ve..." Teker bezlerini açık boşluktan çekerken biraz öğürdüm. Gözlerimi sıkarak ağızımdan nefes aldım. Bir şeyin kokusunu almamaya çalışırken kurt duyularına sahip olmak gerçekten berbatı.

"Dışarıda çalışmaman gerekiyor. Dr. Greenwood ayağından uzak durmanı ve bacağının iyileşmesini beklemeni söyledi." Burnumu sıktım. Tamamen iyileşip iyileşmeyeceğinden bile emin değildik ama kendini sınırlarına kadar zorlamanın bir yararı olmayacaktı.

"Dışarıda çalışmıyorum." Omzunun üzerinden bir sırtıfış fırlattı. "Burada, doktor ve torunumun beni rehin tuttuğu evdeyim."

Tanrıça yardımcım olsun. "O zaman kunduzu açıkla."

"Gökten düşmüş olmalı." Omuz silkti.

"İçeri. Şimdi." Tekerlekli sandalyesini kulübenin köşesinden çekerek homurdandım.

Hayal kırıklığına uğramış bir huff ile sandalyeye çöktü. "Bu masaya yemek ve bankaya para koymak için canımı dişime takarak çalıştığım için aldığım teşekkür."

"Her şeyden önce, banka kullanmazsınız. Paranı bir teneke kutuya koy." Kunduzu kuyruğundan yakaladım ve derin bir yere götürdüm. Dondurucu.

Babam nasırlı ve kan lekeli parmağını Dudaklar.

Tekerlekli sandalyenin bükülmüş tutamaklarını tutarken güldüm. "Kimse beni duymayacak." Buraya kadar değil.

Nuva Sürüsü bölgesinin eteklerinde yaşıyorduk. Nevada'da, hapishaneden olabildiğince uzakta, toprak bir yolun sonundaki küçük, geniş bir karavanda. İyi bir yerdi. yüksek çöl vadisinin eteklerinin hemen altında yer alan, birkaç akarsu ve ormanlık alanın tuzakları ayakta tutmak için gerekli hayvan yaşamını sağladığı bir yer.

Zor bir ay olmadığı sürece babamın tuzaktan yakaladığı etleri genellikle yemezdik. O yiyecekler Holton'a giderdi. Cezaevi - şekil değiştirenler için maksimum güvenli bir hapishane, ki bu da bizim dağlı sürümüzün haritada yer almasının tek sebebiydi.

"İkincisi, ben de para getiriyorum," dedim onu avluya doğru götürürken. "Birkaç gün izin almayı göze alabilirsin."

Babam kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini dikti. ileride. "Parayı kendine saklamayı söyledim zaten. Senin parana ihtiyacım yok."

Öyle yaptı. Karavanın vergileri yakında ödenecekti. Duşta tamir etmemiz gereken bir sızıntı vardı. Dr. Greenwood bedava değildi ve konsültasyonların maliyeti... kelimenin tam anlamıyla bir bacak. Ama babam hayvan kürklerinin eskisi kadar para etmediğini kabul edemeyecek kadar gururluydu, özellikle de Alfa Derek payını aldığı anda.

Bu da özgürlüğümüzü satın almak için biriktirdiğim her kuruşu saklamayı çok daha zor hale getirdi.

Sandalyeyi mutfak kapısının dışına park ettim ve babamın onu eve taşımasına yardım ettim. Gerçekten bir rampa yapmamız gerekiyordu ama o kendini "topal kurt" olarak görmeyi reddetti. Her ne kadar

sandalyeyi yaz başından beri kullanıyorduk ve şimdi kışı yeni atlatıyorduk.

"Programımı kapattın," dedi kendini oturma odasına götürürken.

"Çiftleşme Sezonu çöpüydü."

"Çiftleşme mevsimi mi?" Bana bakarken gülümsemesinde küçük bir parıltı vardı. "Sen farkına bile varmadan bahar gelmiş olacak."

"Bir ay." Başımı salladım. Ve üç gün, dört saat. Ama kim sayıyordu ki?

Ben sayıyordum. Sayıyordum.

İlk kızıştığımdan beri sayıyordum.

Her yıl Solucan Ayı'ndan önceki günlerde - baharı işaret eden ilk çeyrek ay - dişiler kızışmaya, erkekler de kızışmaya başladığında kurtlarımız devreye girer ve sürünün çiftleşmemiş üyeleri, seçtiğimiz bir dişiye yakalamak umuduyla birlikte koşmaya zorlanırdı. dostum.

Şimdiye kadar dört yarışma atlatmıştım. Sadece son bir sezon yapmam gerekiyordu ve özgürlük beni bekliyordu. Eğer kurdum

Beşinci kızgınlığımda eşimi seçersem, insanlardan beni ve babamı bu sürüden kurtarmak için çifte vatandaşlık başvurusunda bulundu.

"Belki de bu yıl kurdunun nihayet sakinleştiği yıl olur." Babam tekerlekli sandalyesini kilitledi ve koltuğuna oturmak için dönerek kendini kaldırdı.

Büyük şans. Kurdum kafamın içinde homurdandı.

"İstedüğimin bu olmadığını biliyorsun." Kendimi ayakta durmaya zorladım.

rahatlamasına yardım etmemek için. Üzerine titrememden nefret ederdi. Ve bu konuşmadan da nefret ediyordu. O inatçıydı, bu sürüye bağlıydı ama ben de inatçıydım.

"Onu henüz bulamadığınızı biliyorum." Babam yorgun bir iç çekişle en sevdiği koltuğuna uzandı ve konuyu tekrar *oraya* gitmemizi engellemek için yeniden yönlendirdi. "Ama eşinle tanıştığında fikrini değiştireceksin."

Gözleri her zamanki gibi parlıyordu. Büyükannemin ölmeden önce duvarda asılı duran fotoğrafına baktım. Herkes ona benzediğimi söylerdi. Aynı yapı, zayıf omuzlar ama Kalçalarım daha kalın, faremsi kahverengi saçlarım ve çillerle bezeli bir burnum vardı. Ama babamın kahverengi gözlerini almıştım. Buzul mavisini yerine.

"Hepimiz kader arkadaşlarımızı bulacak kadar şanslı olamayız." Güldüm, tekerlekli sandalyeyi geri çekerek ayak dayama yerini açmasını sağladım.

"Eskiden böyle değildi." Babam bacaklarını doğru şekilde ayarladı. "Eskiden hepimiz çok şanslıydık."

Yemek yapmam gerekiyordu ama koltuğun kolçağına oturdum. onun yerine yatar koltuk. Doğrusu, *eski güzel günleri dinlemeyi* seviyordum.

"Alfaların Lunalarını televizyondan seçmediği zamanlar," diye dalga geçtim.

"Oh, bu sadece iyi, ucuz bir eğlence." Kıkırdadı.

"Ama Alfalar çiftleşme mevsimi için her zaman merkezi bir yerde buluşurlardı. Tüm bu sürüler, insan hükümeti ve hızlı üreme ile dünyanın şu anki hali, kaderinizi bulma şansınızı bulandırıyor. Büyükannenle tanıştığımda, o sadece tepeler. Birbirimize rastlamamız kaderimizde vardı."

"Bana böyle söylememiştin." Elimi kalbimin üzerine koyarak kızmış gibi yaptım. "Dedin ki, aynen aktarıyorum, 'Ben olsam Onun kokusunun peşinde dünyayı dolaştım, her kapıyı çaldım, her sürü sınırını geçtim, hiçbir şey beni kaderimi bulmaktan alıkoyamazdı. dostum.'"

Hala en sevdiğim aşk hikayesiydi.

Sadece bir peri masalı olsa bile.

Başını salladı, gözleri buğulanırken boğazındaki duyguyu temizlemek için öksürdü. "Evet ve ben de ciddiydim."

"Yaptığını biliyorum." Başımı omzuna yasladım. Kolumu okşadı, ikimiz de anılarımızda kaybolurken bir an sessiz kaldık. Keşke daha fazla olsaydı. Büyükannemden. Ailemden. Ama onları babamın hikayeleriyle yaşamaktan memnundum.

"Bu akşam yemek yapacak mısın?" Sesi sertti.

İçindeki hüznü duymamış gibi davrandım. "Sanırım senin için yemek yapabilirim."

"Ekmeğini kazansan iyi olur." Kumandayı aldı.

Mutfığa doğru giderken gözlerimi devirdim.

Buzdolabında hâlâ iyi kokan tavuk artıkları vardı. Patates ve havuçları doğradım ve kaynamaya bıraktım. Hızlı bir çorba hazırlamayı bitirdiğimde haberler

Çiftleşme Sezonu haberinden başka bir şeye geçtim.

Tanrıçaya şükürler olsun.

"Akşam yemeği hazır," diye seslendim.

Babam sesi kıstı. "Dinle, Aspen. Gitmemizi istediğini biliyorum ve düşünüyordum da..."

Gözleri büyüdü. Elimdeki kepçe ocağa düştü ve çorba her yere sıçradı. Diğer tüm düşünceler kaçarken beynim dondu ve özgür iradenin yerini emir aldı.

Kafalarımızın içindeki bağlantı aracılığıyla konuşan Alfa Derek'e itaat etmekten başka çarem olmadığı için kurdum içimde hırladı,

"Zorunlu sürü toplantısı. Şimdi."

Duke's Bar'ın otoparkında eski kamyonumuz için park yeri bulmaya çalışırken alt dudağımı çiğnedim. Bina, hapishane dışında toplu etkinliklere ev sahipliği yapabilecek kadar büyük olan tek yerdi, ancak otopark zaten neredeyse doluydu. Beni endişelendiren Alfa Derek'in ses tonundaki aciliyet değildi. Daha düşük rütbeli kurtları toplantılara çağırma zahmetine hiç katlanmamasıydı ve ben de genellikle tüm sürü etkinliklerinden vebadan kaçır gibi kaçardım. Hapishanedeki konumum, sürümün büyük bir kısmıyla günlük olarak etkileşime girmemi engelliyordu.

Ve bu paketi gerçekten sevmedim.

Sonunda barın karşısındaki tarlada, adaçayının yanında bir yer buldum.

"Bırak onu. Ben yürüyebilirim." Tekerlekli sandalyesini kamyonetin kasasından çıkarmak için hareket ettiğimde babam homurdandı. Tartışmaya zahmet etmedim.

Ama omuzlarını dikleştirdiğinde kaşlarımı çattım.

Kayıp bacağının ağırlığını taşımak için bastonuna yaslanmıştı. Bunun ona acı verdiğini biliyordum. Bazı geceler kurdunun hayalet uzuv için uluduğunu ve kaşındığını duyabiliyordum.

Onu yakalayan dağ aslanının bir şekil değiştiren olmasını dilediğim ilk sefer değildi, böylece onu bulabilir ve yüzüne yumruk atabilirdim.

Papa dişlerini sıktı ve yavaşça kurtların inine girerken hiçbir zayıflık belirtisi göstermedi. Çünkü burada, Nuva Pack benzeri Temelde başka herhangi bir paket zayıflığı birinin ölümüne neden oldu. Çenemi kaldırdım ve loş ışıklı barın içinde onu takip ettim,

Kimsenin babama saldırmaya çalışmadığından emin olmak için izlerken yumruklarımı iki yanımda sıktım.

Sinirleri gerilmiş baskın kurtların baskın kokusu kendi kurdumun tüylerini diken diken etti. Kurdumu tutarken kürkü derime battı.

Geri. Babamı gezginlerden korumak için yer değiştirmek istedi. ona doğru bakan gözler. Derisi yüzülmüş, güneşten kavrulmuş ön kollarında filizlenen kahverengi tüyler bana onun da aynı şeyi hissettiğini söylüyordu.

"Şurada." Odanın arka tarafında, daha düşük rütbeli kurtların kümелendiği bir sandalyeyi işaret ettim. Nuva'da hiçbirimiz zengin sayılmazdık ama aramızda net bir ayırım vardı

Alfa Derek'in yakın çevresi ile diğer herkes arasında.

Barın önündeki sandalyelerde daha fazla bacak alanı buldular ve alanın çoğunu kapladılar. Biz ise duvarlara yakın durduk ve çoğunlukla ayakta durduğumuz gölgelerde takıldık. Bazıları babam kadar büyük olan iri yarılar, dans pistinin ortasında aileleriyle birlikte gülüşüyorlardı.

Ama onları tanıyordum.

Kaba mizahları, yükselip sürünün alfası olmak için mücadele etmek istedikleri gerçeğini gizleyen bir maskeydi.

Belki bu kadar korkak olmasalardı, denerlerdi. Ben henüz kör bir yavruyken babam Derek'e meydan okuduğundan beri kimse Alfa olmak için açıkça meydan okumamıştı. Büyük şehirden gelen bir dişi kurt olan annemin daha düşük rütbeli bir şekil değiştiren olarak kalmak istemediğini söylüyorlar. Bu yüzden babam rütbesini değiştirdi, Alfa pozisyonları geleneksel olarak bir aile içinde aktarılsa da yıldızlar için ateş etti. Derek'e karşı kaybetti ve annem utanç içinde kaçtı, beni babamla yalnız bıraktı ve soyadımıza bir damga vurdu.

Güç istemememiz gerekiyor. Babamın mirasının sürüye öğrettiği ders buydu ve onun ölümünden beri herkes uyarıcı hikayeye kulak verdi.

Ben babam gibi değildim.

Nasıl hayatta kalacağını bilen babam gibiydim.

Gerektiğinde başımı eğdim ve dövüşlerimi dikkatle seçtim. Sürüden uzak durdum, özellikle de böyle olduklarında. Gerçi Bunu anlamam birkaç yılımı almıştı.

Sanırım bu *ders* için Derek'e teşekkür edebilirim.

Kurdum zihnimde, bizi insan ve hayvandan ayıran bariyerin arasında volta atıyordu. Hâlâ onu sıkı sıkıya kontrol etmem gerekiyordu ama artık ergen olmadığım için bu daha kolaydı.

Toplanan şekil değiştirenlerin çok fazla duruşu vardı.

Daha yüksek rütbeli kurtların sesleri ve kahkahaları çok yüksekti ve yumruklarını göğüslerine vuruyorlardı.

hapisanedeki memurlar tarafından bacaklarına coplarla vurulmuştur.

Holton Cezaevi'nin müdürü ve sürümüzün Alfa'sı Derek, odanın önünde, müzik kutusunun yanında çizmeleriyle bir yargıç gibi oturuyordu masaya yaslanmıştı. Kirli sarı saçları yanlardan kısa kesilmiş ve tepeden örülmüştü. Daha iri erkekler onun etrafında dolanıyor, gözüne girmeye ya da bir zayıflığından faydalanmaya çalışıyorlardı ama o onlara hiç fırsat vermiyordu.

Sağında tek oğlu Trenton oturuyordu.

Trenton'ın saçları babasıyla aynı renkteydi ama aynı uzunlukta kesilmişti. Babası gibi o da taş gibi bir yüzle gruba bakıyor, her şeyi görüyor ama hiçbir şey söylemiyordu. Çünkü o Trenton'dı. Bütün lise boyunca böyleydi. Sanırım onlara güçlü ve sessiz tipler diyorlar.

Sessiz.

Evet, o konuda iyiydi.

Gözlerimi kaçırıp babamı boş sandalyeye kadar takip ettiğimde kurdum onaylamadığını belli etti. Umarım sandalyeye oturur ve tüm bu süre boyunca ayakta durmayı sorun etmezdi. Gözlerimi kapattım ve bu toplantının hızlı geçmesi için Tanrıça'ya sessiz bir dua gönderdim.

Bir ay, üç gün, üç saat sonra...

"İğrenç. Kokarca gibi kokuyor," diyen Stefanie'nin tiz sesi gözlerimi açtı. Babamı çöple kaplıymış gibi kokladı ve onu geri iterek tökezlemesine ve neredeyse kendini kaybetmesine neden oldu. Bastonuna yaslanırken ayakları yere basıyordu.

İçgüdüsel olarak dişlerimi gösterdim. Babası Beta Clark'ın oturduğu yerden kalkıp önden. Avını gagalamaya hazır bir akbaba sürüsü gibi Stefanie'nin yanlarından ayrılmayan Trixie ve Leah da öyle.

"Kokarca değil, kunduz," diye ısırdım sıkılmış dudaklarımın arasından.

Dişler. Kelimeler ağzımdan çıktığı anda kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark ettim.

Stef'in gözleri kısıldı ve babam içine düştüğüm durumdan habersiz yürümeye devam etti.

Onu alabiliriz. Stef ve arkadaşları üzerime çullanırken kurdum yukarı doğru eğildi.

Bunun için çok yaşlıyım.

Kas hafızam beni çömeltti, aptalca bir fikir olduğunu bilmeme rağmen karşılık vermeye hazırdım.

"Her neyse. Hâlâ av gibi kokuyor," dedi Stef sonunda, kıvrak zekâlı sayılmak için birkaç vuruş geç kalmıştı. Mezun olduğumuz sınıftaki en yüksek notlardan bazılarına sahip olduğu düşünülduğünde bu biraz üzücüydü. Ve bunun nedeni babasının etkisi değildi. Orada bir yerlerde gerçekten bir beyin vardı.

Yırtıcı hayvanlar gibi, odadaki tüm şekil değiştirenler yavaşça bize doğru döndüler. Savaşmak için can atarken kolektif adrenalinin yükseldiğini hissedebiliyordum.

Gözlerimi indirmeli, boynumu açmalı, itaatkâr bir taraf göstermeliydim. Bana sürekli bunu yapmamı söylüyorlardı.

Ha. Üçü anaokulundan beri neredeyse her hafta yaptıkları gibi beni köşeye sıkıştırırken birkaç vuruş yapmaya hevesli bir şekilde parmak eklemlerimi kırarken kurdum kıkırdadı.

Bu paketten çıkmak istediğimi söylemiş miydim?

Alfa Derek, "Herkes sessiz olsun ve otursun," diyerek itaat etmemiz gereken bir emir verdi.

Bu hızlı kurtarış için minnettar olmalıydım ama Stef'in gözlerindeki bakış intikam vaat ediyordu. Trixie ve Leah'yı peşine takarak döndü, babasına doğru yürüdü ve odanın öbür ucundaki Trenton'a bir öpücük kondurdu. Gecikme, beynini kullanmak için daha fazla zamanı olacağı anlamına geliyordu.

Yani... Boku yemiştim.

Kurduma sessizce küfrederek barın arka tarafına koştum ve babamın yanına çömeldim. Bastonuna yaslanmıştı, ayağa kalkıp bana oturmamı teklif etmek üzereydi. Elimi dizine koydum.

"Saklanmaya çalışıyorum," diye zihninde bağlantı kurdum, göz kırptım ve onunla birlikte oynamasını umdum. Hiç itiraz etmeden oturmaya devam etti. Bacağı fena halde acıyor olmalıydı.

İç çekerek duvara yaslandım.

Bu küçük kasabada saklanmak diye bir şey yoktu. Herkes biliyordu.

Herkes. Babam gibi birkaç aykırı kişi dışında hepimiz hapisanede çalışıyorduk. Benim yaşımdaki her şekil değiştiren benimle okula gitti. Hepimiz Alfa'nın emriyle sürüye katıldık ve çiftleşme sezonunu birlikte geçirdik. Yaşlı şekil değiştirenlerin hepsi çocuklarının kurtlarının yuva kurmasını ve bu boktan kasabada birlikte yaşayacakları bir eş seçmelerini umuyordu ve yeni nesil yavruları yetiştirmek.

Kafayı yemeden ve aptalca bir şey yapmadan önce buradan çıkmalıydım. Ya da bu pisliklerden biriyle eşleşmeden önce.

Beyaz bir çit ya da rütbe atlamak istemiyordum. Ben annem değildim, daha iyi bir hayat için bir erkeği kullanmayı planlıyordum. Sürüdeki pozisyonum. Bölgemizin dışındaki dev dünyada anonim kalmak istiyordum. Babamı güvenli bir yere götürmek istiyordum. iyileşebileceğimi ve bir daha bu pislikler için çalışmayacağımı düşündüm. Özgürlük istedim. Kaçmak.

Bir ay, üç gün, üç saat.

Alfa Derek açılış konuşmasını yaparken müzik kutusunun üstündeki duvarda asılı saat yavaşça tik tak ediyor, etrafındaki şekil değiştirenleri selamlıyor ve arkadaki bizleri görmezden geliyordu.

Ta ki gözleri hafifçe kayana kadar.

"Bildiğiniz gibi çiftleşme mevsimi ve bununla birlikte yeni bahar geliyor. *Çiftleşme Mevsimi*'nin yapımcılarının bize program için davetiye gönderdiklerini bildirmekten gurur duyuyorum. Trenton da Bu yılki Alfa Oyunları'nda yarışacak ve umarım sürümüzün geleceğine liderlik edecek bir Luna gelinle eve döneceğiz."

Odanın her yerinden coşkulu tezahüratlar geliyordu. Ağzımın içine biraz kustum. Bu aptal gösteri çoğu şekil değiştiren için bir şakaydı. Davetiyeleri sadece Alfalar ve oğulları alıyor, potansiyel bir ya da iki Luna adayını barbarca bir köle ticareti gibi yanlarında sürüklüyorlardı.

Yine de insanlar bunu yedi. Bu, son birkaç on yılda şekil değiştirenlerin insan toplumuna entegre olmasıyla meydana gelen pek çok değişiklikten biriydi.

Stefanie çığlık atarken ona baktım. Trixie ve Leah'yı ellerinden tutarak oturduğu yerden kalktı.

Merhaba... Belki de bu benim şanslı gecemdi.

Eğer Derek Stef ve hayranlarından birini Trenton'la birlikte şova gönderirse, o zaman bu sürünün içindeki son birkaç haftamı huzur içinde yaşayabilirim.

Ay Tanrıçası'na işlerin yolunda gitmesi için sessiz bir yakarış göndererek parmaklarımı çaprazladım.

Alfa Derek odanın etrafına bakındı, birisinin ona meydan oku. "Stefanie ve Aspen'i Luna temsilcilerimiz olarak göndermeye karar verdim."

Frene bas.

Az önce ne dedi?

Sanki kulaklarımı temizleyecekmiş gibi hızlı hızlı göz kırptım.
Bunu doğru duymamın imkanı yok.

"Alfa mı?" Trenton düşünceli sessizliğini bozdu.

"O dedi mi..."

Şekil değiştirenler sessiz bir grup değildi. Onların sesleri kafa karışıklığı. Kulaklarımda çarpan kalbimin sesinden onları zar zor duyabiliyordum.

Dizlerimi göğsüme doğru çekerek kendimi içeri itmeye çalıştım. arkamdaki duvara çarpıp kayboldu. Kurdum ölümcül bir sessizlik içinde dövüşmeyi bekliyordu. Ama Alfa'yı alt edebilecek gibi değildim.

Bu bir tür şaka olmalı. Derek yanlış söyledi.

Benden *nefret ediyordu*.

Sandalyeler geri çekilirken yontulmuş parke zemin üzerinde gıcırdadı ve tüm gözler bana döndü.

Hasta olacaktım.

Stefanie, "Alfa Derek, kusura bakma ama Trixie ya da Leah daha iyi bir seçim olurdu," diyordu.

Hayatımda ilk kez onunla aynı fikirdeydim.

Başımı salladım, gözlerimi kaldırdım ve odanın diğer ucundan Trenton'ın bakışlarıyla karşılaştım. Dudaklarında bir seğirme vardı. Kaçmayı bekleyen bir hırıltı.

"Ben kararımı verdim," dedi Alfa Derek, kargaşayı susturarak.
"Aspen buraya gel."

Alfa'nın emirlerinden nefret ederdim.

Ayaklarım altımda hareket etti ve dürtüye karşı koyamadan ayağa kalktım. Babam bilerek baktı
Gözlerinde sempati vardı.

"Bir yolunu bulacağız," diye konuştu bağlantımız aracılığıyla.

Dilim ağzımda kalınlaşmıştı ve yutkunarak geçiştirdim, odanın önüne doğru ilerliyordum. Bu kötü bir rüyaydı. Sınıfta çıplak görüldüğün rüyalar gibi.

Her an kahkahalar yükselebilir ve Derek şakanın adını koyabilirdi.

Herhangi bir... Dakika... Şimdi...

Kimse gülmüyor, dedi kurdum kuru bir sesle.

Teşekkürler, Kaptan Apaçık.

Bir şekilde odanın önüne kadar gelebildim. Duvarlar üzerime kapanıyordu ve kalbim göğsümden çıkacak kadar sert atıyordu. Bunun neden olduğunu anlamıyordum.

Sürümüz diğer bölgeler gibi büyük değildi. Sunacak pek bir şeyimiz yoktu. Sadece bazı dağ eteklerinin altında çorak bir arazi. ve Tanrı aşkına kimsenin istemediği bir hapisane. Trenton nasıl davetiye aldı? Ve Derek neden beni seçti?

Bırakın ulusal televizyonda temsil etmeyi, bu sürünün içinde olmak bile istemiyordum.

Alfa Derek hâlâ konuşuyordu, "Büyük fırsatlar ve tazminat" hakkında bir şeyler söylüyordu.

Omzumun üzerinden riskli bir bakış attım, Trenton'ın yüzündeki öfkeli seğirmeyi gördüm ve Stefanie'nin sırtıma sapladığı hançerleri hissettim. Gözlerimi kapattığımda kâbus sona ermemişti.

Sürü, Nuva'nın 7^{inci}yıllık *Çiftleşme Sezonundaki* ilk adayları için tezahürat yaparken kahkaha yerine alkış sesleri duyuldu.

"O gidemez," diye konuşmaya devam etti Stefanie üçümüz Alfa Derek tezgâhın arkasındayken barın iş tarafında duruyordu. "Nasıl giyindiğine bir bakın."

Tulumuma ve yırtık pırtık spor ayakkabılarıma baktım, kendimi savunmaya hazırlandım ve ağzımı kapattım. Aynı fikirde olduğumuzu söyleyemezdim ama beni bu durumdan kurtaracaksa Stef'in fikrini tartışacak değildim.

Alfa Derek şakaklarını ovuşturarak, "Sessizlik," diye emretti. Sanki baş ağrısı çeken oymuş gibi. Burada migren bölgesine doğru ilerliyordum. *Siktir et onu ve emirlerini.*

Kurdum sırtarak kalçalarının üzerine oturdu. Zihinsel olarak kendimi tekmeledim. *Yap. Yapma. Meydan Okuma. Meydan. Alfa.*

Alfa Derek sanki iç konuşmalarımı duyuyormuş gibi kaşlarını kaldırdı ve beni kendi evine sürükleyecek diye paniğe kapıldım. başka bir ders için. Ama o sadece hafifçe eğlenmiş görünüyordu. Stefanie'ye dönerken benden aldığı titreşimler her neyse. "Babana paketin kredi kartını vereceğim. Aspen'i yeni bir giysiler."

Stefanie bunu düşünürken biraz sönükleşti. "Ama... Biz..."

Kendimi kurtarmak zorunda kalacaktım. "Dürüst olmak gerekirse, Alpha. O bir Doğru. Ben o tip bir kız değilim."

"Bu nasıl bir kız böyle?" Stef homurdandı. Alınmış mı?

Açıklamamı beklerken Alfa Derek'in yüzünde mizah dans ediyordu.

"Moda ya da akşam yemeği partileriyle işim olmaz," dedim yavaşça. Ya da kameralar veya spot ışıkları. Ya da Alfa kurtlarla çiftleşip onların yavrularına sahip olmak ve onlar beklerken başka bir boktan sürüyü yönetmeye yardım etmek

Tam bir teslimiyet ve her şeyimi elimden almak... Panik atak geçirecektim.

Stef homurdandı. "Ben söyleyeyim. Aspen gösteriye gelirse bizi oradan gülerek kovarlar."

"Ben zaten 'yeter' dedim." Derek sesini bir Alfa komutuyla süsledi. Stefanie dudaklarını büzdü. "Ben kararımı verdim. Yapımcıların elinde profillerin var. Pazar günü gidiyorsunuz. Gidip bavullarınızı toplayın."

Oh adamım. Ciddiydi. Bundan kurtulamayacaktım. Ay Tanrıçası'nı nasıl bu kadar kızdırmıştım da kendimi böyle bir cehennemde bulmuştum?

"Alfa, izin verirsiniz," dedi Trenton.

Babası başıyla onayladı.

"Dünyaya Nuva Pack'in bir avuç..." olmadığını göstermek istemiyor muyuz? Trenton'ın sesi, bana doğru burnunu çekerken kesildi, "pis itler mi?"

Gözbebeklerim büyüdü, öfke damarlarımda hızla dolaştı ve canavarımı kızdırdı, ama ifademi boş tutmak için elimden geleni yaptım.

Bu

taşralı, iki katlı karavan süprüntüsü. Bana cimri demeye cüret etti. Ben daha küçük bir karavanda büyümüş olabilirim ama o parkın diğer tarafında büyümüştü ve hepimiz aynı lanet karavandaydık.

Çit.

"Bu da ne demek oluyor?" Pençelerimi kontrol altında tutarken ses tonum sabitti. Çenemi kapalı tutmam ve bir kez olsun düşmanlarımın kazanmasına izin vermem gerektiği halde. Bana yardım ediyorlardı. Sayılır.

"Ne demek istediğimi çok iyi anladınız." Prens Trenton bana ikinci bir bakış atmaya tenezzül etmedi.

"Evine git, evlat. Sizinle daha sonra konuşacağım." Alfa Derek Jack Daniel's viski şişesine uzandı ve kendine bir içki doldurdu. "Sen de Stefanie. Baban dışarıda bekliyor. Kararım kesin."

İçimi kemiren hastalıklı bir korku duygusuyla onlarla birlikte gitmek için döndüm. Stef bana öyle bir bakış attı ki, bu işin nasıl sonuçlanacağını anladım. Kendimi yaklaşan kavgaya hazırladım. Barın dışında. Yine de hayranları olmadan o kadar sert değildi. Yakında bitecek.

"Sen değil, Aspen," diye seslendi Alfa Derek bana, çünkü kâbus henüz bitmemişti.

Stef'le dışarıda dövüşmeyi tercih ederdim.

Bakışlarımı yerde bira lekesinin olduğu bir noktaya sabitledim. Kurdumun uslu durmasını sağlamaya çalışarak parke tahtalarını kararttım. Geçtiğimiz on iki yıl boyunca, Alfa Derek'in tek odak noktası olmaktan kaçınmıştım. otorite. Ama büyüdükçe bunu bastırmak için gerçekten çok çalışmıştım. Bu bir daha asla yapmak istemediğim bir tartışmaydı. I kendimi öldürtmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce sakın kalmam gerekiyordu.

Kapı kapandı ve bizi barda yalnız bıraktı.

"Adını neden Luna yarışmacısı olarak yazdığımı biliyor musun?" Alfa Derek sordu.

Başımı salladım çünkü Alfalar deli olduklarını duymaktan hoşlanmazlardı ki aklıma gelen tek neden de buydu.

"Yakışıklısın." Sırıttı ve tulum giydiğime memnun olmamı sağlayacak şekilde vücuduma baktı. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturma isteğime direndim. "Ama aynı zamanda omuzlarının üzerinde iyi bir kafan var."

"Teşekkür ederim, Alfa Derek." Yanağımın içini o kadar sert ısırdım ki kan tadı aldım, zihnimde adım atmaya başladığında kurduma bu konuşmaya dikkatini vermemesi için yalvardım. Teslimiyet. Onun istediği de buydu. Gözlerimi ondan ayırmamak fiziksel olarak acı veriyordu. engellendi.

Ama derslerden sonra 100 metrelik sağlam bir bakışta ustalaşmıştım.

On iki yaşımıdayken bana aşılamaştı. Barın rafındaki şişeler, gözlerimin ardında yanan yoğunluğu hissedebilselerdi patlardı.

"Stefanie ve sen mezun olduğunuz sınıfın birincisiydiniz. Hapishanedeki işiniz sizi diğer çiftleşmemiş dişilerden ayırıyor. Oğlumun da dediği gibi, Nuva Sürüs'ünün bir avuç köylü olmadığını dünyaya göstermemiz gerekiyor." Alfa Derek kadehinin kenarından sıırıttı. Belki de yaşlanıyordu, çünkü sesi hiç de etkileyici değildi. Gençliğimden hatırladığım aynı ısırik.

Yine de onu kızdırmak istemedim ve o böyle söyleyince mantıklı geldi. Kağıt üzerinde iyi görünüyordum. Belki de her zaman düşündüğüm kadar aptal değildi.

"Bir Alfa ile çiftleşmek istemiyorum," diye sesimi alçak tuttum, Bunu bir meydan okuma ya da hakaret olarak görmeyeceğini umuyordum. Belki anlar diye.

"Neden bir Alfa ile çiftleşmek istemeyesin ki?" Sanki ben cılız bir yavruyken bir şeylerin değişmesi gerektiğini söylemeye cüret ettiğim için beni öldüresiye dövmemiş gibi göğsünü kabarttı. Morlukları görmesin ve beni savunmaya çalışırken kendini yaralamasın diye babamdan üç gün boyunca saklanmak zorunda kalmıştım. Neden Alfa özelliklerine sahip kibirli bir pislikle çiftleşmek isteyeyim ki?

Bakışlarımın Derek'e kaymasına izin verdim ve onun sivri bir pençeyle dişlerini karıştırmasını izledim.

Boş ver.

"Sadece çiftleşmek istemiyorum." Omuz silktim ve onu bu konuyu tekrar düşünmeye nasıl ikna edebileceğimi düşündüm.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Dört mevsim ve hâlâ bir eş yok." Derek bardağından bir yudum aldı. Bilseydi bu iş çok daha garip bir hal almak üzereydi... "Kurdunun bir sorunu mu var?"

Benim hiçbir sorunum yok. Hırlamamak için dudaklarımı sıktım. Saçma olan neydi biliyor musun? Erkek şekil değiştirenlerin bir eşe karar vermek için yılları vardı ve kimse kılını bile kıpırdatmıyordu. Ama Alfa ile cinsiyet kalıpları hakkında tartışmaya girmeye hazır değildim. Özellikle de hayatım söz konusuysen.

"Uyumlu olduğu birini bulamadı." Çoğunlukla doğrudu, bu yüzden yalanın kokusunu alması konusunda endişelenmedim.

"Anlıyorum." Bardağındaki buz şingirdadı ve bir içki daha doldurdu. "O zaman kurduna seçenekler sunarak sana iyilik yapıyorum. Sanırım burada bir anlaşmaya varabiliriz."

"Ne anlaşması?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Derek barın arkasından bir dosya çıkardı ve tezgâha vurdu. Bulunduğum yerden, benim Ön sayfaya isim damgalanmış.

"Görünüşe göre çifte vatandaşlık için başvuru sürecini başlatmışsınız.

Sürüden ayrılmak istediğini bana söylemeden vatandaşlık. Alfa'nın onayına ihtiyacın olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Kuru dudaklarımı yaladım.

Teknik olarak, onun onayına ihtiyacım yoktu. Madde 544702, özel durumlarda paketin etrafından dolaşabileceğimizi belirtiyordu.

Liderlik. Boşluğu bulmuş ve kutuyu işaretlemiştim. Bu, başvurunun neden şimdi burada durduğunu açıklamıyordu.

"Farkında değildim."

"Evet, öyleydin." *Lanet olası şekil değiştirenler ve yalanların kokusunu alma yetenekleri.* "Ve belirli bir hükmü dahil etmeseydiniz, ihtiyacınız olan yere gidebilirdi."

Ondan hiç kimseden nefret etmediğim kadar nefret ediyordum.

Kurdum hırladı ve ben de sesi bastırmak için öksürdüm. "Babam doksanına yaklaşıyor. Bu, şekil değiştirenler için emeklilik yaşı. Benimle gelmesine izin var. Tıbbi bakıma ihtiyacı olduğu için artık daha da fazla."

"Bu sürünün gerekli bir çalışanı olduğu sürece olmaz." Derek bardağı ağzına doğru eğdi.

Omuzlarım çöktü. Kaybedecektim, tıpkı küçük bir kızken onun ofisinden sürünerek çıktığım zamanki gibi. O kazanmıştı. Ben kazanacaktım.

boynu büktüm. Bundan gurur duymuyordum ama işte yine başıma gelmişti. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Farklılıklarımız olduğunu biliyorum." Derek bara yaslanmış, kazandığı zaferin tadını çıkarıyordu. "Ama yıllar boyunca seni izledim. Zekisin. Küçük sohbetimizden sonra, ne yapman gerektiğini öğrendin. ve büyüklerine meydan okumayı bıraktın, ama o zamandan beri kendi payına düşen yumrukları attın, bu yüzden zayıf, hırpalanmış bir kurt olmadığını biliyorum."

Senin sebep olduğun travmamı görmezden gelmenin yolu, pislik.

Ama henüz bitirmemişti. "Ortaya çıkardığın kadın için tüm övgüyü ben almak isterdim ama biyolojik baban da mücadeleyi kaybetmesine rağmen içinde biraz Alfa kanı taşıyordu. Bu da senin rütbelerini yükseltecek genetik kıvılcıma sahip olduğun anlamına geliyor. Ve çok çalışkansın. Hapishanede iki yıl boyunca hiç şikayet etmeden çalıştın. Mahkûmlar seni seviyor ama bu benim kitabımda sana altın yıldız kazandırmıyor. Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

Hayır, ama yine de bize söyleyeceksin.

"Bence sürünüzü gururlandıracak ve iyi bir gösteri sunacaksınız, *Çiftleşme Sezonu* için elinizden gelenin en iyisini yapacaksınız. Luna Denemelerini geçin ve

Sonra da uygun bir eş bulabilmesi için Trenton'a Alfa Oyunları'nda yardım edin."

"Neden Stefanie..."

Derek kaşlarını kaldırdı ve bu konuda kendi sonucuma varmamı bekledi. Belki de tüm bu Trenton olayı hakkında düşündüğümünden daha fazlasını biliyordu.

"Tamam." Omuzlarımı dikleştirdim. "Benim için ne olduğunu soracağım kısım burası mı?"

"Olabilir." Derek sırttı. "Şöyle olacak, sen kendi işini yapacaksın, ben de benimkini, çiftleşme mevsimine girdiğinizde seni ve büyükbabanı sürüden ayırmak için gerekli başvuruyu imzalayarak yapacağım."

"Ama geleneksel anlamda çiftleşme sezonunu tamamlamam gerekmiyor, değil mi? Sadece Trenton'ın oraya ulaşmasına yardım etmem gerekiyor." Beni kazıklamayacağından emin olmak için tüm şartların ortaya konmasını istiyordum. O benim Alfa'm olabilirdi ama ona güvenmiyordum.

"Çiftleşme mevsiminde ne yaptığın umurumda değil." Derek içini çekti. "Kendini korumak için burada ne yaparsan yap çiftleşmemiş."

Buna hayır demek deniyor. Kurdum gözlerini devirdi.

"Hatta size ödedikleri para da sizde kalabilir" dedi.

Dur bakalım. "Ne kadar?"

"Büyükbabanı seninle birlikte götürmeye ve ikinizi ayağa kaldırmaya yetecek kadar." Derek kıkırdadı ve bardağını yeniden doldurdu. "Aslında bu biraz komik. Ayaklar. Anladın mı? Çünkü onun iki ayağı yok."

Bunu ben ya da babam söyleseydi komik olabilirdi, ama ben Derek'in mizah girişimini görmezden gelmeyi tercih etti. "Yani Trenton'ın bir eş bulmasına yardım edeceğim ve sonra da gideceğim."

"Önce Luna Denemelerini geçmelisin, ama evet. Ve eğer kendine bir Alfa eşleşmesi bulursan, bana daha sonra teşekkür edebilirsin."

Derek

Yüksek sesle geçirdi.

Bir an düşünür gibi yaptım ama aslında hiç de akıllıca değildi. Onların aptal oyununu oynayıp özgürlüğümü kazanırken, kurdumun benden bir şeyler isteyen baskın bir Alfa'ya aşık olma riskini almak. teslim.

Komikti. Kurdum huffladı.

Bir ay, üç gün ve iki saat.

Elimi uzattım, şeytanla tokalaşmaya hazırdım. Zaten başka bir seçeneğim de yoktu. Ama bazen özgürlük yanılsaması sahip olduğumuz tek şeydi. "Anlaştık."

"Bugün cuma gecesi." Beta'm Mattox, sanki bunun bir anlamı olması gerekiyormuş gibi bana baktı.

"Ve?" Maun gardıropta asılı duran pantolonu bana uzatmasını işaret ederek bavulumu hazırlamaya devam ettim. Yatak odamdaki koyu renkli ahşap mobilyaların geri kalanı gibi o da birileri tarafından seçilmişti.

McCaw Sürüsü'nün başına Alfa olarak geçtiğimde kız kardeşimin işe aldığı tasarımcı.

Mattox pantolonu askıdan alırken sinirli bir homurtu çıkardı. "Tanrıça bilir ne zamandır çalışmadığın ilk Cuma. Dışarıda kutlama yapıyor olmalıydık."

"Neyi kutluyorsun?" Pantolonumu katladım ve bavulun fermuarını çektim.

"Bilmiyorum." Omuz silerken bir elini saçlarında gezdirerek saçlarını daha da karıştırdı. Bu hipster giyim tarzını flanel gömleği ve yıpranmış kot pantolonuyla yepyeni bir seviyedeydi. Şimdi kesilmiş sakalı ve parlak mavi gözleriyle ona baktığınızda, iyileşmeden önce düzeltilmemiş burnundaki bir şişlik dışında eskiden ödüllü bir kafes dövüşçüsü olduğunu söyleyemezsiniz.

Ben... ona bakıyordum.

Ve detaylandırmasını bekliyorum.

"Yaklaşan düşününüz mü?" diye sordu.

Dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı. "Ben bir eş aramıyorum ve bunu sen de biliyorsun."

"Belki rol yapabilirsin?" Bavulumu odadan çıkarırken bir kurdun üzerindeki kene gibi beni takip etti. "Asla bilemezsin. Özgür bir adam olarak geçireceğin son hafta sonu olabilir."

"Değil." Bavulu ön kapıya bıraktım ve ofisime yöneldim. Avukatların hazırladığı sözleşmenin çıktısını aldım ve Masamın üstündeki klasörde yığılıydı. *Çiftleşme Mevsimi*, ihtiyacım olanı elde edene kadar başımın belası olacaktı ama oradan elim kolum bağlı çıkmayı planlamıyordum
Ekli.

"Tamam." Mattox büzülmüş dudaklarının arasından bir nefes verdi. Kurdum içimde kulaklarını dikti ve ikinci komutanımdan yayılan endişeyi algıladı.

"Tüküreceksin?" Yorulmuştum. Hava çoktan kararmıştı ve gece yarısından önce yola çıkmam gerekiyordu. Daha erken yola çıkabilirdim ama gün ışığında Seattle trafiğinde araba kullanmak istememe imkân yoktu.

Mattox sanki onu duymuyormuşum gibi, "Yalnız gitmeni istemiyorum," diye mırıldandı.

"Senin yerine birini seçeceğimden mi korkuyorsun?" Korkusundan kirpiklerimi kırıştırdım.

"Kahretsin. Hayır. Kastettiğim bu değildi." Yavaşça geri çekildi. "Bütün sürü çok endişeli ve sen bizi dinlemiyorsun."

Elimi yüzüme sürdüm, günün gerginliğinin hâlâ kaslarımın derinliklerine gömülü olduğunu hissediyordum. "Sürü iyi olacak."

Olurlardı. Kuzeybatı Pasifik'in bu yakasının gördüğü en genç Alfa olabiliyordum ama ne olduğumu biliyordum. İlk görevim McCaw Sürüsü'nü yerle bir eden yaşlı piçi ortadan kaldırmaktı ve bunu yaptığım anda sürüyü iyi yağlanmış bir makineye dönüştürdüm.

İstersem bensiz de çalışabilecek bir tane. Bu hiyerarşi Alfalarının sorunu buydu. Sürüler bir kez dağıldı mı dizginleri tembel oğullarına devrettiler. Baskın kurtlar pozisyonlarında çok rahattılar ve yenilmez olduklarını düşünüyorlardı. Tek gereken büyük, kötü bir kurdun oflayıp puflayarak gelip tüm organizasyonu havaya uçurmasıydı.

O bendim, sanırım.

Kabusların malzemesi.

Yine de kendimi bir fırsatçı olarak görmeyi tercih ettim. Bir sorun gördüm ve çözdüm. Bu kadar basit. Ve bu benim *Çiftleşme Mevsimi* davetini kabul ederek tekrar yapmayı planlıyordum. bu yıl.

Mattox, "En azından önce benimle kulübe bir uğrayın," dedi. "Aylardır oraya gitmedin."

Uzun zaman olmuştu ama bu özel kaşıntı kulüpleri ziyaret ederek eskisi kadar iyi kaşınmıyordu. Uzun saatler ve

sorumluluk beni yıpratıyor, eskisi gibi geç saatlere kadar dışarıda kalmamı zorlaştırıyordu. Ayrıca, parlaklığını kaybetmeden önce aynı sahneyi sadece yüz kez oynayabilirdim.

"Ben iyiyim." Dizüstü bilgisayarımın fişini çektim ve taşıma çantasına yerleştirdim. Ayrıntıların üzerinden geçmek isterdim. ekibini tesiste güvenlik önlemleri almaları için göndermiştim, ancak ayrıldıklarında verecekleri rapor için sabaha kadar beklemem gerekecekti.

Kapıya döndüm ve Mattox orada durmuş, kapıyı kapatıyordu. Kaşlarım çatıldı. "Şimdi ne olacak?"

"Şey, görüyorsunuz..." Eğer genç bir köpek olsaydı, ayak parmaklarını parkelere geçirirdi. "Bir kız var ve o..."

Eğlenerek masaya yaslandım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Benden tavsiye mi istiyorsun?"

Mattox rahatlamış görünerek başını salladı. "Hiçbir zaman ciddi bir hayat yaşamadı. Sadece iki kez görüştük, o yüzden çok derin şeyler okuyor olabilirim ama benden daha fazlasını istediğini hissediyorum."

"Onu tanıyor muyum?" Çenemi kaşıdım, tıraş etmem gereken kirli sakalların gölgesini hissettim. Yakın çevremden pek çok kişi kulüplere sık sık giderdi. Belli zevklerle büyümüştük.

"Sanmıyorum," diye geri adım attı Mattox. Gerginliği kurdumun hırlamasına neden oluyordu. "Ama ona bir şey yapması için baskı hissettirmeden konuşmaya yaklaşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum."

"Boyun eğmeyi talep edemezsin," dedim kararlı bir şekilde, benim konumumdaki birinin bu şekilde konuşmasının ironik olduğunun tamamen farkındaydım. Ama ilişkiler söz konusu olduğunda bu benim uyguladığım bir politikaydı. Alfalar ya hak eder ya da yetkili olmamalılar.

"Biliyorum." Mattox bir elini tekrar saçlarının arasında gezdirirken bakışları kısa bir süreliğine ön kapıya kaydı.

Saldırı. Pençelerimi uzatırken kurdumun hırlama sesi göğsümde titreşti ve duyularımı dışarıya doğru göndererek ilerledim.

"Neler oluyor?" Canavar gözümde parlarken tehdidi değerlendirmek için birlikte çalıştık. Kulübemin etrafındaki dönümlerce arazide gürültü vardı. Koşarken nefes nefese kalmış ve özensiz bir şekil değiştiren akını.

Geliyorlar.

Mattox hemen boynunu açtı. "Lanet olsun. Özür dilerim. Geç kaldılar."

"Kim gecikti?" Sürümün dışarıda toplandığını hissettiğimde pençelerimi geri çekerek ısırdım.

"Sürpriz mi?" Mattox gülümsedi.

İçimden homurdanarak ön kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım.

Konfetiler havada uçuşuyor ve şampanya mantarları dağınık bir panik içinde patlıyordu; yüzlerce kurt adamım arazimdeki ormandan koşarak geliyor, ağaçlardan dökülüyor ve benim için tezahürat yapıyordu. Araba yolunun etrafını sardılar, taş basamaklardan yukarı tırmandılar ve ev yapımı veda işaretleri salladılar.

Hayal kırıklığı içinde gözlerimi yıldızlara kaldırdım.

Arkamda bir parti üfleyicisinin kulakları yırtan sesi duyuldu ve Mattox'un yüzündeki bok yiyici sırıtışı görerek döndüm.

"Seni düzgün bir veda etmeden göndermeyecektik, patron

."

Neden onu ikinci adamım yaptığımı tekrar hatırlatır mısın?

*

En azından denemeye *çalışacağıma* dair yemin ettikten sonra

Keyfimi çıkarıp, içten bir tavsiye ve yanağıma birkaç çimdik atmadan gitmeme izin vermeyen bir grup yaşlı barajdan kollarımı çözerek evimin anahtarlarını Mattox'a fırlattım.

"Döndüğümde burası temiz olsa iyi olur," diye uyardım, bir fıçıyı ateş çukuruna taşıyan genç yavrulara bakarak.

"Elbette, Alfa." Mattox anahtarları aldı ve aceleyle arkamdan geldi. "Oh, ve Jimmy'nin senden yeni gelecek hafta bordro imzaları için göndereceği vekaletname."

"Neden o..." Partinin etrafına baktım. Benim kurdum Şekil değiştirenler toplanmak için her bahaneyi kullanırlardı, bu yüzden arazime yapılan bu sürpriz saldırı karşısında duygusallaşmıyordum. Ama fark ettim ki Biri kayıptı.

Benim adıma vekaletnamesi olan biri.

"Elçiye zeval olmaz." Ben bavulu yere bırakırken Mattox topukları üzerinde sallanıyordu.

Anahtarlıkla cipimin arkasını açtım, bavullarının çoktan bagaja yüklendiğini ve alanın çoğunu kapladığını görünce inledim. "Fallon, bunu konuşmuştuk."

Tepedeki ışıklar yanarken kız kardeşim başını yasladığı koltukta geriye doğru döndürerek bana baktı. Sıkılmış ifadesi bana bu konuşmanın nasıl geçeceğini tam olarak anlatıyordu. "Sen konuştun. Ben konuşmadım. dinle."

Mattox'a hırlamak için döndüm.

Ellerini havaya kaldırdı. "Sürünün geri kalanını suçlayabilirsin. Endişeliler. Eğer yanına bir ekip almıyorsan, en azından Fallon'u al."

"Gördün mü? Oyladık." Düğmeye bastığında elektrikli koltuk uğuldadı ve yavaşça dik konuma geldi. Sinir bozucu küçük kız kardeşim vizör aynasındaki yansımasını kontrol etti. "Haydi yola çıkalım. *Çiftleşme Sezonu*'ndaki ilk gösterimize geç kalmak istemeyiz."

Babam güneş doğmadan evden çıktı, tezgahın üzerinde yarım tepsi bisküvi ve fırında bir tabak soğuk domuz pastırması bıraktı. Yaklaşan kıyametimi desteklediğini gösterme şekli

Oysa evde dinleniyor olmalıydı.

İçimde sinirlenecek bir şey bulamadım.

Yemek yerken boş gözlerle duvara baktım, hâlâ olayların şokunu üzerimden atamamıştım. Bir parçam bunun kötü bir rüya olduğuna inanmak ve yatağa geri dönmek istiyordu ama bunun için zamanım yoktu. Pazar yarındı. Bugün izin günümdü. Yine de hazırlandım ve işe gittim.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirip hapis hanedeki güvenlikten geçerken, endişe hâlâ içimi kemiriyor ve yarısı yenmiş kahvaltıyla birlikte etrafa yayılıyordu. Garip bir sabahtı. Gardiyanlar bana gülümsemek için kendi yollarından çıkıyor gibiydiler, bu da endişemi daha da kötüleştiriyordu.

"Bugün çanta yok mu?" Ben kapıdan içeri girerken Evan sordu. Tarayıcı.

İki yıldır burada çalışıyordum ve hiçbir zaman çünkü cüzdanım ve anahtarlarım cebime sığıyordu. Dolaba daha az eşya koymak zorunda kaldım.

"Hayır..." Yavaşça söyledim.

"Ah, doğru ya." Sanki bu benimle iki kelimedenden fazla konuştuğu ilk an değilmiş gibi başını salladı. "Öğle yemeğini Kafeteryada. Eğer bugün bizimle yemek isterseniz, fazladan bir sandviçim var."

Garip.

Çok garip.

Hâlâ garip bir şekilde gülümseyerek çöp kutusundan anahtarlarımı aldım. Hayatım artık böyle mi olacaktı? Gardiyanların hiçbiri beni rahatsız etmedi.

Çünkü çok düşük rütbeliydim ve bu durum hoşuma gidiyordu. Arka plana karışmak daha kolaydı. Kaçışımı planlamak daha kolaydı.

Bir çeşit ünlü müydüm?

Daha programa adımımı atmamıştım ama insanlar bana farklı gözle bakmaya başlamıştı bile. Belki de bunun avantajları olabilirdi. Evan bana bedava sandviç teklif etmişti.

Eğer onun gibi kokuyorsa, yemem. Muhafızların yanından aceleyle geçip koridorda ilerlerken kurdum kokladı.

Kendimi bir sisin içinde yürüyormuş gibi hissediyordum. normallik hissi. Bilgiye ihtiyacım vardı. Hızlıca. Böylece kendimi daha kontrollü hissedebilirdim.

Neyse ki, kendi kişisel muhbirim vardı. burada bir mahkumdu ve tanıdığım en havalı hatunlardan biriydi.

*

İkinci derece cinayetten hüküm giymiş olan Clara Klevean çoktan kütüphaneye gelmişti. Kendi ifadesiyle 'çilleri ve parlak kızıl saçlarıyla korkunç bir şekilde çatışan' turuncu bir müteveli önlüğü giymişti.

Clara ufak tefek bir kızdı ve ayaktayken ancak omzuma kadar gelebiliyordu.

Hiç ayakta durmuyordu.

Çakal şekil değiştirici, kilitli ofisimin yanındaki masanın üzerine oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, iade kutusu için defter kayıtlarını dolduruyordu. Her zamanki gibi yalnızdı. Bu hapishanede çok fazla dişi yoktu ve çakallar çoğunlukla tek başlarına ya da küçük sürüler halinde avlanırlardı. Bu da pislik insan erkek arkadaşını öldürdüğü için nefsi müdafaa davasını kanıtlamasını çok daha zorlaştırıyordu.

Şekil değiştirenler, insan mahkemelerinde sopanın kısa ucunu aldılar ve çakallar tam olarak besin zincirinin tepesinde değillerdi. Paraları ya da

Savunmasını destekleyecek bir liderlik paketi bulamazsa en az yirmi yıl boyunca burada sıkışıp kalacaktı.

İtiraz. Bir gün onun da buradan çıkmasına yardım etmeyi planlıyordum.

"Bugün burada olacağınızı umuyordum." İade edilen kitapların bulunduğu arabayı yoldan çektim.

"Başka nerede olabilirdim ki?" Clara parlak beyaz dişleriyle bana doğru gülümsedi.

"Haklısın." Yere sabitlenmiş masanın yanındaki sandalyeye oturdum. "Yardımaınıza ihtiyacım var."

"Kimi öldürmemiz gerekiyor?" Kışının üzerinde döndü, böylece birbirimize bakıyorduk.

Turuncu tulumuna dikkatle baktım. "Şartlı tahliye şansı istiyorsan belki de en iyi yanıt bu değildir."

"Senin aksine, ben bu cehennemden asla çıkmayacağım." Suratını astı. "Yani, kimseyi öldürmeyecek miyiz?"

"Yani, kendi ölümümü taklit edemezsem." Gözlerim büyüdü. "Bir dakika. Bu iyi bir fikir. Bunu yapabilir miyiz?"

"Benim masum kurt arkadaşım." Clara yine gülümsedi. "Elbette ölümünü taklit edebiliriz. Ama neden ölmek istiyorsun?"

"*Çiftleşme Mevsimi*," diye inledim.

Başlarken her zaman yaptığı gibi derin bir nefes aldı- "Bu bir buçuk ay sonra. Neden stres yapıyorsun?"

Kurdun bu kadar uzun süre direndi. Şimdi fikrini değiştirmeyecektir. Değiştirmezse tabii. Yeni biri mi var? Ne kadar seksi? O bir kurt.

Vites değiştirici olduğunu varsayıyorum. Büyük düğümleri severim. Bana tüm kirli detayları anlat ve bir kıza yardım et. Şaplak bankam azalıyor."

"Gerçekten şaplak atar gibi mi? Bu nasıl... Boş ver." I

Tekrar normal oksijen seviyesine döndüğünde beynimdeki görüntüyü temizlemek için başımı salladım. "Hayır, *Çiftleşme Mevsimi*'ni kastediyorum.

Büyük harfle. Neye bulaştığımı bilmem gerek."

*

"Aman Tanrım, bunu yapamam." Ofisimdeki ekrana baktım. Bu hapishanede erişebildiğim tek bilgisayar oydu. güvenli bir internette değildi.

"Ben daha çok diziyi hiç izlememiş olmanla ilgileniyorum." Clara'nın küçük poposu masamın üzerine, bu hafta için hazırladığım test malzemelerinin üzerine tünemişti.

Tüm bu çalışmalar boşa gidiyordu.

Zaten hiçbir zaman hayalimdeki iş olmadı.

"Hey Teach. Bugünün Cumartesi olduğunu biliyorsun, değil mi?" Bishop seslendi. Koridorun karşısındaki nöbetçi berber dükkânını kilitledi.

"Seninle arası iyi mi?" diye sordu güvenlik görevlisi. Başımı salladım ve onu yanıma çağırdım.

Bishop, grizzly shifter-slash-barber, en iyi öğrencilerimden biriydi. Akademik olarak değil. GED sınavında dört kez başarısız olmuştu.

Şimdiden. Ama çok tatlı biriydi ve özellikle şeker teşvikleri söz konusu olduğunda gerçekten çok çalışırdı. İronik bir şekilde, bir dondurma salonunu soyduğu için hapisteydi.

Evet, klişeydi.

Ama pazuları kafamdan daha büyük olan bu dev adama bunu söylemeyecektim.

Bishop turuncu tulumuyla yanımıza geldi. Bu eklemden daha fazla özgürlüğe izin veren başka bir kayyum ve benim de bir Arkadaş.

Bu da muhtemelen benim hakkımda bir şeyler söylüyordu. Bunu sonra düşüneceğim.

"Ne izliyorsun?" Bishop küçük ofisime geldi ve masamın diğer tarafındaki odanın yarısını kapladı.

"*Çiftleşme Mevsimi*." Clara masanın kendi tarafında kaldı. Kuralları biliyorlardı. Karşı cinse dokunmak yok. Belki de Bu yüzden buraya uyum sağladım. Hepimiz kurak bir dönemden geçiyorduk.

"Hangi mevsim?" Bishop daha yakına eğildi. Ona ihtiyacı olduğundan emindim.

Gözlükler.

"Daha birinci sezonu bile tamamlamadık ve o Clara şimdiden çıldırmaya başladı," dedi.

Korkmuyordum. İyiydim. Tamamen iyiydim. Bundan kurtulmanın bir yolu olacaktı. Eğer bir yolunu bulabilirsem, bir çeşit teknik özellik. Ne var biliyor musun? Bu sürü o kadar da kötü değildi. Belki babamın işini devralır ve onun için tuzak hattını çalıştırabilirim. Yavaş yavaş tükenişini izlerim.

"Hey, pek iyi görünmüyorsun." Bishop yeni tıraş olmuş çenesini ovuşturdu.

"Ben iyiyim," diye ciyakladım. "İkinci sezonda ne oluyor?"

"Majorie'nin öldüğü sezon değil mi o?" diye sordu.

"Hayır, o üçüncü sezondaki Melissa'ydı," diye açıkladı Clara. "Majorie birinci sezondaki drama kraliçesiydi."

"Onu hatırlıyorum. Sonunda o sivri dişli Alfa'yı yakalamıştı." Bishop sanki birinin ölümünü görmezden gelmiyorlarmış gibi başını salladı.

Bir hapishanedeydim.

Buna alışkın olduğumu sanırsın.

"Bilmem gereken bir hayatta kalma oranı var mı?" Çünkü bunu bilmek önemli görünüyordu.

"İyi olacaksın." Clara beni susturmak için elini ağzımın önünde salladı. "Bu, Luna Denemeleri'nin kliplerini gösterdikleri ve bayanlarla tanıştığımız ön bölüm. Sadece birkaç ama oylama işin eğlenceli kısmı. Tüm izleyiciler bu şekilde dahil olabiliyor. "Yuvanız için ne yapacaksınız?"

"Yuvam mı?" Paniğe kapılmaya başlamıştım.

Bishop bana yan gözle baktı. "Onun yuvası mı?"

Noktaları birleştirmesi bir dakikasını aldı. Gerçekten zekiydi. Testler ona yeterince zaman vermedi.

"Yok artık." Yumruğunu ağzına götürdü, küçük alanda küçük mutlu bir jig yaparken gözleri parladı. "Bir davetiyeniz var.

Çiftleşme Mevsimi'ne gidiyorsun. Öğretmenim, öyle olmadığını söyleyin."

Bishop dans etmeyi bıraktı ve büyük patisini omzuma koydu. Bir sineğe gerçekten zarar vereceğini düşünseydim ona dokunmama kuralını hatırlatırdım. "Yuvasını unut. Ne giyecek?"

Sanırım kıyafetler. "Birinin ölmesiyle ilgili kısma geri dönebilir miyiz?"

"Her sezon dramatik bir şeyler olur." Clara endişelerimi omuz silkti. "Merak etme. Oradayken kafanı aşağıda tut yeter. Çok popüler olmayan yarışmacılara bir şey olmaz."

"Ama biri nasıl öldü?" diye sordum.

Geriye dönüp baktığımda, belki de araştırmamı yapmak için en iyi yer burası değildi.

"Kurtlar," dedi Bishop, sanki bu yeterli bir açıklamaymış gibi. açıklama. "Ne kadar hırçın ve bölgeci olabileceklerini biliyorsunuz."

"O zaman neden bunun için daha barışçıl bir tür kullanmıyorlar?

Şov

mu?"

Clara ve Bishop bana aptalmışım gibi baktılar. Tamam.

Bunu hak etmiştim.

"Eminim büyük kediler de aynı derecede eğlenceli olurdu," diye mırıldandım.

"İnsanlarla bütünleşmemiz ve artık onların yasalarına uymak zorunda olmamız biraz da sizin türünüzün suçu." Clara fikrini kanıtlamak için tulumunu işaret etti.

Ana akım haline gelen kurt adam aşk romanlarıydı. Bir zamanlar, kadınlar ateşli kurt ilişkileri arıyorlardı ve bizim de azgın kurt değiştiriciler ve müstehcen okuyucular arasında çok fazla buluşma yaşandıktan sonra, temel haklar için tartışmaktan başka seçeneğimiz yoktu.

"Ayrıca, çok fazla alan kapladığınız için hepiniz tavşan gibi ürüyorsunuz. İşte bu yüzden kurtlar için Şimdi senin sezonunda eşini seçti." Bishop içini çekti. "Biz senin gerçek bir bağ kurmak için çabalamanı izlerken, geri kalanımız hâlâ kader arkadaşlarımızı bulmakla kutsanmış durumdayız."

Clara gözlerini devirdi. "Her neyse. O kadar da derin değil. *Çiftleşme Mevsimi* sadece eğlencelidir."

"Bu çok eğlenceli," diye kestirip attım.

"Sen gidene kadar Alfa dizilişini öğrenemeyeceğimiz için üzgünüm, ama cep telefonunu açık tut, seni aramaya çalışacağım. güncellemeler." Öğle yemeği için düdük çaldığında Clara bacaklarını masanın üzerinde salladı.

"Arkanda bir sürü kırık kalp bırakacaksın."

Bishop beni sırtımdan alkışladı. Sertçe. Sadece şekil değiştiren gücüm beni masaya çarpmaktan alıkoydu. "Zengin ve ünlü olduğunda bizi unutma."

Zengin ve ünlü. Ha. Ben daha çok hayatta kalmak için endişeleniyordum. Ama Bishop ve Clara'nın başka öncelikleri vardı. Yemek bir numaraydı.

Onları suçlamadım.

"Sizi özleyeceğim çocuklar," diye seslendim arkalarından, Clara'nın parlak yeşil gözlerini dolduran yaşlarla arkasını dönmesini beklemiyordum.

"Bir daha asla buraya gelme. Tamam mı?"

*

Kıyafetlerimi kantinden aldığım plastik bir torbaya tikiştirdim ve cezaevi çitlerinin hemen dışında, çorak araziye kaplayan porsukların arasında yer değiştirdim. Çenem uzadı ve kemiklerim İnsan bedenimin her bir parçası kurdumun anatomisine göre yeniden düzenlenirken kırıldı, omurgam çatladı ve tırnak yataklarım parçalandı.

Kulağa geldiği kadar acı verici değildi.

Nihayet. Kahverengi paltosunu silkeledi ve fiziksel formumuzun kontrolünü ele geçirmeye hevesli bir şekilde çantayı dişleriyle aldı.

Kulakları seğirerek, açık yüksek çölde tırıs kalktı. Dağlardan esen soğuk kış rüzgârları kürkünü kamçılایarak hızını artırırken, bir yandan da

Özgürlük yanılsaması ve toprak kokularının tadını çıkarmak.

Düşüncelerime daldım ve kontrolü ona bıraktım. Benden çok daha güçlü ve odaklanmıştı. Evet, biz Her iki dövüşçü de, ama onu geride tutan bu insani şüphelere sahip değildi.

Ve bir insan üzerinde performans göstermesi beklenemezdi.

Göste

r. **Çiftleşme mevsimi çiftleşme mevsimidir.** Benim kurdum anlıyordu. Her yıl onu çağıran biyolojik dürtüleri, kızgınlığın gelişini ve çiftleşmenin amacını biliyordu ama henüz zamanına degecek birini bulamamıştı.

Bu utanç verici olacak, ona açıklamaya çalıştım. Televizyonda.

Aptalca bir şey yapma o zaman. Ofladı, bacaklarını germek ve tanıdık arazide kaslarını çalıştırmak için beni görmezden geldi.

Tarihçiler yüzlerce yıl önce çoğunlukla hayvan formlarımızda yaşadığımızı söylüyor. İnsanların endişeleri olmadan bir hayat yaşamının ne kadar özgürleştirici olacağını hayal bile edemezdin. Sonra tekrar, sürü draması sadece insani bir şey.

Karavanımıza giden toprak yolda sürüklenen yeni bir aracın kokusu kurdumun dişlerini göstermesine ve iki kat koşmasına neden oldu. Kokuyu fark ettiğimde inledim.

Bedenimizi geri istiyorum, lütfen.

Kurdum toprağı tekrar kokladı, karavanın ön sahanlığına doğru ilerledi ve insan uzuvlarıma formunu bırakmadan önce kalıcı bir tehdit olmadığından emin oldu. Çıplak bir şekilde ayağı kalktı ve gömleğimi çıkarıp kollarımı içine soktum ve ön kapının dışındaki basamaklarda bekleyen siyah çöp torbasına baktım.

Hediye mi? Kurdum sordu.

Bunu düşünebilirdi. Ben çocukken bazı eski barajlar böyle paketler bırakırdı. Ama bir hakaret gördüğümde anlardım.

Çöp torbasının içine bakınca Stefanie'nin kullanılmış giysilerini gördüm. Öyle sosyetik falan değildim. Sürüden elden düşme kıyafetler giyerek büyüdüm. Bu yeni bir alçaklıktı.

Boş avluya göz gezdirerek birinin elinde fotoğraf makinesiyle çıkmasını bekledim. Bu daha çok Stef'in tarzıydı. O severdi olay çıkarırdı. Mesela bir keresinde babam beni okula bıraktıktan sonra dolabımı çürümüş et paketleriyle doldurmuş ve kamyonetin kasasında bir geyik leşi bırakmıştı. Herkes fotoğrafını çekmiş ve haftalarca gülmüştü.

Burada iki seçenek vardı. Alfa Derek'e gidip Stef'i "ona yeni kıyafetler al" emrine itaatsizlik ettiği için rapor edebilirdim ya da Buradaki son öğleden sonramı o kaltakla alışveriş yaparak geçirmek zorunda kalmadığım için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum.

Bazen dövüşlerinizi seçmek zorundaydınız.

*

Leş gibi kokuyor. Çöp torbasını yatak odamın zeminine boşaltırken kurdum ofladı. Kırmızı dar bir etek ve siyah file çorapları aldım. Bunların hiçbirine sığmamın imkânı yoktu.

Gözlerim yığının içindeki payetli menekşe rengi bir elbiseye takıldı. Biraz yıpranmıştı ama şimdiye kadar sahip olduğum her şeyden daha gösterişliydi. Kıyafetlerime sıkıcı diyemezdin. Pratik belki. İnsan tenimin içinde beni sıcak ve rahat tutuyorlardı ki bu da onları tek istediğim şeydi. Biraz şık giyinmek istediğim zamanlar için birkaç rahat kazağı ve taytım vardı. Çoğunlukla tulum ve flanel gömlek giyerdim.

Ancak bu sabahki kıyamet gezintim sırasında gördüğüm Luna yarışmacılarının hepsi çok gösterişli ve kadınsı görünüyordu. Biraz kaşlarımı çattım, kıyafetlerime bakıyordum.

Ölmeyi unut.

Stefanie haklıydı.

Bana gülüp geçeceklerdi.

İşıltılı pullu elbiseyi elime aldım ve yatak odamın penceresinden gelen ışıktı inceledim. Denemekten zarar gelmezdi.

*

Yalan söyledim.

Tanrıça yardımcım olsun, bir hata yaptım. Bu işe yaramaz. Tüm havam kesildiğinde kumaş kaburgalarım kadar zorlukla kıvrılmıştı. İçime çekmemeliydim. Geri üfleyemedim. *Bu şeyin fermuarı nerede?*

Çıkarın şunu! Kurdum havladı.

Etrafımda zıpladım, şeyi başımın üzerine çekmek için bir çeşit kaldıraç olarak kayışları aradım.

Neden alttan başladım ki? Bu elbisenin kıcımın üzerinden aşağı inmesine imkan yoktu. Yukarı çıkarken kamburu zar zor aştım.

Vardiya. Yırtacağım. Kurdum çılgına dönmüştü.

"Ve sonra sen de benim gibi sıkışıp kalacaksın," diye bağırdım.

"Aspen, orada iyi misin?" Babam kapıyı çaldı

Kapı.

"İçeri girme. Çıplağım!"

Tam olarak değil. Ama etimi kesen malzeme bandı kıyafet olarak sayılmazdı.

"Uh." Neredeyse kafasını kaşıdığını duyabiliyordum. Şekil değiştirenler çıplaklık konusunda pek endişelenmezdi.

"Dayan." Göbek deliğimi omurgamın içine doğru sıkıştırdım ve kumaşı çektim. Askısı yoktu. O kadar da büyük olmayan D kuplarımın üzerine çektiğim bir tüp üsttü.

Göğüs kafesim ciğerlerimi kurtardı, arkadaki dikişi birkaç dikiş patlattı ve değerli havayı içime çektim. Üzerimdeki aynaya döndüm.

ve bir kahkaha patlattı.

Daracık elbisenin iki ucundan dökülen bir sosıs kasasına benziyordum. Stef kesinlikle benim kıvrımlarıma sahip değildi.

"Bunu kesmek zorundayım." Yansımama bakarak başımı salladım.

"Makasa ihtiyacın olduğunu mu söylemiştin?" Babam kapının diğer tarafından kıkırdadı.

Yanaklarım kızarmış ve alnımda ter damlaları oluşmuş halde başımı salladım. "Evet, lütfen."

*

"Bunlara neden ihtiyacın olduğunu bilmiyorum." Babam giysileri işaret etti.

"Bilmiyorum." Onları çöp torbasına geri tıktırmaya başladım.

"Kıyafete ihtiyacın var mı?" Sakalını kaşdı ve bana On sekiz yaşımıdayken ilk kez kızıştığım da bana garip bir şekilde bakmıştı. Sanki kuduz bir hayvanmışım da tuzak mı kuracağını yoksa kaçacağını mı bilemiyormuş gibi.

"Hayır." İkiz yatağıma oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. "Evet mi? Belki. Bilmiyorum. Bunu yapabileceğimden emin değilim."

"Giysiye ihtiyacın olup olmadığından emin değil misin?"

Ağlamak istesem de içimden bir kahkaha yükseldi. "Bu aptal şovu yapabilir miyim bilmiyorum. O dişiler, onlar..."

Derin bir nefes aldım ve başımı kaldırdım. "Ben onlar gibi değilim." "Onlarla hiç tanışmadıysan bunu nereden biliyorsun?" O

sandalyesini yatağıma yaklaştırdı.

"Gösteriyi gerçekten izledin mi?" Ben sordum. "Hepsi büyük sürülerden adaylar. Yüksek rütbeli alfa grup üyeleri ve kıyafetlere ve eşyalara ayıracak param var. Trenton'ın neden davet aldığını bilmiyorum. Sadece benim olduğumu da sanmıyorum. Üçümüz bir şaka olacağız."

Belki de mesele buydu.

Yapımcıların biraz komikliğe mi ihtiyacı vardı?

"Bütün bunları bildiğimi söyleyemem. Ama bunun bir şaka olduğunu sanmıyorum." Bana ders vereceği zaman her zaman yaptığı gibi göğsü biraz kabardı.

"Peki neden?" İçimi çektim.

"Dizi başlamadan önce bile, büyük sürülerden Alfalar sezon boyunca çocuklarını bir araya getirdi. Bunun bir kısmı güç ve prestijle ilgili olabilir ama bence istedikleri

Tüm ebeveynlerin istediği tek şey." "İtaat mi?" Ben sordum.

"Hayır, ukala." Kıkırdadı. "Bu senin kurdun için bir şans eşini bulması ve mutlu olması için."

"Ya bir eşim olmadan mutluyum?" Büyükanneme çok aşık olduğu için buna inanmasının zor olduğunu biliyordum ama Herkesin mutlu bir hayat yaşamak için yuva kurması ve çiftleşmesi gerekiyordu. "Aspen, o kadar uzun zamandır kaçırıyorsun ki mutluluğun ne demek olduğunu biliyorum."

"Bu doğru değil. I-"

"Beni dinle. Ailenin burada olmamasının zor olduğunu biliyorum ama bazen bana babanı hatırlatıyorsun. Her zaman kavga eder ve bir şeyleri değiştirmek, dünyayı kendi düşünce tarzına göre şekillendirmek isterdin. Her şeye sahipti ve hayattaki basit zevkleri takdir edemediği için hepsini kaybetti."

Oğlu hakkında konuşmak onun için zordu. Oraya nadiren giderdik. Söylentilere rağmen, annemi suçlamadı. meydan okumaya teşvik ediyordu. Ama ondan pek bahsetmezdik. Benim için sorun değildi. Bu aşk değildi. Sevgine şartlar koyarsan, hafızamda bir yer edinmeyi hak etmezsin. Ayrıca, o Beni kendi isteğimle terk etti. Telefon yok. Kartpostal yok. Benim açımdan kaybedilmiş bir sevgi yok. Zaten baba tarafıma çekmiştim.

"Ben babam değilim."

"Hayır, değilsin." Babam eliyle gözlerini sildi. "Sen daha çok bana benziyorsun. İnatçı ve huysuz."

"Kimin suçu bu?" Alay ettim.

"Benim sanırım." Gülümsedi. "Ama romantik olduğunu biliyorum ve bunu benden de alıyorsun. Yalnız kalman gerektiğini söyleyen ördüğün duvarın arkasına saklansan bile."

Bu iş benim için fazla derinleşmeye başlamıştı. "*Çiftleşme Mevsimi* aşkı bulmaktan daha fazlasıdır. Alfalar ve Lunalar bir amaca hizmet eder. Bir sürüye liderlik etme arzum yok."

"Bu sürüyü sevmiyorsun." Tartışmak için ağzımı açtığımda bir kaşını kaldırarak sözümü kesti: "Ve bunu nasıl değiştirebileceğime dair fikirlerin olduğunu biliyorum. Belki bunları başka bir yerde kullanabilirsin."

"Bunu yapamam." Başımı salladım. "Seni geride bırakmak anlamına geliyorsa olmaz."

Babam göz kırptı. "Belki ben de seninle yeni sürüne gelirim. Bakalım bir tuzakçıya ihtiyaçları var mı? Bunu denemeni ve yapmanı istiyorum. Benim ve büyükannenin sahip olduklarımızın bir kısmına sahip olduğunu bilseydim mutlu bir kurt olarak ölebilirdim."

Beni suçluluk duygusuna sürüklemenin yolu bu.

Ama ilk kez gerçekten benimle gideceğini söyledi. Bu bana, Alfa Derek'le olan pazarlığımı tamamladığımda, onu buradan çıkarmak için çok fazla mücadele etmeyeceğim konusunda umut verdi.

"Tamam. Sadece senin için açık fikirli bir şekilde gideceğim. Ben yokken sana ulaşabilmem için telefonunu şarjda tutacağına söz verdiğin sürece."

Omzunun üzerinden bakarken gözleri büyüdü. "Umm..."

"Nerede olduğuna dair hiçbir fikrin yok." Ellerimi sürükledim yüzümden aşağı. "Pekâlâ. Onu en son nerede gördün?"

"Kıyafetlerde bir sorun mu vardı?" Stef
Küçük Podunk kasabamızdaki tek benzin istasyonunun kaldırımında
dururken sırttı.

Babamın bana ödünç verdiği büyükannemin sandığını yere
bıraktım ve spor çantamı onun üzerine bıraktım. "Sığmadılar."

Bir takla otu aşağıya doğru uçarken dümdüz önüme baktım.
İki şeritli yolda, bavulları minibüse yükleyen babasının önünde olay
çıkarmak istemiyordu. Bunların hepsi onun olamaz. Eğer
onlar olsaydı, ben cidden az paketlenmiş olurdum.

Alfa Derek'in gün batımı sarısı Pontiac Firebird'ü kükreyerek
otoparka girdiğinde, eminim ki iğneleyici bir cevap vermek üzereyken kıs
kıs güldü. O ve Trenton her zaman bahçelerinde yığılı olan hotrods ve
araçlarından biri üzerinde çalışırlardı. Bunu daha önce hiç görmemiştim.
Daha önce de bir canavar görmüştüm. Bu ayın yeni lezzeti olmalı.

"Sana kıyafet aldım," diye mırıldandı Stef nefesinin altında.

Dudaklarımın kenarında ince bir gülümseme belirdi.

Uyarı. Beni korkutmadı. Burada güç bendeydi. Tek bir kelime ile onu
alaşağı edebilir, Alfa'ya Beta'sının değerli kızının emirlere uymadığını
söyleyebilirdim.

Ama ben muhbir değildim.

Ama olabilirdim. Eğer

isteseydim.

Her neyse, başkalarıyla bir yere giderken sırtıma bir hedef daha
çizmek pek akıllıca bir fikir değildi.

paketler. En azından bir süreliğine iyi davranmak zorundaydım. Bildiğin
şeytan daha iyidir.

"Giyinip süsleneceğini sanıyordum." Trenton yansıtıcı güneş
gözlüklerini gözlerine takmadan önce bana baktı.

Neden herkes benim ne giydiğime takmış durumda?

Büyük boy gri örgü kazağıma ve en güzel tenis
ayakkabılarımın içine giydiğim siyah taytıma baktım. "Bir sürü farklı
şey paketledim."

Stefanie tuttuğu nefesi bıraktı. Babası öne çıktı ve eline bir tomar banknot sıkıştırdı.

"Jareth seni havaalanına götürecek. Oraya vardığında bana haber vermeyi unutma." Alfa Derek Trenton'ın omzuna vurdu.

Dün gece tam vaktinde yatmışım. Akşam dokuz benim sonumdu. Uyumak için erken. Erken kalkmak. Bu sabah 5'te kalktığımdan beri

Sabah tuzakları kontrol etmesine yardım ettikten ve Russell'a -eski içki arkadaşı- önümüzdeki birkaç hafta boyunca ona yardım etmesi için rüşvet verdikten sonra babamla vedalaştım, Trenton ve Stef babalarıyla konuşurken minibüse ilk ben bindim.

Sürücü koltuğunda Jareth oturuyordu. Daha genç bir şekil değiştiriciydi, muhtemelen benden bir ya da iki sınıf aşağıda, ilk kızgınlığı sırasında çiftleşmişti. Saçları kısacık kazınmıştı ve tüm genç gardiyanların sahip olduğu o militan bakışa sahipti. Özellikle de yetiştirmek için aileler.

"Havaalanı mı dedi?" Ben sordum.

Stefanie beni arkaya ittiğı sırada Jareth'in gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluştu.

"Çekil."

Kurt kürkümün filizlenmesini gizlemek için kollarımı ellerimin üzerine çekerek homurdandım ve Stef'ten olabildiğince uzağa, ikinci sıraya süründüm. Trenton yolcu koltuğuna tırmandı.

"Sürümüze gurur getirmeniz için üçünüze güveniyorum." Alfa Derek'in iri gövdesi minibüsün açık yan kapısını doldururken parmaklarını tavana vurdu. "Anladınız mı?"

"Evet, Alfa," dedik hep bir ağızdan. Söyleyebileceğimiz başka bir şey yok gibiydi.

Jareth minibüsü açık yola çekti, hapishanenin yanından geçip çitle işaretlelenmiş sürü bölgesi sınırına doğru ilerledi.

Hızını artırdığında ve yol kenarına park etmiş bazı arabaların yanından geçerken bir telaş yaşandı. Kapılar açıldı ve birkaç kişi ellerinde cep telefonlarıyla dışarı fırladı. Başımı yana eğdim, acaba hapishanenin ziyaretçileri mi diye merak ettim. Buraya pek turist gelmezdi.

"Parazitler." Trenton hırladı.

Stef onun koltuğunun arkasını tokatlarken güldü. "Uslu dur. Muhabirleri asla kızdırmak istemezsiniz."

Yüzümü cama dayadım, toz içinde bıraktığımız araçlara bir göz atmaya çalıştım. İçime bir batma hissi düştü bağırsak. Bu gerçektir. Yabancılar fotoğraf çektiirmek umuduyla karavandan bozma küçük paketimizin dışındaydı.

Stef hâlâ konuşuyordu: "Birkaç fotoğraf çektirmemiz gerekiyor." "Tabii ki ineği bir şekilde saklamamız gerekiyor."

Inek mi?

Kendini beğenmiş sırtıtışına bakmak için döndüm ve beni kastettiğini anladım.

Bu yeniydi. Daha önce bana hiç inek dememişlerdi. Öyle olmalı. daha önce yaptığım kıyafetlerin uymaması yorumuna atıfta bulunuyordu.

Pencereden dışarı baktım, alnımı serin cama dayadım ve canavarımı sakinleştirmek için yavaşça nefes aldım. Toz arkamızda sürüklenmeye devam etti. Açık çöl yolunda adaçayı ve seyrek pinyon ağaçları sıralanıyordu. Mavi gökyüzü kalın beyaz bulutlarla doluydu.

Uzaktaki dağların üzerinden tembelce.

Bunu gerçekten yapıyordum. Bu sürüyü geride bırakıyordum. Ama hayal ettiğim gibi değildi. Babam oradaydı. Hâlâ Derek'in kontrolü altındaydım. Ve bu iki salakla sıkışıp kalmıştım.

Kendime acımdan kurtulmak için kendimi zorladım, yutkundum. Gurur. Babama açık fikirli olacağıma söz vermiştim. Bu sadece bir hıçkırıktı. Son bir çiftleşme sezonu geçirmem gerekecekti. Her neyse.

Peki ya televizyonda olsaydı ve küçük bir ölüm ihtimali olsaydı?

Önemli bir şey değil.

"Oyun planımız nedir?" Bir şeyleri başlatmaya çalışarak yüksek sesle sordum.

"Oyun planımız sizi ilgilendirmiyor," dedi Stef. "Dürüst olmak gerekirse, Trenton. Baban neden onun gelmesinin iyi bir fikir olduğunu düşündü bilmiyorum."

Sanırım notu almamış. Bunun bir takım çalışması olacağını düşünmemiştim ama bunu Trenton için yapıyordum.

Hepsi. Stef'i susturmak için bir şey söyleyemeyecek kadar ön camdan dışarı bakmakla meşgul olan aynı pislik.

Ve olayların neden böyle geliştiğini merak ediyor.

Stef onun kovulduğunu hissetmiş gibi göründü ve Telefon. Trenton'ın dış hatlarına baktım, konuşmasını istiyordum. Eğer benim ve kurdumun hoşlanmadığı o tozlu sarışın tamirci görünümünden hoşlanıyorsanız, bir bakıma yakışıklıydı. Ayrıca büzülmüş dudakları ve sıkılmış bakışlarıyla ne kadar kibirli görüldüğünü de görmezden gelmeniz gerekirdi. ela gözleri vardı. Kasları yıllar geçtikçe daha da büyümüş, kolları katlanmış beyaz tişörtünü doldurmuştu.

Ama o hala Felix'e gülen aynı pislikti.

Üçüncü sınıfta beni merdivenlerden aşağı itti ve ortaokulda orantısız büyüdülerinde göğüslerimle dalga geçen erkek grubunun bir parçasıydı.

Altı ay boyunca sağ ayağım sol ayağımdan daha büyüktü ve babamın sütyen bulmak için beni nereye götüreceğine dair hiçbir fikri yoktu. Berbattı.

Yine de o kadar ileri gidebilirsek Trenton'a Alfa Oyunları'nda yardım edeceğime söz vermiştim.

Cidden mi? Kendimi neye bulaştırdım ben?

"Trenton," diye doğrudan ona hitap ettim, suları test ediyordum, "sezonu atlatmak için bir planın ya da çalışacağın bir açı var mı? Yardım etmek istiyorum."

Gördün mü? Ben daha büyük bir insan olabilirim.

Stef telefonundan başını kaldırdı ve konuşmayla ilgilenmiyormuş gibi yaparak pencereden dışarı baktı. Jareth'in gözleri dikiz aynasında yine endişeli bir ifadeyle benimkilerle buluştu.

Trenton sessizdi -şok edici bir şey değildi- çenesini çalıştırırken. Hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdim. "Asla-"

"Siz ikiniz sadece Luna Denemeleri sırasında bizi utandırmamaya odaklanın," diye homurdandı.

Nuva Sürüsü'ndeki çiftleşmemiş dişiler memelerini yukarı kaldırıp göbeklerini açıkta bırakırken, kurdumun kara tahtaya çivi çakıyormuş gibi irkilmesine neden oldu.

Trenton pencereden dışarı bakmak için döndü. "Kimsenin yardımına ihtiyacım yok, özellikle de senin."

Çok güzeldi. Harika bir başlangıç yapmıştık.

*

Luna Denemeleri'nin canı cehenneme.

Beni öldürecek olan şey uçaktı.

Nuva Pack hiç uçak görmediğim kadar taşralı bir yerdi. Cahil değildim, televizyon izlemiştim ve uçakların nasıl çalıştığını biliyordum. Ama Nuva Pack'e girdiğimizde tepemizde kükreyen Havaalanının dışındaki trafikte kurdum çılgınca volta atıyor, ben de soğuk terler döküyordum.

"İkinizden biri daha önce uçtu mu?" Sesim istediğim kadar sakın ve derli toplu çıkmadı.

Stef bir avcı gibi zayıflığımı hissederek güldü. "Küçük bir uçak yolculuğundan korktun mu?"

Her şeyden önce, onlar büyük uçaklardı.

İkincisi, onun da benim gibi Junction City'den başka bir yere gitmediğini biliyordum. Junction City'deydik. Otoyolu geçtikten hemen sonra varoşlardaydım ve buraya sadece lisede bir kez, okul gezisinin bir parçası olarak planetaryuma gittiğimizde gelmişim.

Devletin zorunlu kıldığı şekil değiştiren/insan okul entegrasyon programı.

"İyi olacaksın." Jareth bana hafifçe başını sallayarak bir çeşit dünya gezginiydi. "Alfa Derek birinci sınıf için para ödediklerini söyledi."

Sanırım kulağa hoş geliyordu. Jareth minibüsü kaldırıma çekti.

"Bizi birinci sınıfa alsalar iyi olur." Stef bir yandan yansımasını kontrol ediyor, bir yandan da cep telefonunun ön kamerasını kaldırarak dudaklarına parlatici sürüyordu.

Nedenini çok geç anladım.

Trenton yolcu tarafındaki kapıyı açarak, "Arkamda kal," diye bağırdı.

Stef giydiği dekolteli pembe tişörtün içindeki göğüs dekoltesini yukarı kaldırdı ve minibüsün dışına çıkmadan önce kendine bir öpücük kondurdu.

Koltuk altlarımda ter birikiyordu çünkü En sıcak kazağımı aptal gibi giymiştim ve kalbim hâlâ çok hızlı atıyordu.

Saçlarım yüzüme yapışmıştı. Yanaklarım kıpkırmızıydı. Ayağım takılıp düşecek ve kendimi utandıracaktım...

"Hadi," diye tısladı Stefanie bana.

Sakin bir nefes aldım ve gülümsemeye çalıştım. Muhtemelen kaldırıma adım attığımda daha çok yüzümü buruşturuyor gibiydim. kameralar parladı ve bir grup insan terminalin kapalı bölümünün dışında toplandı.

Siyah kot pantolon ve bluz giyen, insan gibi kokan ama şekil değiştirenlere benzeyen iki iri yarı adam minibüsün arkasında Trenton'ın yanında duruyordu. Bavulları indirdi ve üçüncü bir adama verdi. onları bir arabaya yerleştirdi. Stef sanki ünlü biriymiş gibi kameralara el sallıyordu.

Kaos kurdumu hırlattı. Aceleyle arka tarafa gittim. minibüse bindim ve eşyalarımı aldım, başka ne yapacağımdan emin değildim. Adamlar kulaklıkla konuşuyor, güvenlik görevlisi gibi davranıyorlardı, ve daha fazlası iplerin yanında durdu.

Muhabirler yaklaşıyor, sorular soruyorlardı. I Keşke kurdum hırlamayı kesseydi de ne dediklerini duyabilseydim. Lacivert takım elbiseli, gri saçları sıkı bir Fransız örgüsüyle toplanmış insan bir kadın güvenlik ekibini kapıya doğru yönlendirdi. Adamlar arkamızda kalabalık, ilerliyor.

Kaslı adamlardan biri tahta sandığı elimden almaya çalıştı.

"Ben hallederim." Geri çektim.

"Kontrol etmeliyiz." Tekrar çekiştirirken sesi robotikti. Eğer bir şekil değiştiren olmasaydım, beni kırımın üstüne devirebilirdi.

İsteksizce elimi uzattım. "Kapağın mandalını oynatmalısın ama dikkatli ol. Bu eski ve büyükanneme ait."

"Uçağın altına, kargo bölümüne koymayı kastediyor."

Trenton paket bağlantımız aracılığıyla konuştu ve bagaj arabası cam kapılara doğru itilirken bana tiksinti dolu bir bakış attı.

"Doğru. Bunu biliyordum." Sırtımdan aşağı daha fazla ter damlarken başımı salladım. Bu delilikti.

"Büyükannenizin sandığı olduğunu mu söylemiştiniz?" Muhabirlerden biri iplerin üzerinden eğildi ve cep telefonunu uzattı. "O da mı Luna'ydı?"

Başka bir parıltıyla kör olarak ona doğru döndüm. "Hayır, ama o-"

Güvenlik ekibi kollarıyla beni öne doğru itti. uzattı, soran muhabire verdiğim cevabı kesti Gramım hakkında. Terminale doğru yönlendirilirken ona özür dileyen bir gülümseme verdim.

"Soru yok." Takım elbiseli kadın ellerini kaldırdı. Muhabirlerin homurtuları bizi klimalı havaalanına kadar takip etti ve cam kapılar arkamızdan kapandı.

"Ben Molly. Halkla İlişkiler Müdürü ve gösteri için irtibat görevlinizim." Güvenlik ekibi bizimle diğer yolcular arasında bir bariyer oluştururken topuklu ayakkabıları zeminde tıkırdadı. "Sözleşmeleri imzalayana kadar resmi görüşme yapmayacaksınız. Fountainhead Resort'a varmadan önce herhangi biri."

Onu yürüyen merdivene kadar takip ettik. Neyse ki bunlardan birine daha önce binmiştim. Kurdum hareket eden merdivenleri görmezden geldi ve bize bakan insanlara odaklandı.

Buna alışsan iyi olur, dedim ona, soğuk havanın cildimi kurutmasına izin vermek için kazağımı gizlice sallarken.

"Denver'a direkt uçuşumuz var, ancak bagaj tesliminde beklemek için yeterli güvenliğimiz yok. Bagajlarınız bizi ikinci bir araçla tesise götürecektir." Molly yürüyen merdivenden indi ve biz de onu takip ettik. "Herhangi bir isteğiniz varsa şimdi yazın. Vardığımızda kaybedecek zamanımız olmayacak."

Stef başını salladı ve havaalanı güvenliğinden geçerken not almak için telefonunu çıkardı. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu. istekleri. Umarım yakında bir tuvalet molası verebiliriz. Trenton güçlü ve sessiz kişiliğini koruyarak önüne baktı. İkisinin de bu kadar sakin görünmesi beni şaşırtmıştı.

Molly, bir görevlinin önünde durup gözlerinde tuhaf bir parıltıyla bize bakarken biniş kartlarımız olduğunu tahmin ettiğim bir şeyi salladı. Umarım onun keskin bakışlarını Bizi tartarken üzerimde biraz fazla durdu. "Bu senin *Çiftleşme Mevsimi*'ne resmi olarak hoş geldiniz. Bir kez uçağa bindiniz mi, artık geri dönüş yok."

Bekle bir dakika.

Arkamdaki kaslı muhafız, ayaklarımızın altında sallanan küçük bir koridorda bizi ileriye doğru yönlendirirken sessiz yakarışımı duymamış gibiydi.

Ölmediğim iki saatlik bir uçak yolculuğundan sonra. havaalanının dışında sağlam bir zemine adım attı. Hepsi sahte kurt kulakları takmış bir grup insan genç, yükleme alanının diğer tarafındaki muhabirlerin arasına karışmış duruyordu. Telefonlarını çıkarmışlar ve bağırarak sorular soruyorlardı. Birden, kapalı gökyüzüne rağmen Trenton gibi güneş gözlüğü takmış olmayı diledim. Görüntüler, kokular ve gürültü karşısında paniğe kapılan kurdumun gözleri benimkilerle çakışıp duruyordu.

"Aspen!" Biri adımı haykırdı ve ben de sesin sahibini bulmak için etrafımda döndüm.

Sıska bir insan kız iplerin üzerinden uzandı ve kazağımın kolunu çekti.

"Dokunmak yok." Güvenlik ekibinden ismini hatırlayamadığım biri kalabalığa doğru geri itti.

"O sadece bir çocuk." Onu atlattım. "Senin adın ne?" "Ol... Ollie," diye kekeledi. Sırtışı yüzünün yarısını kaplamıştı. ve paniğimin biraz hafiflediğini hissettim. Etrafımdaki kameraların flaşları art arda patladı.

"Kımılda," diye bağırdı Molly, seninle tartışılmayacağını öğrendiğim o saçma ses tonuyla.

"Memnun oldum, Ollie." Güvenlik görevlisinin beni bekleyen renkli camlı limuzine götürmesine izin verdim.

İçeri en son ben girdim ve kapı çarparak kapandı, Gürültünün çoğunu engelliyor ve beni üç sinirli yüzle baş başa bırakıyordu.

"Ne?" Kuralları çiğnemiş gibi değildim. Hayır dedi. ve kimseyle konuşmamaya *çalıştım*. Bir çocuğa kaba davranmak istemedim.

"Sanırım kadroya bir tane daha ekleyebiliriz," dedi Molly Kucağındaki tableti açıp yazmaya başladığında inledi.

"Neyden bir tane daha?" Yavaşça sordum, Trenton'a ve Stef'e baktım, o detay vermeyince. İkisi de telefonlarına döndü ve beni görmezden geldi. Tam olarak arkadaş olmadığımızı biliyordum ama biz bir sürüydük. En azından bana bir kemik atabilirlerdi.

İçime gömüldüm, şimdiden evimi özlediğimi hissediyordum.

"Bu harika." Stef telefonunu çantasına attı. "Bize planını anlatabilirdin."

"Ne için planım?" Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de tüm bu kaosun içinde biraz deliren tek kişi ben değildim. Stef bana ters ters bakmaya devam etti.

Molly tabletinden başını kaldırıp baktı. "Taşraya mı gidiyoruz? Hödük büyük şehre mi geliyor? Ya da tatlı ve masum büyük kötü kurtla tanışır mı?"

"Bir kişilik gibi mi?" Ben sordum. "Ben sadece benim. Bir şey gibi davranmamız gerektiğini bilmiyordum."

"Tatlı ve naif." Limuzin kalabalık otoyola girip havaalanından uzaklaşırken Molly gözlerini devirdi.

"Ben tatlı değilim," diye mırıldandım nefesimin altında. Ama zaten kimse beni dinlemiyordu.

*

Evrak işleriyle ölüm.

Önceki sezonlardaki yarışmacıları öldüren şeyin bu olduğunu sanıyordum. Bir saattir sözleşmeleri, gizlilik anlaşmalarını ve sorumluluk formlarını imzalıyorduk ve görünürde bir son yoktu.

Dağlara doğru üç saatlik bir yolculuktan sonra tesisi neredeyse hiç göremedim. Vardığımızda hava karanlıktı, ancak çeşme Ön taraf çok renkli ışıklarla aydınlatılmıştı ve giriş yolundaki kütük kirişlerin üzerine sahte fenerler asılmıştı. Yan kapıdan içeri alındık ve resmi olarak haklarımızdan vazgeçtiğimize dair imza atana kadar konferans odasına getirildik.

Midem gurulduyordu. Uçakta yediğim küçük bir paket Japon balığı dışında bugün pek bir şey yememiştim. Şekil değiştirenlerin ete ihtiyacı vardı.

Ve köşeye sürünmeme iki saniye kalmıştı.

biraz kestirebilirdim. Yatma vaktim tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu.

Elimdeki belgelerdeki satırları tekrar tekrar okumak zorunda kaldım.

bir şeyi kabul ettiğimden endişelenerek imzaladım.

Eğer çocuk sahibi olmaya karar verirsem, ilk çocuğum olacak. Trenton her sayfaya adını karalarken çoktan ayrılmıştı. Ama ben Stef, konferans masasının diğer tarafındaki avukatların farklı anlaşmaları açıklamasına rağmen benim gibi ince yazıları okuyordu. belgeler.

İfade yeterince açık görünüyordu.

Gösteri güvenliğimiz için hiçbir sorumluluk üstlenmedi - kurtlar tehlikeliydi - ve gösteri süresince tesisin tüm ortak alanlarında ses ve video kaydı yapılmasına izin verdik. On

tesiste, personelin güvenliği için tam bir vites değiştirme yoktu.

Bu canavarımı biraz kızdırdı ama endişelerini giderdim.

Kaçacak başka bir yer buluruz.

Ayrıca, bir kez çekim yaptıktan sonra WIFI veya internete erişimimiz yoktu.

başladı. Avukatlar sosyal medyadaki spoilerlar hakkında bir şeyler söylediler ama telefonlarımızı arama yapmak için kullanmamıza izin verildiğinde bu pek mantıklı gelmedi.

Ama bu gösteriyi yöneten ben değildim.

tartışacak pozisyonda değildim. Zaten sosyal medyada aktif değildim. Nuva Pack'in herkesin işini bilmek için hesaplara ihtiyacı yoktu.

Tüm Luna adaylarının denemeler sırasındaki etkinliklere katılmaları ve oylama dışı bırakılmaları halinde tesisi derhal terk etmeleri gerekiyordu.

Ulaşım ayarlanacaktır. Alfalar, Luna Denemeleri sona erdikten sonra oyunlar boyunca kalmak zorundaydı. Ve dizi sezon boyunca uygun bir eş bulacağımızın garantisini vermiyordu.

Bana uyar.

Baş harflerimi imzaladım.

"Bu da doğrudan para yatırma formunuz." Molly son kâğıt yığınının üzerinden geçerken esnedi. "Postada bir çek beklemek istemiyorsanız banka bilgilerinizi buraya doldurun."

Bu iş için 5,000 dolar taban ücretini okuduğumda gözlerim açıldı. gösteriye katılım. Denemeleri geçen her Luna'ya ve oyunlarda başarılı olan her Alfa'ya ödenen 10.000 dolarlık bir ikramiye de vardı. Stef'in ve Trenton'ın kâğıtlarına bakarak aynı miktarı aldığımızdan emin oldum.

Tamam o zaman.

Bunun altına imzamı atarken hiç sorun yaşamadım.

*

"Yerleşmek için fazla vaktiniz olmayacak." Bir insan kadına göre Molly o topuklarla çok güçlü yürüyordu. "Diğer adaylar geçen hafta boyunca akın akın geldiler. Siz üçünüz en son gelenlersiniz."

Stef sanki benim hatamış gibi bana baktı. Bakışlarına karşılık verecek enerjim yoktu. Geçirdiğimiz günden sonra bir yatağa ihtiyacım vardı. Ya da yerde bir battaniyeye bile. Kurdum ve ben seçici değildik.

Resepsiyon alanını zar zor görebildim. tatil köyü. Kemerli pencereleri olan devasa odanın üzerinde asılı duran boynuzdan avizenin ışıkları loştu. Siyah deri koltukların önünde közleri yanan taş bir şömine odak noktasıydı ve Sandalyeler.

"Trenton, birinci kattasın. Kapıcı size odanızı gösterecek. Kızlar, siz altıncı kattasınız." Molly asansörün düğmesine bastı. "Makyaj ve saç saat dokuzda başlıyor.

Sabah. Kahvaltı açık büfe salonunda saat altıda başlayacaktır. Ön görüşmeleriniz öğleden sonra olacak. İşte anahtarlarınız. Oda 623. İkinizin birlikte yatması sorun olmaz, değil mi?"

Molly anahtar kartlarını elime tutuştururken cevap verecek zamanım olmadı.

Asansör kapısı kapanırken Stef homurdandı ve anahtarlardan birini elimden aldı. Ayakta duracak halim yoktu ve umursamayacak kadar yorgundum. Saat dokuzu geçmişti ve birazdan huysuzlanmaya başlayacaktım.

Otuz gün ve yirmi bir saat. Artı 15.000 dolarlık maaş çeki.

En azından bir umut ışığı vardı.

*

Molly "birlikte yatmak" dediğinde, bunu değil de ranzaları kastettiğini düşünmüştüm. Normal bir otel odası bile değildi.

İki kraliçe yatak ve bir seferde sadece bir kişi oturabildiği için tek bir sandalyesi olan bu daire ucubeydi.

Çantalarımız, mini buzdolabı ve mikrodalga fırının yanında bir masa ve sandalyelerin bulunduğu küçük yemek alanında bizi bekliyordu. Bir basamak aşağıda iki küçük kanepenin ve pelüş bej halının bulunduğu bir alt kat vardı. Oturma odasının her iki yanında iki kapı vardı.

Tavan pencereleri, uzaktaki gümüş ayın altında karla kaplı dağlara bakıyordu.

Stef hızla ilerlerken ben orada durmuş sayıklayarak bakıyordum. Elini kanepelerden birinin üzerine sürterek bölgesini işaretledi ve başını iki odaya da soktu.

"Bu benim," diye ilan etti, sanki savaşıacak enerjim varmış gibi sağdaki kapının yanında durarak.

"Hepsi senin olsun." Spor çantamın askısını omzuma attım ve büyükannemin bagajını kaldırarak hasar görmediğinden emin oldum.

"Bavullarımı buraya getir." Uzun pembe plastik ve simli tırnaklarını dirseğine vurdu. Bu bir Çünkü o tırnaklar hala sağlam olamazdı.

Ya da belki yaparlardı.

Kendi kendime kıkırdadım, beyaz kurdunun parıltılı pençeleriyle etrafta koşuşturduğunu hayal ettim.

"Senin bir sorunun mu var?" diye tersledi. "Çantalarımı getirmeni söyledim."

Muhtemelen hayal görüyordum ama umursamayacak kadar yorgundum.

"Kendi çantalarınızı alın." Eşyalarımı kapıya kadar taşıdım.

Sol

a. "Unuttuysan diye söylüyorum, ben-"

"Kapa çenenin Stef. Çok yoruldu. Çalışmak istemiyorsun.

Takım mı? Olur. Yalnız da çalışabiliriz. Ama burası artık Nuva bölgesi ya da lise değil. İkimiz de sözleşmeleri imzaladık. Bu da demek oluyor ki ikimiz de Luna pozisyonu için yarışıyoruz. Burada senin "yüksek rütbeli" saçmalıklarına katlanmak zorunda değilim ve eğer bu konuda benimle kavga etmek istersen, nerede olacağımı biliyorsun."

Yatak odasının kapısını arkamdan tekmeleyerek kapattım.

Bunu söylemek harika hissettirdi. Muhtemelen sabah pişman olacaktım ama bu gece buna kesinlikle değdi.

Anlaştık. Kurdum esnedi. **Şimdi uyu.**

Spor ayakkabılarımın bağcıklarını çözdüm ve kazağımın altına uzandım.

Sütyenimi çıkardım ve yüzüstü yatağa düştüm. Battaniye bulutlardan daha yumuşaktı ve en az on tane kuş tüyü yastık etrafımı sarmıştı. Burası cennet gibiydi. Gözlerim kapandı ve duyduğum son ses Stef'in bavullarını sürükleyerek

diğer odaya.

Belki de burası o kadar da kötü değildir.

Gözlerimdeki uykuyu sildiğimde güneş çoktan verandanın panjurlarından içeri sızmaya başlamıştı. Gerçek bir güneş vardı. Yatak odamın dışına açılan kapıları olan bir balkon. Kollarımı uzattım ve bu yeni, lüks hayatın masalsı kuş cıvıltılarını duyar gibi oldum.

Çantamı karıştırarak telefonumu ve şarj cihazımı çıkardım. Dün gece şarja takmayı unutmuştum ve açılması birkaç saniye sürmüştü.

Uh oh. Uyuyakalmışım.

Banyoya koştum ve kaçırdığım mesajları okuyabilmek için telefonu tekrar şarja taktım.

Merhaba.

Baba: *Orada mısın?*

Baba: *İstemiyorsan neden bana telefonu kullandırдың?*

Cevap?

Kaçırılan arama

Baba: *Aramaya çalıştım.*

Merhaba. Ben de seni aramaya çalıştım.

Kaçırılan arama

Baba: *Orada mısın?*

Dişlerimi fırçalarken kendi kendime güldüm ve mesaj attım tek elle.

Üzgünüm! Telefonum bozuldu. Öğleden sonra fırsat bulursam seni ararım.

Saat çoktan 7:30 olmuştu. Trapline'da olacaktı ve zaten orada cep telefonu çekmiyordu. Bu beni çok korkuttu ama aynı anda sadece bir endişeli durumla başa çıkabilirdim.

Saçlarımı tepeden topladım ve cam duşlu, fayans döşeli güzel banyoyu takdir etmek için kısa bir saniye ayırdım. Diğer taytımı ve bol kazağımı giydiğimde tamamen bana ait olan çifte kibir.

Bir kız buraya alışabilir.

Stef'in kokusu otel odasından çoktan kaybolmuştu. En az bir saat önce ayrılmış olmalıydı. Dün geceden sonra, bir pusuya uyanmadığım için mutluydum, bu yüzden gitmiş olması beni rahatsız etmedi.

Acıktım. Kurdum midemden daha yüksek sesle hırıliyordu. Eğer kahvaltıyı kaçıırırsam, kendimi asla affetmezdim.

Kapılar zemin kata doğru kayarak açılırken asansörü yemek kokuları kapladı. Burnumun sesini takip ettim ve koridorun sonundaki açık büfe odasındaki kargaşa.

Ve içeri girdiğimde sendeleyerek geri döndüm.

Misk kokulu alfa erkeğinin güçlü kokusu midemi yumrukladı. İnsan olan her şeyle karışmış kahvaltı etinin tatlı kokusunu içime çekerken tüylerim diken diken oldu. Kurdum başladı Ellerimi ağzıma kapatırken nefes nefese kalmıştım.

Masalar odanın büyük bir kısmını dolduruyordu ve görünüşe göre çoğu da doluydu. Her şekil ve büyüklükteki kadın şekil değiştiriciler Tepsilerindeki yiyeceklere zar zor dokunan kenar masalar meraklı bakışlarla neye baktığını izliyorlardı.

Ver bana, kurdum hırladı.

Pastırmadan bahsetmiyordu.

Ortadaki masalar, kıçlarına sığmayacak kadar küçük sandalyelerde oturan canavar gibi erkeklerle doluydu. En az yirmi kişi olmalıydılar - sadece kıçları değil, kurt değiştiren erkekler. Bir yerde hiç görmediğim kadar çok alfa vardı. Bir odada bu kadar testosteron olması yasadışı olmalıydı.

Alfa şekil değiştirenler tepsilerindeki yiyecekleri kürekle kaldırırken pazuları esnedi. Göz alabildiğine gamzeli sırıtışlar ve yontulmuş çeneler. Sakallı şekil değiştirenden derin bir kahkaha geldi. oduncuya benziyordu. Yanındaki dağınık saçlı, düşünceli gözlü canavar, başka bir adamın sırtını nefis bir şekilde sıvazladı kaslı önkol. Sandalyeler ağırlıklarının altında inledi. Gerilim yoğundu.

Kocaman bacaklarına yer açmak için yayılan kalçaları kadar kalın...

Oda dönerken salyalarımın akmadığından emin olmak için ağzımın kenarına dokundum.

Yemek. Sağlıklı düşünebilmek için yemeğe ihtiyacım vardı.

"Birleşme üzerinde çalışıyoruz..."

Açık büfe sırasındaki kahvaltı seçeneklerine odaklanırken en yakındaki Alfa'nın sesini duymazdan geldim; takım elbise ceketini sandalyesinin üzerine asmış ve elleri çatalını yutacak kadar büyük olan Alfa'nın.

Sıcaklık karnıma doğru yayılıyordu.

Biyoloji. Hepsi buydu. Tıpkı öğrencilerime öğrettiğim gibi. Doğal tepkiler. Eşleşmemiş erkek feromonları benim dişi biyolojik ihtiyaçlarımla birleşiyor. Alfaların hepsi sik kafalıydı zaten. itaat talep etti ve bunu hak etmek için çok az şey yaptı. Bunu hatırlamam gerekiyordu.

Tabağıma sosisleri doldururken arkamdaki derin taşra aksanı, "Gerçekten ne umduğumu biliyor musun?" dedi, "Bu Lunalardan birinin gerçek olmasını istiyorum. Kendini bulduğunu hayal edebiliyor musun? kader arkadaşşı burada mı?"

Oh hadi ama!

Bu adil değildi. Buraya bir Alfa bulmak ya da aşık olmak için gelmemiştim ve kendime bunu hatırlatmaya devam ediyordum.

Maşayı bir silah gibi kavradım ve bir yığın Fransız tostı topladım.

"Biraz da bize bırak, tatlım."

Bir Alfa bana gülümserken göz alıcı gümüş mavisi gözlere baktım. Kocaman bir adamdı ve iyi vakit geçireceğimizi vaat eden yaramaz bir gülümsemesi vardı.

Bu bir rüya olmalı. Hala uyuyordum.

"O... İşte." Maşayı tepsiye geri bıraktım, bir an önce oradan çıkmam gerekiyordu. Yemek yeterli olmalıydı. Geri dönmeyecektim.

"Daha fazlasını istiyorsa, yolundan çekil." Derin bir hırıltı Arkamda titreşimleri doğrudan merkezime fırlatan bir gümbürtü koptu.

Topuğumun üzerinde döndüm ve kaslı bir göğüs duvarıyla çarpıştım. Çam ve talaşın baş döndürücü kokusunu içime çektiğimde burun deliklerim alevlendi. Yukarı baktım, göz bebeklerim kurdumun gözleri gibi genişledi.

benimkinde parladı ve *mırıldandı*.

Kurdum hayatımda hiç mırlamamıştı.

Toprak kadar derin koyu kahverengi gözler, yırtıcı bir hayvanın bakışlarıyla benimkileri yakaladı. Onlara bakarken zaman yavaşladı ve kalbim daha hızlı çarptı, toprakla zengin derinliklerde kendimin bir görüntüsünü gördüm. Kirli sakalının gölgesi keskin elmacık kemiklerini gölgeliyordu. Kısa siyah saçları sanki parmaklarını geçirmiş gibi hafif dağınıktı. Onunla ilgili yumuşak olan tek şey buydu. Pazılarında sıralanan dövmele siyah tişörtünün kollarının altında kayboluyor ve uçları kaslı boynunun dibinde yeniden ortaya çıkıyordu. Yüzü mermerden kesilmişti ve çatık kaşları mükemmel dudaklarını kırıştırıyordu.

O bir tanrıydı. Fantastik bir romandan fırlamış bronz bir heykel.
Ve kızgın görünüyordu.

"Özür dilerim," diye ciyakladım, bir adım geri çekildim ve neredeyse

Ayaklarım takıldı. Güçlü eller beni sabitlemek için dirseklerimi kavradı ve ruhum bu dokunuşla bedenimi terk etmek istedi.

İnlemek gibi aptalca bir şey yapmadan önce uzaklaşmam gerektiğinden geriye doğru kamburlaştım.

Sanki onu yakmışım gibi ellerini geri çekti ve kaşları daha da çatıldı. "Kimsin sen?"

"Gidiyorum." Bunun soruyu doğru yanıtladığından emin değildim ama şu anda yapabileceğim en iyi şey buydu. Tepsimi aramızda bir kalkan olarak kullandım ve bir adım daha geri atarak doğruca

Fransız tostı istasyonundaki mavi gözlü güzel.

"İyi misin?" Arkamdaki Alfa kıkırdadı. Köşeye sıkışmış bir geyik gibi davranarak korku dolu bir panikle irkildim. Nefesim çok hızlı geliyordu. Duvarlar yaklaşıyordu.

Önümdeki karanlık canavar, kahverengi gözlerinde kurdunun altın halkası parlayarak hırladı.

Buradan defolup gitmem gerekiyordu.

"Şimdiden bir iddiada mı bulunuyorsun, Korucu?" Mavi gözlü, elleri omuzlarımdan üst kısmını okşarken sordu.

Ranger. Uzun boylu, esmer ve yakışıklının bir de adı vardı. Blue-eyes'in ellerine vurmak için uzandığında göğsünde titreşen vahşi hırıltı.

Kafamın içinde tehlike uyarıları çalmaya başladı.

Her gün mahkumlarla çalıştım ve bir kırmızı bayrak gördüğümde anladım.

Bir tane gördüm.

"Affedersiniz." Kurdum onaylamaz bir şekilde surat asarken kaçma şansını kullanarak onun devasa kolunun altına girdim. Aptal değildim

Öyle olsa bile. Beni bir Alfa sidik yarışının ortasında yakalayamazsınız.

"Onu korkuttun." Mavi gözlü hâlâ gülüyordu.

Omzumun üzerinden baktım, Ranger'ın karanlık bakışlarıyla tekrar karşılaştım ve omurgamda bir ürperti dans etti.

Başını hafifçe salladı, içinden dalga dalga yayılan öfke midemi bulandırdı. Ranger Mavi Gözlü'nün omzunu tuttu ve ikisi birlikte arkalarını döndüler.

Bu da neydi böyle?!

Kahvaltı. Kurdum lokmalarını yaladı. Doğru ya. Yemek yemem gerekiyordu.

Titreyen bacaklarımın üzerinde boş bir masa buldum ve sandalyeye kaydım. Ormanın kokusu hâlâ tenime sinmişti ve buradaki feromonlar yüzünden nefes alamıyordum. Ama buna ihtiyacım vardı. Biraz yakıt almam gerekiyordu ve yemek yemeden otel odasına koşarsam bayılmayacağım konusunda kendime güvenmiyordum.

Ağızıma bir parça pastırma tıktırdım, gözlerimi yere indirip masaya odaklanarak düşünmeye çalıştım. *Sadece ben mi Alfalardan bu şekilde etkilendin mi?* Çünkü gerçekten kızışmadan kızışmış bir sürtük gibi tepki vermeyi beklemiyordum.

Bir sosis halkasına uzandım ve çiğneyerek işledim. Belki de diğer dişiler için burada olmak daha kolaydı çünkü her gün Alfalarla takılıyorlardı. Bu kadar. Sadece ihtiyacım vardı. Biraz maruz kalma terapisi. Etrafta uçuşan feromonlara alıştıktan sonra o kadar da zor olmazdı.

Neyse ki Luna Denemeleri kadın merkezliydi. Sanırım Alfalarla etkileşime girmeden önce biraz zamanım vardı. Böylece bunu yavaşça alabilir ve etkilerine karşı tolerans geliştirebilirdim. Kahvaltı ile başlayıp diğer öğünlere geçecektik.

İşin içinde yemek olunca her şey daha kolay hallediliyordu.

İkinci sosisimi ısırdım. Şimdiden daha sakin hissediyordum. Risk alarak yukarı baktım ve birkaç Alfa'nın hâlâ masalarında oturduğunu gördüm. Ranger ya da Mavi Göz'den iz yoktu. Fransız tostumu kestim ve kocaman bir parça çatalladım.

"Sen Aspen'sin, değil mi?"

Yanaklarım Fransız tostuyla doluyken yan tarafa baktım ve gördüğüm en güzel kadınlardan birine başımı salladım. Kıvrıcık kahverengi saçları dalgalar halinde sırtından aşağı dökölüyordu. Kıvrımlar ustalıkla uygun bir iş eteği takımına giydirilmişti.

"Ne kadar eğlenceli," dedi yanındaki kadın. Menekşe rengi röfleli siyah saçları asil başının üzerinde toplanmıştı. Başında bir Grek burnu ve kömürle kaplı iri kahverengi gözleri. Sıkı ve kaslı vücudu, dar siyah pantolonu ve ayak bileğiyle bütünleşmişti. Botlar.

Ve... Ben bittim.

Kahvaltımı çiğnemeye devam ettim.

Ben o şekilde sallanmadım, ama eğer sallansaydım, itiraf etmeliyim ki

Yenilgi. Dürüst olmak gerekirse o an kendi ligimin çok dışında olduğumu fark ettim. Kendine güveni olmayan beceriksiz bir kız olarak değil.

Daha çok Goodwill'in raflarına çarptıktan sonra doğrudan bir podyum çekimine adım atmış gibiyim.

Ben de öyle yaptım.

Ağız dolusu şuruplu ekmeği mideye indirirken kadınlar hâlâ bana bakıyordu.

"Siz ikiniz burada mı oturmak istiyorsunuz?"

"Sakıncası yoksa." Uzun boylu, esmer ve seksi bir kadın yanımdaki koltuğa otururken, kıvrımlı iş kadını parmağını kaldırıp telefonunu çıkardı.

"Kardeşimi kızdıracak ne yaptın?" diye sordu yanımdaki kadın, eliyle tepsimdeki bir parça sosise uzanarak Kaşına sorgulayıcı bir kavis çizdi. "İzin verir misiniz?"

Başımı salladım ve yanlışlıkla onu bıçaklamamak için çatalımı yere bıraktım. "Birini kızdırdığımı fark etmemiştim. Kardeşin kim?"

Kara Güzellik başparmağını omzunun üzerinden kapılara doğru uzatırken kahkahalara boğuldu. "Ranger. Buradan hışım la çıktı yemek yemeden. Onun kim olduğunu gerçekten bilmiyor musun?"

Ses tonundan bunu yapmam gerektiğini düşündüm ama hayatımda gördüğüm en seksi adam olması dışında kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Üzgünüm, hayır. Sürü politikalarını pek takip etmem."

Geriye dönüp baktığımda, bu şova gelirken muhtemelen kabul edilecek en akıllıca şey değildi.

Çabucak bir keşif yapmam gerekiyordu.

"Görünüşe göre kuzenim senden hoşlanmış." Esmer kadın telefonunu kaldırdı.

Kim bu insanlar? Sanki cevap sihirli bir şekilde karşıma çıkacakmış gibi odanın içinde etrafıma bakındım. "Hangisi senin Kuzen?"

Dark Beauty tekrar gülmeye başlarken, onu kişisel olarak rahatsız etmişim gibi gözlerini kırıştırdı.

"Senden şimdiden hoşlandım. Ben Fallon." Kara Güzel elini uzattı. "Kardeşimle tanışmıştın, Ranger. Kendisi şu korkunç siyah gömlek. Bu Edith. Küçük kız kardeşi Lilith ve kuzenleri Chad ile birlikte burada. Tulia'nın Alfa'sı için sıradaki isim. Toplanıyorlar ve aynı zamanda kardeşimle takılıyorlar. Gerçi az önce gittiler."

Chad o zamanlar mavi gözlüydü ve burada büyük bir bölgeyle uğraşıyorduk. Los Angeles'ın dışında büyük bir yer. Emin değildim. kuralların ne olduğunu. Ranger'ın hangi sürüden olduğunu sormak tabu muydu?

Elbette sadece araştırma amaçlı.

Terbiyemi hatırladım ve elini sıktım. "Memnun oldum Tanışalım. Ben Aspen, ki zaten tanıyor gibisin. Ve kardeşini üzecek ne yaptığımdan emin değilim."

"Ranger için endişelenme." Edith karşımdaki sandalyeye oturdu. "Her zaman bir şeyler hakkında kara kara düşünür. Senin hakkında daha çok şey bilmek isteriz."

Bu kadınlarla iki saniye önce tanıştığım için benden ne söylememi beklediklerinden emin değildim. Düşündüm ki bu Rütbe ya da sıralamayla ilgili bir şey olsa gerek.

"Ben Nevada'nın kırsal kesiminde Holton yakınlarındaki Nuva Pack'tenim.

Cezaevi, ama benim bir konumum yok. Eğer Alfa'mız hakkında daha fazla bilgi istiyorsanız, eminim Stefanie buralarda bir yerdedir."

Evet, onları onun üzerine atıyordum.

Hayır, bu konuda hiç pişmanlık duymadım.

"Onunla zaten tanıştık. Gerçek bir şeftali." Fallon sandalyede arkasına yaslanmış, beni inceliyordu.

"Bunu söyleyemezsin." Edith elini ağızına kapattı. "Fallon, ciddi. Bu onun sürü arkadaşı."

"Sorun yok." Gülmemeye çalışarak dudağımı ısırdım. "Biraz fazla bakım istiyor."

Bu yüzden onunla iyi anlaşacaklarını düşünmüştüm. Giydikleri kıyafetler babamın karavanından daha pahalı olmalıydı. Stef onları arkadaş olarak severdi.

"Ayrıca, senin sürün umurumuzda değil." Edith sanki yirmi metrelik bir yarıçap içindeki herhangi bir şekil değiştirenin duyamayacağı bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi masaya doğru eğildi.

"Bilmiyor musun?" Kurdum kendini gerdi ve birazdan gerçekleşecek olan kötü kız rutinine hazırlandı.

"Öyle demek istemedi." Fallon içini çekti. "Edith anketlere kafayı takmış durumda ve senin ne yaptığını bilmek istiyor."

"Anketler mi? Ben ne yaptım?" Başım ne kadar hızlı dönüyordu, başım dönmeye başlamıştı.

"Sosyal medyaya girdin mi hiç?" Fallon gözlerindeki o tuhaf bakışla beni incelemeye devam ederek sordu.

"Burada WIFI yok sanıyordum."

"Çok tatlısın." Edith kıkırdarak telefonunu masanın üzerine koydu. "Yarın çekime başladıklarında kapatacaklar, böylece şovu izleyemeyeceğiz."

Edith'in telefon ekranına bakarken ve o *Çiftleşme Mevsimi*'nin hayran sayfalarında gezinirken yüzümdeki renk soldu. Burada Aspen adında başka biri daha olmalı.

Hayır.

Postadaki kesinlikle benim yüzümdü.

#TEAMASPEN çoktan trend olmuştu ve yorumcular ne kadar tatlı olduğumu söylüyordu. Hayatımda daha önce hiç tatlı olarak görülmemiştim.

"Peki hangi muhabirle yattın?" Edith göz kırptı.

Kusacaktım. "Kimseyle yatmadım."

Henüz. Kurdum belli bir Alfa'yı ve onun nefis orman kokusunu düşündü.

Fallon Edith'e homurdandı ve bana gülümsemek için döndü. "Yaptıysan sorun değil. Yerleşme zamanı gelmeden önce biraz eğlenebiliriz."

aşağı."

Hiçbir yere yerleşmiyordum. Sadece karnımı doyurmaya çalışıyordum.

Kahvaltı. Şimdi kalp atışlarım yeniden hızlanıyor ve tenim terlemeye başlıyordu.

"Sen iyi misin?" Fallon sordu.

"Affedersiniz." Sandalyemi geriye ittim. Luna Denemeleri henüz başlamamıştı ve ben şimdiden boyumu aşan işlere bulaşmıştım.

Aspen Harper Nuva.

Dizüstü bilgisayarımda basit bir arama raporu çıkarırken adını ağzımda yuvarlayıp test ettim. Yirmi üç yaşındaydı.

ve hiç sosyal medya profili yoktu. Bu da garipti. Benim bile ShifterConnect'te bir sayfam vardı. Pek kullanmıyordum ama oradaydı.

Sürüsünü ve hapishaneyi biliyordum. Bütün Alfa'lar yaptı. Kişisel olarak kullanacağım bir yer değildi. Devletin müdahalesi olmadan sorunları kendi içimizde hallettik; ancak ihtiyaç duyduğumuzda asi vardiyacılar için oradaydı.

Beni rahatsız eden şey ise *onu* daha önce hiç duymamış olmamdı. Büyük paketlerdeki her potansiyel düşmanı veya varlığı bilmekle övünürdüm. Bu benim için McCaw Pack'i görevime başladığımdan beri bitmek bilmeyen görüşmelerimiz sırasında koruyun.

Varsayılan.

Kendi kendime kıkırdadım.

Sanki buradaki çoğu babasının oğlu gibi, bir gün sürüyü miras aldıklarında bana teslim edeceklermiş gibi değildi.

bunun için doğmuşlardı. Sürüm için savaşmış, onun için kan dökmüştüm ve şimdi kontrol bende olduğuna göre McCaw'ın hayatta kalan her üyesinin de aynısını yapmasını bekliyordum.

Her rütbeli üyeyi iyice inceledim, unvanları servetten sıyırdım ve onları alın teriyle ayrıcalık kazanan kurtlara verdim. Ekibim etkili ve ölümcüldü.

Onlarla gurur duyuyordum ama onları korumak da benim görevimdi. Burada olmamın sebebi buydu.

Ve Aspen, geldiğini görmediğim bir komplikasyondur.

O benim. Canavarım homurdandı.

Seni ilk kez duydum.

Raporun yüklenmesi bitti ve dosyaya tıkladım. A

4.0 not ortalaması ile birlikte küçük sevimli bir lise portresi çekildi.

Yıllığı. O fotoğraftan bu yana çok büyümüştü. Pençelerimi batırmak istediğim kıvrımlı kalçaları ve tatmak istediğim dolgun dudaklarıyla tüm doğru yerleri dolgunlaşmıştı. Gözbebekleri kocaman açılmış ve bana bakarak yalvarırken görmek istediğim o bal-kahverengi geyik gözleri hâlâ duruyordu...

Başımı salladım, bu düşünceden vazgeçtim ve işime geri döndüm. Sicilinde herhangi bir ihlal yok. Yüksek rütbeli değildi ama Nuva gibi bir taşra sürüsü genellikle konumlarını belgelemezdi. Adresini Google'da arattım ve bir uydu görüntüsü çıkardım. Sokak görüntüsü olmayan toprak bir arazide kırık dökük eski bir karavan vardı.

Bir şeyler doğru gitmiyordu.

Seçkin bir çiftleşme düzeniyle güç sahibi olmak için can atan Luna yarışmacı grubuna uymuyordu. Tabii bu bir kılıf değilse ve o da başka bir amaç için buradaysa. nedenler. Benim gibi.

Bu da merakımı körükledi.

Kimsin sen, Aspen?

Arama sonuçlarına geri tıkladım ve *Çiftleşme Mevsimi* hayran sayfalarında onun adının trend olduğunu gördüm. Kesinlikle nasıl çalışacağını biliyordu Kalabalık.

Bundan hoşlanmadım. Koruyucu öfke içinde kabarıırken kurdum volta atıyordu.

Ben de bilmiyordum. Ama nedeninden tam olarak emin değildim. Anahtar kart kilide takıldı.

Fallon çatı katı süitimize girdiğinde, yüklü olan birden fazla sekmeden çıktım ve dizüstü bilgisayarımı kapattım.

"Senin makyaj falan yapıyor olman gerekmiyor muydu?" Ona homurdandım. Yapımcılar onun alt katta bir odada kalmasını istemişti ve bu fikir hoşuma gitmişti ama sinir bozucu küçük kız kardeşim ne yapacağının söylenmesine alışkın.

Muhtemelen benim hatamdı.

Yaşadığımız çocukluktan sonra onu biraz fazla şımartmışım. Çatı katı süiti zaten bütün bir apartman dairesiydi. Alanı paylaşmamak israf olurdu.

"Bir saatim var." Oturma odasına doğru yürüdü ve yanımdaki kanepeye çökerek telefonunu çıkardı. "WIFI nedir?"

şifre?"

"Misafir broşüründe değil mi?" İkinci kattaki yemek masasını işaret ettim, orada bir yığın belge ve McCaw Pack avukatlarının gönderdiği sözleşmeler, onlara ihtiyacım olması halinde hazır bekliyordu.

"Oynamayı bırak." Bana ters ters baktı. "Uydu bağlantısını bağladığını biliyorum."

"Bu kurallara aykırı," diye takıldım. "Çekimler başladığında WIFI yok dediler."

"İşten birkaç hafta izin alamayan ve uydu bağlantınızı sözleşmeye yazdıran hıyar söylüyor bunu." Bana telefonunu uzattı. "WIFI şifresi. Şimdi. Bu aptal diziyi izlemek umurumda değil. Sadece bir şeylere bakabilmek istiyorum."

Şifreyi girmeden önce tereddüt ettim ve bundan ne çıkarabileceğimi merak ettim.

"Aklından bile geçirme." Telefonu işaret etti. "Senin için buradayım, bağla beni."

"Seni burada istemediğimi söylemiştim." Şifreyi girdim ve telefonu cam sehpanın üzerine, onun ulaşamayacağı bir yere fırlattım.

"Teşekkür ederim." Fallon onu almak için ayağa kalkarken gözlerini devirdi. "Ve yine başlama. Bunu tek başına yapmana izin vermeyeceğimi biliyorsun."

Başka bir kavgaya değmezdi. Gerçi gergin bir gün geçirmiştik. sekiz saatlik yolculukta cipte sohbet ettik. Sonunda, o haklıydı. Fallon her zaman benim sinir bozucu küçük gölgem olmuştu ve bu değişmeyecekti.

Tabii burada bir eş bulup yerleşmediyse. Tercihen önce çok fazla hırpalamam gerekmeyen bir tane.

Kimi kandırıyordum ki?

Fallon yakın zamanda çiftleşmeyecekti. Yine de bir kardeş hayal kurabilirdi.

"Kahvaltıda sana ne olduğunu söylemek ister misin? daha erken mi?" Fallon telefonunu arka cebine sokarken sordu. WIFI şifresine ihtiyacı olduğunu bile sanmıyorum, bu sadece tekrar sormak için bir bahaneydi. Bizim paket bağlantısını kullanarak

bütün sabah kafamın içindeydi. Taşınmadan önce odaya ses yalıtımı yaptırdığım için artık yüksek sesle konuşabiliyordu.

"Hazımsızlık." Dizüstü bilgisayarımın fişini çektim ve yatak odasına taşındım.

Fallon beni takip etti. "Bahse girerim baharatlı bir şeydi. O kıza nasıl baktığını gördüm Aspen. O da neydi öyle?"

Dudaklarımdan bir hırıltı döküldü. "Bu seni ilgilendirmez." "Hey.

Sorun yok." Fallon otururken ellerini havaya kaldırdı. yatağımın kenarında. "Sadece takılıyorum. İyi birine benziyor. Biraz araştırma yapmamı ve onun da senden hoşlanıp hoşlanmadığını görmemi ister misin?"

"Ondan uzak durmanı istiyorum," diye ısırdım, biraz fazla savunmaya geçerek kız kardeşimin dikkatini dağıtmak için.

Fallon başıyla onaylarken gülümsedi. Kemiği olan bir kurt gibiydi, hiçbir şeyin peşini bırakmıyordu. "Seni yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyorum."

"Ben ciddiylim." Alfa komutunu kullanma dürtüsüne direndim. Kimseyle yapmaktan hoşlandığım bir şey değildi ama küçük kız kardeşimin cazibesi her zaman oradaydı. "Seninle ilgilenmediğimi biliyorsun.

buradaki dişiler. Gelme sebebim bu değil."

"Biliyorum." Fallon içini çekti. "Ama sürekli çalışıyorsun. Seni biraz eğlenirken görmek güzel olurdu."

"İşten bahsetmişken, evde kalmamaya karar verdiğinden beri maaş bordrolarını gözden geçirmem gerekiyor." Açık kapıyı işaret ettim.

"Peki, Alfa." Fallon ayağa fırlarken suratını astı. "Ama bil diye söylüyorum, eğer önce sen bir hamle yapmazsan muhtemelen yakında onu kapacaklar."

"Dışarı," diye homurdandım, sesim kurdumla doluydu ve kız kardeşimin beni terslerken bilmiş sırıtışını görmemiş gibi davrandım.

Telefonumu şarjdan yeterince hızlı çıkaramıyordum. Bilinmeyen numaralardan gelen iki cevapsız arama vardı ve babamdan hiç mesaj gelmemişti ama şu anda bunun için endişelenmiyordum. Bunu kendim görmeli ve halüsinasyon görmediğimden emin olmalıyım.

Gerçek, hayal ettiğimden daha kötüydü.

Bu insanlar benim kim olduğumu sanıyorlardı?

Erken oylama ile izleyicilerin kazanan yirmi Luna yarışmacısı hakkında tahminlerde bulunmalarına olanak tanıyan anketler düzenlendi. Benim

Edith ve Meghan adında başka bir kızın yanında en üst sıralarda geziniyordu. Fallon birkaç sıra aşağıdaydı. Hızlıca elli kadar saydım. Luna yarışmacıları, Stef'in adının son onda olduğunu fark edip gülümsediğimde kendimle gurur duymadım. Bu çılgınlıktı. İzleyicilerin favorilerine oy verebileceklerini biliyordum ama bu olay beni biraz rahatsız etti. *Yanlışlıkla* Alfa profillerine tıkladım, sadece bakıyordum hayranların favorilerini görmek için hızlıca. Chad ve Ranger en iyi Alfalardı.

Ve Trenton yirmi numaraydı.

Sonuncu.

Gerçi o kadar da önemli değildi. Erkeklerin oylanmasına gerek yoktu. Bu da erkekler için başka bir sıkıntı kaynağıydı. Ben. Tam da dikkatimi çeken görüntünün yanında.

Ranger'ın koyu renk gözleri profil resminden dışarı bakıyordu, içim içimi yiyordu. Tehlikeliydi. Sayfadaki model fotoğrafından bile onun bulaşılacak bir Alfa olmadığını anlayabiliyordum.

Bunu sen söylüyorsun.

Kurdumu görmezden geldim. Sabahtan beri çok heyecanlıydı. Alfa sayfasından çıktım ve diğer sayfalara göz attım. Sitenin en altındaki mesaj panolarında adımın geçtiği yorumları aradım.

"O bir yetim!" Pek sayılmaz. Babam ölmüştü ve biyolojik annem de babamın tozunu yuttuktan sonra kaçtığı için öksüz kalmış olabilirdi. Ama babam hâlâ hayattaydı, yani bu beni dünyada tamamen yalnız bırakmıyordu.

"Büyükannesinin sandığını almaya çalıştıklarında yüzünü gördünüz mü? #waterworks."

"İlginç ama sevimli."

"Ayakları yere basan."

OreoOllie: "Benimle konuşmasına izin vermediler ama çok hoş ve güzeldi!"

Kullanıcı89764: "Onunla tanışmanı kışkandım!"

Bu olay çok abartılıyordu. Yayınlarda gerçekten iyi bir yan profil fotoğrafım vardı, ama ben hiç de öyle görünmüyordu. Kurdumu kontrol altında tutmaya çalışırken muhabirlerin önünde zar zor konuştuğum iki saniyem oldu. Bu insanlar beni hiç tanımıyordu.

"Kuzenimin dediğine göre GED programında mahkumlara ders veriyormuş..."

Gelen arama benim kıyamet kaydırmamı engelledi ve onu uzaklaştırmaya çalışırken yanlışlıkla cevaplamaya bastım.

"Holton Cezaevi'nden bir mahkum arıyor. Cevap verseniz iyi olur."

"Kabul ediyorum." Telefonu kulağıma dayadım ve yatağıma uzanıp hattın bağlanmasını bekledim.

"Ne oluyor be? Seni daha önce aramaya çalıştım," dedi

Clara. "Biliyorum. Telefonumun şarjı bitmişti ve şarj etmem gerekiyordu."

Belki de bu şekilde bırakmalıydım. Cehalet mutluluktan, değil mi?

Ya da onun gibi bir şey.

"Ee... artık ünlü olduğun gerçeğini mi konuşacağız? Joey'nin kuzeni, geçen yıl serbest bırakılan at değiştiren adam, ziyaret için geldi ve bize senin

internetin her yerinde. Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"Neler olduğunu bilmiyorum," diye bağırdım, dedikoduların hapishanede ne kadar hızlı yayıldığını biliyordum. Mahkûmlar da öyle konuşmaktan daha iyi bir şey yapamazdım. Bir daha asla yüzümü oraya gösteremezdim.

Ki bu kötü bir şey değildi.

Ama yine de...

"Tamam. Sakin ol." Clara güldü. "Hangi muhabirle yattın?"

"Bunu bana soran ikinci kişi neden sensin?"

"Çünkü akla yatkın." Nefes almak için durakladı. "Bekle, ilk kim oldu?"

"Önemli değil." Hoparlörü açtım ve devam ettim

Kaydırma.

"Bence öyle. Geçen gün beni dinlemedin mi? Sen başınızı eğerseniz düşman edinemezsiniz. Bu hapishane kuralları 101 gibi bir şey."

"Ben hapiste değilim!" Tanrı aşkına, burası dağlarda bir tatil köyüydü. "Ve buraya geldiğimden beri yaptığım tek şey bazı formları imzalamak ve kahvaltı etmektir. Ben hiçbir şey yapmadım."

"Kahvaltıda ne yedin?"

Zihnimde anında Ranger'ın bir görüntüsü canlandı.

Koyu renk gözleri ve gür sesiyle tenimi ısıtan dalgalar gönderdi. Burası çok sıcaktı.

Termostatı bulmak için etrafıma bakındım. "Pastırma, sosis ve Fransız tostı."

"Benimle edepsizce konuşmaya devam et," diye nefes nefese kaldı Clara. "Pudra şekeri var mıydı? Gerçek akçaağaç şurubu?"

"Neden şuruptan bahsediyoruz?"

"Özür dilerim." Güldü. "Ama bu reality TV'den bile daha iyi. Senin aracılığınla yaşayabiliyorum. Bana şov hakkında ne kadar şey anlatabilirsin?"

"Fazla değil." İmzaladığım sözleşmeleri tekrar düşündüm. Eğer Fallon ve Edith haklıysa, bir daha televizyon bile izleyemeyecektim.

dünyanın geri kalanı gösterdiğinde. Bunun daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğundan emin değildim. "Sizin görmenize izin veriyorlar mı?"

"Bishop şimdiden sihrini konuşturmaya çalışıyor." Clara biriyle konuşurken telefonun sesini kısıtı. Muhtemelen telefonu replik. "Bu sezon sevgililer günü pozisyonu için çabaladığınızı söylüyorlar."

"Herhangi bir pozisyon elde etmeye *çalışmıyorum*," diye açıkladım. "Ve kesinlikle tatlı değilim."

"Yine de çok tatlısın." Clara'nın tek gerçek arkadaş ayrıcalığını kaybetmeme iki saniye kalmıştı. "Ama ne olduğumu biliyorsun bıktın mı?"

"Turuncu tulumlar ve beyaz ekmek mi?" Tahmin ettim.

"Bu ve tüm kadınların ya tatlı ya da sert olması gerektiği fikri. Neden kadınlar her ikisi de olamıyor? Bir orta yol var. İçinde arsenik olan kurabiyeler pişirebilirsiniz. Rahat battaniyeler örebilir ve aynı zamanda iğnenizi birinin gözüne saplayabilirsiniz," dedi Clara tüm sonsuzluğuyla bilgelik. "Sen, dostum, küçük bir bayan ve belalı bir kaltaksın." "Sanırım içinde bir iltifat vardı, bu yüzden teşekkür ederim, ama Ben bir kurdum. Tatlı olmak beni öldürtür." Bunu ona açıklamak zorunda kalmamalıydım. Sabıka kaydı olan oydu.

Otel odasının ön kapısı açıldı. *Harika*. Şu anda kesinlikle Stef'le uğraşmak istemiyordum.

Telefonun hoparlörünü kapattım ve kulağıma götürdüm. "Şu makyaj işini halletmem lazım."

"Peki." Clara içini çekti. "Hannah'nın avukatını araması gerekiyor. Her neyse. Ama dinle, henüz kimseyi kızdırma. Sana yardım etmek için ne yapabileceğime bakacağım."

"Hapishanede tam olarak ne yapacaksın? Ne yapacağım biliyor musun?"

Bilmek istemiyorum."

"Muhtemelen bilmiyorsundur." Kıkırdadı. "Bu sefer telefonunu yanından ayırma. Telefon açmanın ne kadar zor olduğunu biliyorsun. Ve daha fazla muhabirle yatma."

"Ben-"

Hat kesildi.

Telefonu istediğim gibi odanın öbür ucuna fırlatmak yerine arka cebime soktum.

Bu iyiydi. Hepsi büyük bir yanlış anlaşılmaydı. Dikkat çekmeye değmezdim. Gerçek eninde sonunda ortaya çıkacak ve medya hayal kırıklığına uğrayacaktı. Yakında daha parlak ve gösterişli şeylere geçeceklerdi. Belki de bu iyi bir şeydi. Luna Denemeleri'ni geçmek için halkın desteğine ihtiyacım vardı, değil mi?

Sonunda her şey yoluna girecekti.

Derin bir nefes aldım ve kapıyı açtım.

Stef kanepenin kenarına tüneyerek oturdu ve tuhaf bir şekilde gülümsedi. "Gitmeye hazır mısın?"

"Nereye gideceksin?" Yavaşça sordum, can alıcı noktayı bekliyordum.

"Makyaj ve saç için, şapşal." Ayağa kalktı, kolunu uzatırken daha büyük gülümsüyordu. "Oraya birlikte yürümemiz gerektiğini düşündüm."

Bu benim en kötü kabusum oldu.

*

Aynanın önündeki sert plastik sandalyeye oturdum, üstündeki ampul ışıklarının altında isim etiketim vardı.

"Sürü arkadaşımın yanına oturmak istiyorum," dedi Stef. Benimkinin yanındaki makyaj masasının üzerinde duran bir kızın - Keshia- adını değiştirdi. Bu ona bir bakış kazandırdı ve ben de Keshia uzaklaşırken ikimizden de nefret etmeyeceğini umarak ona gülümsemeye çalıştım.

"Sürü arkadaşı mı?" Bir kaşımı kaldırdım.

"Elbette." Stef oturdu ve gözlerini dikip kendine baktı.

Ayna.

"Sanıyorum ki bunun sosyal yardımlarla bir ilgisi var. Medya işleri," diye ekledim zihinsel paket bağlantımız aracılığıyla, kadınlar sıraya girip isim etiketlerini ararken.

"Sosyal medya işleri mi?" Sarı saçlarını kabarttı.

"Boş ver." Homurdandım.

"Bayanlar, lütfen yerlerinize oturun." Molly elinde panosuyla içeri girdi. "Stilistler yolda."

Herkes sandalyelerine koşarken bir sandalye gıcirtısı ve küçük sevinç çığlıkları telaşı vardı. Stef'in heyecanı hissediliyordu. Onların enerjisi beni geriyordu. Sessizce kendimi azarladım. Sadece makyaj ve saçtı. *Ne kadar kötü olabilirdi ki?*

Çeşitli spre ve fırçalardan oluşan bir alet çantası İri eller sandalyemi kavrayıp beni geriye doğru yatırarak bir adamın sarı halkalı yeşil gözlerine bakmamı sağladı.

Kurdum hapşırdı, uyarmak için hafifçe hırladı. "Sen bir kedisin," diye fısıldadım.

"Hayır. Ben bir çitayım."

Sandalye etrafında döndü ve beni tepeden tırnağa değerlendirdi. ayak parmağı. Ona da bakarken en iyi "*ben hallederim*" yüz ifademle kendimden emin olmaya çalıştım. Yandan taranmış altın rengi saçları ve bir şekil değiştiren ya da insanda gördüğüm en berrak teniyle yakışıklıydı. şık Vans ve koyu yıkanmış kot pantolonu, zayıf ve kaslı vücuduna tam oturuyor.

çerçeve. Tüm görünüm, kesinlikle bu yere ait olmadığımı anlamamı sağlayacak şekilde "sinirli" diye bağıırıyordu.

"Merak etme. Seni iyileştireceğim." Çita şekil değiştirici göz kırptı.

Sandalye tekrar dönerek beni aynanın karşısına döndürdü. Cidden başım dönmeye başlamıştı.

"Benim adım Jesse." Alet kemerini beline taktı.

"Ve sen de Aspen'sin. Dedikoduları gördüm. Bununla oynayacağız. Yüzünü çerçeveleyecek saç katları düşünüyorum. Doğal güzellik görünümünü gerçekten vurgulayacak."

"Doğal güzellik mi?" Aynada kendime bakarken burnum kırıştı.

"Mmm-hmm." Jesse başını salladı, saçımın bir tutamını ampule doğru bükte ve kahverengiye karışmış soluk altın telleri gösterdi.

"Röflelerine bayıldım. Onları nereden aldın?"

"Röfle mi?" Renge baktım. "Güneş mi?"

Dışarıda ne kadar çok vakit geçirirsem saçlarım genellikle o kadar çok açılırdı.

Ancak bahar yeni başlıyordu, bu yüzden hala çoğunlukla kahverengiydi.

"Güneş mi? Bir salon için eğlenceli bir isim." Bir su şişesi çıkardı ve saçımı buğulamaya başladı.

"Hayır." Güldüm. "Gökyüzündeki gerçek güneş gibi."

"Çok doğal, doğal o zaman. Bayıldım buna. Hadi keselim."

Bir makas salladı ve havada şaklattı. Kurdum hırlamaya başladı ve ben de gözlerimi kapatıp başımı salladım.

Sadece bir saç kesimi. Bir şey olmaz.

*

"İşte." Jesse bir adım geri çekildi ve terini sildi.

Kaş.

Gözlerimi kırptırdım, yanaklarımdaki hafif kızarıklığı ve omuzlarıma dökülen saçlarımdan yumuşaklığı. Çoğunu bıraktı

ama başım daha hafif hissediyordum ve makyajım çok ağır değildi. Hâlâ kendim gibi görünüyordum. Sadece... geliştirilmiş. Parlıyordum.

"Ne düşünüyorsun?" Jesse üzerime ince bir buğu sıktı ve buğu yansımamda parıltı gibi süzüldü.

"Kendimi çok güzel hissediyorum." Saçlarımı hafifçe sallarken gülümsemekten kendimi alamadım.

"Gözlerimi daha koyu yapmalısın." Stef yanımdaki stiliste ters ters bakıyordu. Jesse sihirli ellerini kullanırken onu ve odanın geri kalanını tamamen dışarıda bırakmıştı.

Burnumun ucunu yumuşak bir fırçayla gıdıkladı ve Stef'e gözlerini devirirken dikkatimi tekrar ona çekti. "Doğal olarak güzel olan ve prima donna olmayan bir modelle çalışmak kolaydır."

Kıkırdadım. "Benden nefret etmediğine sevindim. Bunu yaptığın için teşekkür ederim."

"Elbette tatlım. Bu benim işim." Malzemelerini alet çantasına geri koymaya başladı. "Görüşme için ne giyeceğini biliyor musun?"

"Pantolon ve güzel bir gömlek düşünüyordum." Tepkisini ölçmek için ona baktım. Her nasılsa son bir saat içinde benim moda gurusu.

Jesse saç spreyini elinde sıkıca kavradı. "Güzel bir gömlek?"

"En güzel flanel düğmemi getirdim." Bunu söylerken Yüksek ses kafamdakinden daha kötü geliyordu.

Saç spreyini sinirli bir tıslamayla alet çantasına yerleştirdi. "Hadi gidelim."

"Nereye?" Kolumu çekiştirirken haykırdım. Stilistlerden birkaçı patlamam üzerine sıçradı.

Jesse onları umursamadan alkışlamaya başladı ve kıcıma tam bir talim çavuşu gibi davrandı. "Acele edin. Görüşmelerin başlamasına iki saatimiz var ve neyle çalıştığımızı görmem gerekiyor."

*

"Tatlım. Hayır." Jesse ağlamaya hazır görünüyordu.

Otel odasındaki yatağımın üzerine serilmiş kıyafetlere bakarken ben de gözyaşlarına boğulmak üzereydim. "Cidden. Kıyafetlerimin nesi var?"

"Fena değiller." Korkunç bir yalancıydı. "Ama iyi bir izlenim bırakmak istiyorsanız, bunlar değil."

"Ya bir izlenim bırakmak umurumda değilse?" Adımı anketlerde bu kadar üst sıralarda görmenin şokunu hâlâ üzerimden atamamıştım.

"Bunun için çok geç." Jesse telefonunu çıkardı ve kaydırmaya başladı. "Bir hayran kitlesi oluşturuyorsun. İnsanlara istediklerini vermeliyiz."

"Bunu gerçekten yapmak zorunda mıyız?" Sarı-yeşil gözlerindeki yırtıcı bakıştan irkilerek kaçtım.

"Sponsor istiyorsunuz, değil mi?"

Ha? Hem kurdum hem de ben başımızı yana eğdik. "Sponsorlar mı?"

"Hayır." Bakışları odanın içinde gezinirken Jesse donakaldı. A Yüzünde bir mücadele ifadesi belirdi ve hüzünlü gülümsemesini bana geri çevirirken bir tür karara varmış gibi görünüyordu. "Seni zavallı küçük yavru. Seni kurtlara yem edeceklerdi."

"Ben küçük değilim." Omuzlarımı dikleştirdim, sesindeki acıma duygusundan nefret ediyordum. O kadar da büyük değildi. Daha önce hiç bir kediyle dövüşmemiş olsam da, mecbur kalırsam muhtemelen onu alt edebilirdim.

Jesse güldü ve başımın üstünü okşadı. Boyu benden sadece birkaç santim uzundu. "Çok tatlısın. Gel hadi. Zamanımız tükeniyor."

*

"Burası neresi?"

Jesse, koridoru kaplayan floresan ışıkları yaktı. bodrum katındaki depo odası. Duvardan duvara uzanan metal raflarda sıra sıra plastik torbalar asılıydı.

"Çok gizli gösteri envanteri," dedi gizemli bir tonda. "Ciddi misin?"

"Hayır." Güldü. "Çoğunlukla bağışlar ve biraz da son sponsorlardan gelen sezon atıkları. Ama biz size öyle bir şey bulabiliriz ki

işe yarayacaktır. Bedeniniz kaç?"

"Pantolona bağlı olarak altta altı ila sekiz, üstte orta boy." Kurdum zihnimde kıpırdanıyor, etrafı biraz kokluyordu. Yine de yardımı kabul etmeyecek kadar gururlu değildim. Özellikle de insanların kıyafetlerim hakkında şikâyet etmeyi bırakmasını sağlayacaksa.

"Neden bana yardım ediyorsun?" Sıralar arasında çılgınca bir hızla ilerleyen Jesse'nin peşinden koştum. "Yani, teşekkür ederim ama bunu yapmak zorunda değilsin."

"Lütfen, saçım ve makyajım boşa gitmesin." Gözlerini kısarak beni incelerken elinde bir çanta tutuyordu.

"Yeterince makul." Başımı salladım. Ben de yaptığım işin takdir edilmemesini istemezdim.

"Seninle dalga geçiyorum." Çantayı bana fırlattı. "Küçük bir kasabadan gelip büyük şehre düşmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. İkimizin de sokak kedisi hayatı yaşamasına gerek yok."

Daha fazlasını öğrenmek istiyordum ama onu sıkıştırmak da istemiyordum.

Önemsemesi çok hoştu.

Askılardan iki çanta daha aldı. "Bunları denemek için hâlâ vaktin var. Ama saçını bozarsan, durum gemimiz resmen sallantıda demektir."

"Not edildi." Tam bodrum kapısı açılırken gülümsedim.

Jesse'nin gözleri, altı inçlik ince topuklu ayakkabıları ve kafasında ondan daha yüksek bukleleriyle içeri giren insan kadına dikildi. Arkasında uzun siyah saçlı, iri bebek gibi gözleri olan ve floresan ışığında endişeyle göz kırpan dişi bir kurt şekil değiştiren vardı.

Kendimi tanıtmak ve diğer Luna adayına adının ne olduğunu sormak için ayağa kalktım. İkimiz de bodrumun gizli dağıtım bölümünde olduğumuz için iyi anlaşacağımızı düşünmüştüm. Ama Jesse görüldüğünden çok daha güçlüydü, dişi kurt bakışlarımı kaçıtırırken beni dışarı sürükledi.

"Bu da neydi şimdi?" Kapı arkamızdan çarparak kapanırken sordum.

"Genie'yle birlikte," dedi Jesse.

"Ve?"

"Ve benim tatlı yavrum, bu dünya hakkında öğrenmen gereken çok şey var. Başlangıç olarak, başka bir stilistin seçimiyle uğraşma."

*

Dior'u giydiğimde tamamen farklı biri gibi görünüyordum. kalem etek ve dirseklerime kadar inen ve belimde daralan tatlı ipek bluz. Jesse Tanrıça'dan içinde gerçekten yürüyebileceğim alçak topuklu ayakkabılar çıkarmıştı.

Yeni saçım ve makyajımla bu işte bir şansım olabileceğini hissediyordum. Molly adımı söylediğinde mülakat için sıraya girdiğimde kazanılmamış bir özgüvenle doluydum.

Derin bir nefes aldım ve bir adım öne çıktım.

Fallon diğer odadan kıvrımlarına uyan ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan baştan aşağı siyah giysileriyle geldi. O topuklular üzerinde seks gibi görünüyordu. Mikrofonunun kablosunu kopardığında ve uzun siyah saçları gotik bir şampuan modeli gibi omzuna döküldüğünde benim bile çenem düştü.

Fallon'un gözleri benimkilerle buluştu ve bana sempatik bir gülümseme verdi. "Orada iyi şanslar."

Şans

mı?

Bekle

.

Neden şansa ihtiyacım olsun ki?

Spor salonu, ağırlıkların altında sallanan sikler ve homurdanan erkeklerle doluydu. Salgılanan hormonlardan kaynaklanan sidik ve ter izleri gibi kokuyordu. Eğer evdeki kurtlarım şimdi buraya gelselerdi, benimle birlikte gülerlerdi.

Bütün bunlar lanet bir şakaydı. Yine de buradaydım, oyunu oynuyordum.

Bench press barını tekrar rafın üzerine kaldırdım ve gözlerimdeki teri sildim. bugün beni test etmek istedi. Yine de hiçbiri ısırılmıyordu. Kurdum sıkılmıştı.

Biz buraya ait değildik.

Yine de bu fırsat kaçırılmayacak kadar iyiydi.

Koltuğu sildim ve içimdeki hisleri dışarı attım.

Kulaklıklarımı takip koşu bandına geçtim. Alfaların çoğu eğitimde' kendi başlarına kalıyorlardı. Normalde ben de aynısını yapardım ve gerçekten istiyorsam spor salonunu kullanmak için geceyi beklerdim antrenman yapıyordum. Bunun yerine onları izliyor, sürülerin geleceğine iyi bir bakış atıyordum.

Koşu bandını sabit bir hıza getirdim ve yanımda koşan vardiyacıların güçlü ve zayıf yönlerini hissederken ağır nefes alıyormuş gibi yaptım.

Mattox bu adamların çoğunun kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmış ve vardığımda bana e-posta ile göndermişti. Bu adamlarla fazla ilgilenmedim.

Alfa Oyunları sırasında tüylerini diken diken edecekler. Gösteri davetini kabul etmemin tek bir nedeni vardı.

Harekete geçebileceğim zaman gelene kadar bu bölümün avantajını şimdi kullanacağım.

Yasal olarak.

Koşu bandından indiğimde sert bir ses "Bitirdin mi?" diye sordu.

Duyularım bu şekil değiştirenlerin çoğundan daha güçlüydü ve kulaklarımda bangır bangır çalan rock müzikten onu duyabiliyordum.

Ama bunu bilmesini istemedim.

Kurtların ve bölge anlaşmazlıklarının dünyasında, düşmanlarınıza size karşı kullanabilecekleri hiçbir şey vermediniz. Ve sen de Saldırı zamanı gelene kadar ne kadar güçlü olduğunuzu bilmelerine izin verin.

Geriniyormuş gibi yaptım, makineyi engelledim ve omzumun üzerinden bakmadan önce acele etmedim. Adam hâlâ orada durmuş kıcıımı izliyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" Sırıttım.

İrkildi, tam boyuma geldiğimde yukarı baktı.

Trenton Nuva. Pençelerinin altında çölden kalma kirler olan güzel bir çocuk.

Ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum.

"İşin bitti mi?" diye tekrar sordu, koşu bandını işaret ederek.

Kulaklıklarımı çıkarıp kollarımı başımın üzerine uzattım.

"Ne?"

"İşin bitti mi diye sordum," dedi sıkılmış bir sesle, "Elbette, dişler.

dostum." Kenara çekildim ve gülümsedim. "Hey,

Sen Nuva Pack'ten değil misin?"

Başını salladı. "Ve sen de Ranger'sın. McCaw'ın Alfa'sı.

Tanıştığımıza memnun oldum."

Çocuk ödevini yapmış ve terbiyeliymiş.

ona.

"Yarışma için iki Lunas getirdin, değil mi?" Rahatça sordum, bileğimi tutarak dört ayağımı esnetmeye çalıştım.

Trenton koşu bandına adımını atarken gerildi. "Evet.

Sanırım ikisi de iyi adaylar. Denemelerde ne yapacaklarını göreceğiz."

Ses tonundaki bir şey beni yanlış yöne çekmeseydi, *siktirip* gitme hisleri için ona saygı duyabilirdim. "Yine de kurdunun seçebileceği kadar iyi değil."

Canavarım hırlamaya başladı ve onu susturmak için yumruğumu kalbime bastırdım.

Trenton bir kaşını kaldırdı, kibarca sesi duymazdan geldi göğsümden geliyordu. Düşündüğümden daha zekiymiş. "Bu yüzden buradayım."

Başımı salladım. Bulduğum pozisyonda bazı şeyleri nasıl bırakacağınızı bilmeden kalamazdınız. Ve burada daha fazla kalırsam konuşmaktan fazlasını yapacağımızı hissediyordum. Bunu Alfa Oyunları'na saklamam gerekecekti. "İyi koşular."

Trenton sanki ayaklarının nerede durduğunu yeni fark etmiş gibi koşu bandına baktı. "Sağ ol dostum, sana da."

Ne söylediğini fark ettiğinde kendi kendime kıkırdadım ve arkamı döndüm, pis koku canavarımı daha fazla kızdırmadan önce bu salondan çıkmam gerekiyordu.

Neyin var senin? Raftan bir havlu alıp koridorda ilerlerken kurduma sordum.

Onu tanıması hoşuma gitmiyor.

Alfa'sının oğlu. Havluyu saçlarıma sürdüm ve asansörün en üst kat düğmesine bastım. Bu bir taneydi.

kurt-şekil değiştiren dünyasının nefret ettiğim bir parçasıydı. Alfa unvanını almak yerine en güçlü olanın liderlik ettiği eski güzel günlere geri dönmeyi çok isterdim. aile boyunca.

Çok uzun sürmeyecek. Kurdum hırladı, onu bu forma hapseden insan zihnimin sınırlarında volta atıyor ve orada kendi lanet göreviyle geliyor.

Telefonum çaldı ve beni girmek üzere olduğum zihinsel sarsıntıdan kurtardı. Güç ve deliliğin hassas bir denge olduğunu söylerler. Ayağımın kaymak üzere olup olmadığını ilk kez sorgulamıyordum.

Başka bir zaman için bir sorun. Telefonumu kontrol ettim.

Fallon: *Neredesin?*

Cevap verme zahmetine girmedim. Asansörün kapısı açıldı ve kız kardeşimin kokusunun taze izini takip ederek odaya çıktım.

"Sorun nedir?" Çatı katındaki süitin kapısını açarken sordum.

Fallon volta atıyor, dirseklerini kavradığı pençelerini uzatıyordu. Canavarımı kontrol altına almaya çalışırken derimden tüyler fışkırdı. "Ne oldu?"

Bana ters ters baktı. "Onlar balık tutmaya çalışıyorlardı görüşme sırasında bilgi. Birileri neden burada olduğumuzu biliyor."

"Hepsi bu mu?" Havluyu sandalyenin arkasına bırakırken sırttım ve kurdum iç çekerek geri çekildi.

"Bu hiç komik değil, Ranger. Ya anarlarsa ve mahvolursak?"

Bence çok komikti. "Sana gelmemeni söylemiştim. Ama bil diye söylüyorum, *neden* burada olduğum önemli değil. Gösteri davetini kabul etme ve istediğimi yapma hakkım var."

"Her konuda bu kadar sakın olmandan nefret ediyorum." Fallon volta atmayı bırakıp kanepeye otururken gözlerini devirdi. "Ya sen harekete geçmeden haber yayılırsa?"

"Bırak konuşsunlar." Omuz silktim.

Çenesini kaldırarak bana ters ters baktı. "Bizim hakkımızda konuşmalarını mı istiyorsun? Çünkü yaptıkları şey bu. Röportajda bana geçmişimiz hakkında sorular sordular. Annem hakkında."

"Bunun ortaya çıkacağını biliyordun." Bir su çektim mini buzdolabından bir şişe aldım ve yudumlarken fiyatından emin olduğum şey karşısında yüzümü buruşturmamaya çalıştım.

"Bu söylemlerden bıktım usandım." Hırladı. "Herkes zaten bizi sokak faresi olarak görüyor, şimdi de ulusal televizyonlarda boy göstereceğiz."

"Köklerimizden utanıyor musun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Bu, etrafında dans ettiğimiz bir konuşmaydı, ama ben hiç konuşmak için zamanım yoktu. Belki de canavarımın sorunu buydu. Burada olmak muhtemelen yıllardır yaptığımız tek tatildi ve düşünmek için çok fazla zamanımız vardı.

"Pek sayılmaz." Yüzünü tavana çevirdi ve siyah boyalı tırnaklarını bacağına vurdu. "Sadece bu şatafat ve gösteriştten sıkıldım."

"Bir kez daha belirtiyorum, benimle gelmeni ben istemedim. İstediğin zaman eve gidebilirsin. Mattox zaten senin işini yaptığı için kızgın. Geri döndüğün için seni affedecektir."

"Mattox iyi olacak." İçini çekti. "Ayrıca, benim burada olmamın mükemmel bir bahane olduğunu biliyorsun. Çiftleşme sezonu başlamadan önce eve gidersem, benimle birlikte gidebilirsin ve diğer Alfalar planın her zaman bu olduğunu bilmezler. Hem zaten ben gelmezsem kimse seni korumak için burada olacaktı."

"Beni korumak mı?" Kıkırdadım.

"Evet, yüce Alfa." Başını yana doğru çevirdi. "Sen hâlâ benim kardeşimsin ve iyi olduğundan emin olmalıyım."

"Çok tatlısın," diye takıldım, odanın öbür ucuna fırlattığı kanepesini yastığından kaçarken.

"Kapa çenenizi." Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Tatlı demişken, az önce senin kızla karşılaştım."

"Benim kızım mı?" Banyoya girmeden önce tereddüt ettim, Kız kardeşimi yoldan çıkarmakla çok kötü bir iş yaptığımı biliyordum.

"Evet. Gerçekten de çok tatlı görünüyordu." Fallon tırnaklarını inceledi.

"Görüşmeye gidiyordu."

"Bir görüşme için giyinmek heyecan verici bir haber değil." Banyo kapısını arkamdan kapattım, bilerek Aspen'i düşünmedim ya da Yine o taytları ve kabarık kazağı giyiyordu. Geçici bir fanteziydi. Burada gerçekte ne yaptığımı dikkatini dağıtan bir şeydi. Görmezden gelirim yok olacaktı.

Fallon arkamdan, "Çabuk duş al ve misk kokusundan arın," diye seslendi. "Sonra da moda seni çok sıktığı için gidip yapacak heyecanlı bir şeyler bulalım, sevgili kardeşim."

"Mikrofon kontrolü," diye konuştu görevli küçük hoparlöre. Üç katlı yeşil duvarların ortasındaki yuvarlak sandalyede yerimi ayarlarken saçlarımı kordonun üzerinden geçirerek gömleğime tutturdum.

Kameralar her iki tarafta hareket eder, tekerleklerle taşınır ve Siyah lenslerini bana doğrultmuşlardı. Loş ışıktaki Arkalarındaki ışıktaki Molly iki insan erkekle birlikte bir masada oturuyordu. Molly'nin halkla ilişkiler danışmanı olduğunu biliyordum ama çok fazla şapka takıyordu. Burada. Şimdiye kadarki etkileşimlerimizi düşündüğümde bu beni geriyordu.

Aslında her şey beni tedirgin ediyordu.

Kameraların bana doğrultulmuş olması, hayal ettiğim gibi süslü bir tatil değil de gerçekmiş gibi hissettirdi. Kahvaltıda bu kadar çok yememeliydim. Midem çalkalanıyordu.

Sakin ol, diye hatırlattı kurdum bana. Onu da heyecanlandırıyordum ve o nedenini anlayamıyordu.

Kendimi gülümsemeye zorladım, bu bir iş görüşmesiymiş gibi davrandım. Gerçi daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Alfa Derek sürüdeki rollerimizi belirledi ve ben rolümü değiştirmek istediğimde Ellen emekli olduğunda hapishanedeki gözetim ekibini Eğitim Müdürü'ne devrettiğimde bana sadece olumlu bir şeyler homurdandı.

Ha. O zaman gergin olduğumu düşünmüştüm.

"Nuva Sürüsü'nden Aspen," dedi kalın çerçeveli gözlüklü insan erkek.

Başımı salladım, avuçlarımı eteğime sildim ve koyu renkli kumaşın ter lekelerini göstermemesini umdum.

"Normal davran. Senin o tatlı kişiliğinin parladığını görmek istiyoruz." Bu sözler Molly'den başkasına söylense kulağa nazik gelebilirdi.

Normalde bu kadar yumuşak olmadığımı onlara nasıl söyleyeceğimi bilemedim.

hayranların söylediği gibi konuşkan ya da *tatlı*. Ama sanırım böyle bir durumda herkes biraz farklı davranıyor.

"Hazır." Yönetmen başıyla onayladı. Onu sık sık göreceğimden emin olduğum için kameraların arkasındaki koltuğunda ona iyice bakmaya çalıştım. Tek alabildiğim bir tür kuşun kokusu ve söğüt gibi uzuvların silueti. Büyük bir kuş insanı değildim, bu yüzden yanlış tahmin ederek onu gücendirmek istemedim. Ama onun bir tür karga değiştirici olduğunu varsaydım.

"3, 2, 1." Bir ekip üyesi prodüksiyon levhasını alkışladı.

Spot ışığı bir an için beni kör etti ve gözümü kırptım, görüşümü temizledim, ama gülümsememi sürdürdüm.

"Aspen, bugün bize katıldığın için teşekkür ederim." Molly'nin sesi net ve berraktı. Röportajlar için onu kullanmalarına şaşmamalı. "Bize kendinden biraz daha bahsedebilir misin? Programa gelmeye karar vermene ne sebep oldu?"

Bu bir tuzak mıydı? Doğal davranmamı söyledi ama buna cevap verebilmemin tek yolu yalan söylemektir. Odada çok fazla şekil değiştiren yoktu ama bu kadar çabuk fark edilmek istemedim.

"Alfa'm iyi bir yarışmacı olacağını düşündü," diye panikle cevap verdim, burada olmak istemediğimi söylemenin doğru olup olmadığından emin değildim.

"Peki neden?" diye sordu Molly'nin yanındaki erkek.

Biliyorsam ne olayım. "Gencim, çiftleşmedim ve beladan uzak duruyorum." Vay be. Sesimin ne kadar sıkıcı geldiğini fark etmemiştim. Ben söyleyebilirim

Uyumayı severdim ama bu sesimi daha da kötüleştirirdi.

Molly dirseklerini masaya dayayarak sırtıttı. "Bu senin süründe bir sorun mu?"

Alfa Derek'in beni izlediğini hayal ederken gözlerim kısa bir süreliğine kameralara kaydılar. Bu sorgulama tarzı benim için iyi bir ışıktaydı. "Hiç de değil. Nuva Pack, dünyanın en iyi bölgedeki en disiplinli vardiyacılar. Holton Cezaevini korumak için düzen ve kontrole ihtiyacımız var."

Molly'nin sırtışı, öldürmeye giden bir yırtıcı hayvan gibi genişledi ki bu bir insan için başarılması zor bir görünümdü. "Dürüst olacağım, çelişkiyi seviyoruz. Senin gibi bir tatlının maksimum güvenli şekilde değiştirilen hapishanesi. Orada yaşamak nasıl bir şey?"

Sanırım bu açının izleyicileri nasıl çekeceğini görebiliyordum, ama bu benimle ilgili değildi. Alfa Derek'i bu işe sokarsam kıcıma tekme basar.

Trenton'ı ya da sürümün herhangi bir üyesini. Ensemde boncuk boncuk terler birikti ve ben bunu görmezden gelmeye çalıştım.

"Ben orada büyüdüm. Burası evim." Ben bile kokusunu alabiliyordum

Yalan.

"Bu çok hoş." Gözlüklü erkek insan başını salladı. "Sen tüm bu tehlikeli hayvanlara öğretmenlik yapmanın nasıl bir şey olduğunu bize anlatmak zorunda."

"Canavarlar mı?" Kaşlarım alnıma fırladı. Kendimize canavar diyorduk ama bir insandan duyunca kulağa canavar gibi geliyordu. aşağılayıcı bir terim.

Molly hakareti elinin tersiyle itti ve kameralar hareket etti, değişen açılar. "Bildiğiniz gibi Holton Hapishanesi tehlikeli şekil değiştirenlerin gönderildiği türünün tek örneği. Bunlar en kötülerin en kötüler. Modern topluma uyum sağlayamayan suçlular. Ama işte siz, onlar için GED programında öğretmenlik yapan bu küçük güzel şey geliyorsunuz."

Hoşuma gitmeyen bir tablo çiziyordu. Doğru.

Orada olmayı hak eden bazı şekil değiştirenler vardı ama Clara ve Bishop gibi diğerleri o kadar da kötü değildi. Sadece daha ağır cezalar aldılar. çünkü onlar şekil değiştirenlerdi. Bunun ne kadar adil olduğunu söyle bana.

Kan basıncımın yükseldiğini hissedebiliyordum ve nefesimi kontrol etmekte zorlanıyordum. Şimdi saldırmanın sırası değildi.

Sözlerimi dikkatle seçtim ve gülümsediğimden emin oldum. "Bence herkes nezaketi ve en azından bir eğitimi hak ediyor. Sizce de öyle değil mi?"

"Belki." Molly'nin yanındaki adam kıkırdarak önden gitti. Tekrar. "Bize büyükannenden biraz daha bahsedebilir misin? Size sandığı veren kişi. İzleyicilerimiz onu soruyor."

Gülümsemem duraksadı. "Büyükannem ben küçükken vefat etti. Babam, kocası, beni büyüttü. Ve bana sandığı, gelecekteki yuvam için sakladığı bazı malzemelerle birlikte verdi."

Bir kamera yüzüme zoom yaptı.

Ağlamam falan mı gerekiyordu? "Peki ailen nerede?"

Ayaklarıma baktım. "O da gitti."

Biri gitmişti, biri ölmüştü ama biyolojik annem bildiğim ya da umursadığım kadarıyla ölmüş olabilirdi. Bu daha kolaydı.

Babam ona istediği hayatı veremeyince beni terk edip kaçtığını söylemek yerine bu şekilde açıklayın.

"Seni zavallı şey." Kameralar geriye doğru dönerken Molly içini çekti. "Bu dünyada tek başınasın, acımasız bir sürüden geliyorsun ve şimdi hayatının fırsatını yakalamak için buradasın. Öyle olmalısın ki heyecanlıyım."

Kendi kendime sessizce güldüm. Sorgulamada onun tuzağını ararken, ipi tamamen kaçırmıştım ve beni doğrudan içmemi istediği yere götürmüştü.

Sanırım rolümü oynamak zorundaydım.

Yüzümü kaldırarak ona en tatlı gülümsememi verdim ve gözlerimde birkaç damla yaşın parlamasına izin verdim.

"Bu bir rüyanın gerçekleşmesi, bir peri masalı gibi. Tanrıçaya, Luna Denemelerini geçecek kadar iyi olabilmem ve bu sezon buradaki yerimi kazanabilmem için dua ediyorum. Bana bu fırsatı verdiğiniz için çok teşekkür ederim. fırsat."

*

Aptal tam vites kurallarına lanet olsun.

Canavarımı serbest bırakmalıydım.

İçinde bulunduğum ruh haliyle, bir çeşit tüm bu kurtlanmama olayı. Çalışanlardan ya da yapım ekibinden herhangi birine saldıracağımı sanmıyorum. Yine de Molly ile baş başa kadın kadına sohbet etmek isterdim.

Sadece küçük bir sohbet...

Yemin ederim pençelerimi bile uzatmazdım.

Hayal kırıklığına uğramış ve bunu çoktan aşmış bir halde lobinin ağır ahşap kapılarını iterek açtım. Tesisin ön bahçesi, geldiğimizde gördüğüm balık kafalı fiskiye'nin bulunduğu çakıllı, dairesel bir araba yoluna dökülüyordu. Açık otoparkı geçtikten sonra dağdan aşağıya doğru düz bir yol vardı. Orada bir yerde, *yasal olarak* yer değiştirmeme izin verilmesi gereken mülk sınırı olmalıydı.

Bunu cidden düşündüm.

Ama oyunun bu kadar başında kuralları zorlamam gerektiğinden emin değildim.

Eğer ergen kurt kız halim beni şimdi görebilseydi, muhtemelen kıcıma tekmeyi basardı.

Girişten dönüp tesisin arka tarafına doğru ilerlerken kurdum bile iç çekti. Ormandaki hava yüksek çöldekenden daha soğuk ve ıslaktı. Sanki bahar yakınlarda değilmiş gibi hissettiriyordu. Ve güneş benim geldiğim yerden daha erken batıyor gibiydi. İşlerin böyle yürümesi garip.

Arazinin sağ arka tarafında, taştan bir bank ve bir çeşit gül çitinin bulunduğu bakımlı bahçeler vardı. Buradaki bitki örtüsü de tuhaftı, birlikte büyüdüğüm tozlu adaçayı ve sertleşmiş pinyon ağaçlarından çok farklıydı. Bu soğukta bu kadar yeşil kalmasına şaşırılmışım. Neyse ki sadece spor sutyeni ve tayt giymeme rağmen vites değiştiren kanım beni sıcak tuttu.

Bahçeler, tesisin arka tarafında beton bir verandaya ve şezlongların bulunduğu büyük bir havuza açılıyordu. Ormanın içinden geçen patikayı takip ederek ve "Burada vardiya yapabilirsiniz" yazan bir tabela bulmayı umarak yürümeye devam ettim.

Çünkü buna sahip olmak güzel bir şey olurdu.

Öyle bir şansımız yok.

Patika devam etti ve ben de kurdumun duyularına yaslanarak ve yeni kokuları solumasına izin vererek patika boyunca koştum. Zengin Yosun, toprak ve doyurucu çam kokusu çok baskındı. Bu notaları taşıyordu...

Onu düşünmeyecektim.

Ben de öyleyim. Kurdum suratını astı, dünyaya kızgındı. Böylece ikimiz olduk.

Tüm bu gösteri bir şakaydı. Bunu sözleşmeyi imzalamadan önce de biliyordum. Ama alay konusu olmak hoşuma gitmiyordu.

O şaka. Jesse bana yeni kıyafetler giydirdiğinde kendimi ikna etmişim. ve belki uyum sağlarım diye saçımı yaptırmışım. O kadar da kötü olmazdı. Dizinin hayranlarının tüm desteğini görmek de bana bir şeyler yapmış olabilir. Buraya ait olduğumu düşünmemi sağladı.

Aptalın tekiydim.

Bu insanlar için her şey reytingle ilgiliydi. Zavallı kızın makyajı doğru mecazlara dokunmuş olmalı. Ben sadece bir hayır kurumuydum. Tatlı. Saf. İşlerin nasıl yürüdüğünü anlamamaları dışında.

benim dünyamda işe yaradı. "Tatlı" kurtlar asla ilerleyemezdi. Hayatta kalmak için sert olmalıydınız. Bu yüzden kendime dikkat etmem gerekiyordu. Bir kurt prensiyle çiftleşip sonsuza dek mutlu yaşamayacaktım. Ve kesinlikle bir erkeği bana bakmaya zorlamayacaktım ya da biyolojik annemin yaptığı gibi bunu denerken ölmeyecektim.

Neden burada olduğumu hatırlamam gerekiyordu. Luna Denemeleri'ni geçmek için.

Trenton'ı Alfa Oyunları'ndan geçir. Paramı al. Babamla birlikte güvenli bir yere taşın, orada hayatının geri kalanını huzur içinde yaşasın, ben de aynısını yapayım.

Patika tesise doğru dönerken hızımı yavaşlattım ve ellerimi başımın üzerine koydum. Bir tavşan patikada koşuşturuyordu ve ben gülümsedim.

Büyük biriydi. Güzel ve kabarık. Belki buradayken birkaç broşür alabilirim. Babam Colorado'yu sevebilir. Etrafı koklayabilirim, insan/şekil değiştiren bölge pazarlıklarının ne olduğunu görebilirim. arazi gibiydi. On beş bin bana mülk satın alamazdı ama birikmiş biraz param vardı. Ve çalışabilirdim.

Bu programda yer almanın herhangi bir istihdam avantajı var mı?

Öyle umuyordum. Potansiyel özgeçmişim *tatlı olduğumu* söyleyebilirdi.

İnternetin her yerindeydi, bu yüzden doğru olmalı.

Tatil köyünün arazisi ilerideydi ve ben de yürümeye başladım, Ormanlık arazinin ötesindeki dağların üzerinden güneşin batışını izliyordu. Mor bir gökyüzü kırmızı bulutlarla çarpışıyor ve tepelerin üzerinde sarı.

En azından burası çok güzeldi. Ne yazık ki patika, beni tesise geri götürmek için ayrılmış bir köpek koşusundan başka bir şey değildi.

Arkadan sıvışmak. Kurdum serbest kalmak için can atıyordu. I Betondan geri döndüm, niyetim bir tur daha atmak ve ormanda kıyafetlerimi saklayabileceğim bir mola yeri aramaktı, böylece kurallara uymaya devam ederken koşmasına izin verecektim.

Havuzda ağır bir şey sıçradı. Klorlu su dalgası ayakkabılarımın altından aktı. Bunu erkek kahkahaları izledi ve ben donakaldım, içimde beni olduğum yere yapıştıran bir çekilme hissettim.

"Hey Aspen! Gel bize katıl."

Omzumun üzerinden Fallon'a baktım. Üzerinde, yanlarından bağlanan ipleri olan tek parça siyah bir mayo vardı. Edith

Yanında mavi puantiyeli bir bikini giymişti ve onu çizgili bir bikini giyen kız kardeşi Lilith olduğunu tahmin ettiğim biraz daha genç bir kız takip ediyordu.

mavi bikini giymişlerdi. Havuzun kenarındaki şezlonglara uzanırken süper modeller gibi görünüyorlardı.

Siyah saçlar ve geniş omuzlar havuzun yüzeyini kırarken ayakkabılarımın altındaki betonun üzerinde daha fazla su yuvarlandı. Koyu kahverengi gözler benimkilere kilitlendi.

Hava ciğerlerime doldu.

Kokusu bana doğru sürüklenirken Ranger'ın burun delikleri alevlendi.

erkeksi kokusu kurdumun sızlanmasına neden oldu. Bir adım öne çıktım ve o bakmaya devam etti. Gözlerinin yoğunluğu beni içine çekiyordu.

Büyüyü bozmaya çalışarak başımı salladım ve bir adım geri attım. "Mayo getirmedim."

Chad atlama tahtasına tırmandı ve sanki onunla konuşmuşum gibi bana baktı. "Çıplak gel." Atlamadan önce göz kırptı. Su onun top atışıyla sıçradı.

Ranger avuçlarını betona bastırıp kendini havuzdan çıkarırken hırlamaya başladı. Onu kızdıracak ne yaptığımdan emin değildim ama bir adım daha geri çekildim.

"Yüzmek zorunda değilsin," diye seslendi Fallon sandalyenin üzerindeki yerinden, elindeki şişeyi bana doğru sallayarak.

Ranger bana doğru yürümeye devam etti.

Bronzlaşmış teninden sular akıyordu ve dövmeleeri tam anlamıyla gözler önündeydi. Bir kartalın kıvrık kanatları kaburgalarının üzerinden geçerek sırtının arkasında kayboluyordu. Omzunda bir haç vardı. Girdaplardan oluşan karmaşık bir oyma köprücük kemiğine dokunacak şekilde yükseliyordu.

Dövmelerin bu kadar seksi olabileceğini bilmezdim.

O yaklaştıkça dizlerimin bağı çözüldü. Bir avcının bakışlarına yakalanmışım. Ve bunun için kendimden nefret ettim. Sanki vücudum beni dinlemeyi reddetti. Ayaklarımı hareket etmeye zorlayamıyordum. Kendimi korumaya aykırı aptalca bir sebep beni yerimde durmaya zorluyordu.

Beni ezip geçebilirdi.

Yine de onu da yanımda götürmeye çalışırdım.

"Gömleğin nerede?" diye sordu.

Benimle konuştuğunu anlamam kalp çarpıntısıyla dolu bir saniye sürdü. "Gömleğim mi?"

Koyu renk gözleri vücudumda geziniyor ve Taytım ve spor sütyenim arasında açıkta kalan tenimi. Onun bakışları altında göğsüm ürperdi.

"Koşuya çıkmıştım." Neden gömleksiz olduğumu bilmesi gerekmiyordu ama ilk içgüdüm kendimi savunmaktı. Ayrıca, o da gömlek giymiyordu.

Buradaki sorun neydi?

"Sana gömleğimi getireyim." Kolumu tutmak için hamle yaptı ve ben gerilerek dokunuşundan uzaklaştım.

"Ben böyle iyiyim. Teşekkürler."

Gözleri kurdu ile parladı. "Sormuyordum." İşte bu yüzden Alfalardan nefret ediyordum.

Ondan daha hızlı davranarak yanından sıyrıldım ve uzanan elini savuşturdu. "Git emirlerini başka yerde al. Ben senin sürün değilim."

Ranger hırlamaya başladı, yanımda yürürken sanki havuzu görmemi engelliyordu. İçgüdülerim boynumu açmamı ve onun hâkimiyetine boyun eğmemi söylüyordu ama sağduyulu düşünemeyecek kadar canımı sıkan bir şey vardı.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Yürümeyi bıraktım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Gözleri istemeden yukarı kaldırdığım göğüslerime kaydı ve burun delikleri tekrar açıldı.

"Bana bir konuda yardım edebilirsin." Chad gülerek Havuzun kenarına tutunmuş, bana çoğu kadını bayıltacak, tereyağı sıcaklığında gamzeli bir sırıtma yapıyordu.

"Gömlek," diye ısırdı Ranger.

Alfa komutunun bana ulaşmasını bekledim ama hiç gelmedi. İlginç. Sanırım paketlenmediysem işe yaramadı.

"Hayır, teşekkürler ama o içkiyi alacağım." Beceriksizce omzunu okşadım, iri cüssesinin etrafından dolaştım ve Fallon'un şezlongda oturduğu yere doğru yürüdüm.

Şişeyi bana uzatırken dudağını ısıyor, gözleri mizahla dans ediyordu. "Bu eğlenceli olacak."

Ruhumun içinde çırpınan canavarımı serinletmek için havuza geri döndüm. O sırada Fedrick'in sesi geldi, gençliğimin akıl hocası diyebiliriz ona, yoluma devam ederken kurda hakimiyetimi kaybettiğim için beni azarlıyordu

On iki yaşımıdayken dövüş devreleri aracılığıyla.

Artık kontrolümü kaybetmiyorum.

Bu çocuk oyuncağıydı. Alfa Oyunları sırasında dikkatlice hesaplanmış hamlelerimi yaparken olmasını beklediğim bir şeydi. Ben işleri hallederken *onların* rutin tarafından ele geçirilmesini bekliyordum ve sonra burayı terk ettim.

Yine de buradaydım, spor sutyesiyle etrafta zıplayan küçük, güzel bir dişi kurt yüzünden gergin ve ıstıraplıydım. Onun bronz teni dar tayttan dışarı bakıyor. Her azgın Alfa özentisinin görmesi için sergilenen kıvrımlar. Bende bir sorun vardı.

Biriyle yatmayalı uzun zaman olmuştu. Benim açımdan bir dikkatsizlik. Çok fazla kâr getirmeyen ama sürümden çok sayıda kurt çalıştıran birkaç eski işletmeyi birleştirirken işler yoğundu. Acele etmek istedim ve

Bu *tatile* çıkmadan önce yarım kalan *işleri* tamamladım.

Bu benim hatamdı. Kurduma bacaklarını açması için yeterince özgürlük tanımadan bu duruma girmiştım. Canavarımın, bir köpek gibi davranmasını beklemiyordum.

Tasma.

Hırlamaya devam ederken ona *sakin olmasını* emrettim.

Ona git. Hırladı.

Aspen'in kokusunda bir şey vardı, tozlu adaçayı ve gelincik gibi yumuşak, dişi bir çiçeğin olağan keskin ısırtığı yoktu.

Koku. Teri teninden kuruyup serin gece esintisinde sürüklenirken kurdumu rahatsız ediyor, onu kızdırıyordu.

"İyi misin, Ranger?" Chad bacaklarını trampenin kenarından sarkıtarak sordu. Tulia servetinin varisi bir prens gibi oturmuş havuzdaki küçük sahneyi inceliyordu.

"Rüyayı yaşamak." Canavarıma sıkıca tutunarak sııttım. Onun taleplerinden etkilenmeyi reddettim, özdenetim eksikliğine teslim olmayı reddettim.

Biz bundan daha güçlüydük.

"Çok tatlı bir kız." Chad gözleriyle Aspen'i işaret etti. Hâlâ orada oturduğunu ve kız kardeşimle konuştuğunu anlamak için bakmama gerek yoktu. Ve Chad'in Aspen'i test ederken ne yaptığını biliyordum. ayağıyla suya vurdu.

Ben de ona bir santim bile vermeyi reddettim. "Çoğu öyle."

"Bu konuda haklısın." Gülererek arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Cüsse olarak birbirimize denk sayılırdık. Ama bu benim için bir şey ifade etmiyordu. "Bir koku aldın mı? Batı Virginia'dan gelen küçük olan mı?"

"Henüz değil. Neden?" Konuyu değiştirdiği için mutluydum. Aspen hakkında konuşmaya devam ederse kurdumun nasıl tepki vereceğini bilemezdim. Aslında Luna Adayları'na pek dikkat etmemiştim. *Onun* dışında. Bunlar benim tipim kadınlar değildi. I eşleşmelerimde biraz daha ihtiyatlı olmayı tercih ettim. Gerçekten bir eş bulmaya çalışıyor olsaydım, benim konumumdaki erkekler için norm olmasına rağmen bunu yapmak için televizyona çıkmazdım.

"Chad konuşmaya devam etti: "Onu henüz koklamadıysan bunu kendi başına anlamana izin vereceğim. "Ama oldukça güzel kokuyor."

Bahse girerim Aspen daha güzel kokuyordur. Omzumun üzerinden baktım ve kız kardeşim için bardan kaptığım burbon şişesini aldığını gördüm. Aspen sanki Chad'in konuştuğunu duymuş gibi bana ters ters baktı. Bir kurt şekil değiştiren için bu hiç de zor olmazdı. Gözlerindeki öfkeyle ilgili bir şey çarpan kalbimi biraz rahatlattı.

O da etkilenmişti.

Verdiği soğuk omuza ve aramızdaki kıvılcımı reddetmesine rağmen, hala dikkatini veriyordu.

Yavaş bir gülümseme dudaklarımı okşarken hayvanım onayını haykırdı.

Aspen şişeyi daha yukarı kaldırdı, derin derin yutkundu ve yırtıcı bir hayvan değilmişim gibi bana sırtını döndü.

Yanlıı hamle, küçük dişi kurt. Avucumun düzlüğüne direndim. elini kalçama koydu ve havuzun kenarına yaslandı. O anda

meydan okuma içimdeki canavarı okşadı. Kurdum ve ben yine anlaşmıştık.

Yeni bir oyun oynamak istedik.

Yatağımın başucundaki masaya vurdum, o sinir bozucu zil sesini çıkarmaya devam ederken susturmak için telefonumu aradım. Dışarısı hâlâ karanlıktı. Bu da henüz uyanma vaktinin gelmediği anlamına geliyordu. İçtiğim az miktardaki burbon çabucak bitmişti -teşekkürler şekil değiştiren metabolizması- ama dün gece yatma saatimi çoktan geçmiş, gece yarısına doğru internet bağlantısı kesilene kadar bu insanların kim olduğuna dair cevaplar aramıştım.

Sanırım resmi olarak bağlantımız kesildi.

"Alo," diye homurdandım, telefonu hoparlöre aldım ve bunun acil bir durum olmadığını umdum.

"Hâlâ yataktasın," diye selamladı babam beni.

"Evet." Yuvarlandım ve kolumu gözlerimin üzerine attım.

"Saat sabahın beşi."

"Bana sorarsanız gün ışığını boşa harcıyorsunuz."

"Kimse sormadı, baba. Ve hava hala karanlık."

"Güneş yakında doğacak." Arkasından kahve makinesinin gürültüsü geliyordu. Gerçekten de sıvıyı patlayarak püskürtmeyen yeni bir taneye ihtiyacımız vardı. "İşler nasıl gidiyor?"

"Hmmm."

"Dedim ki, işler nasıl gidiyor?"

"Bağırmana gerek yok." Yorganı ittim ve gözlerimdeki uykuyu kırıştırmaya çalıştım. "Her şey yolunda. Sayılır. Bana bu röportajı yaptırdılar ve sesim de sanki küçük tatlı bir kızmışım gibi çıktı. taşrada."

"Ve sen bu değil misin?" Kıkırdadı.

"Beni tatlı mı buluyorsun? Boş ver. Buna cevap verme." Yastığı arkama ittim ve doğruldu. "Nasıl hissediyorsun? Bacağın nasıl?"

"Dün gece biraz kaşındı ama sanırım daha da büyüyor." Kahve fincanını hüpürdeterek içti. Muhtemelen en sevdiği şeydi.

Papa yazan bir tane: *Adam, Efsane, Efsane* ve sapın yanındaki çip.

"Bu iyi bir şey." Başımı salladım, daha uyanıktım. "Bunu alıyor musun

Kolay mı?"

"Elimden geldiğince kolay." Bu bir cevap değildi. "Hiç tanıştınız mı Henüz potansiyel bir eş bulamadınız mı?"

İki kişi bu oyunu oynayabilir. "Hayır. Yarın Dr. Greenwood'la olan randevunuzu unutmayın."

"Yarın mı?" Sakalını kaşıdı. "Evet.

Buzdolabının üzerine bir not yazdım."

"İşte buydu. Onu ateş yakmak için kullandım." "Baba..."

"Sadece takılıyorum. Russell yoldan geliyor, o yüzden gitmem gerek ama iyi olmana sevindim. Yatağına dön."

"Güvende kal, tamam mı?"

diye yalvardım. "Denerim."

Telefonu yüzüme kapattı.

Tekrar uyumayacaktım.

Yuvarlandım ve duvara bakarak dün gece öğrendiğim

her şeyi düşündüm. Ki bu çok fazla değildi. *Korucu*

McCaw. Onun bir pislik olduğuna inanmak istiyordum ama kâğıt üzerinde mükemmel bir avdı. Yirmi dört yaşında ve şimdiden Kuzeybatı Pasifik'teki en büyük sürünün Alfa'sı. Bu adil bir meydan okumaydı. On sekiz yaşında devralmıştı. Selefi otuz yaşındaydı ve gerçek bir pislik gibi görünüyordu.

McCaw Sürüsü yeni Alfa'larını sevmiş gibi görünüyordu. Ve sürü gerçekten iyi gidiyordu. Fallon onun yaşayan tek akrabasıydı ve yakındılar, genellikle toplum içinde birlikte fotoğraflanırlardı. Gerçek bir zengin olma hikâyeleri vardı, sistem içinde büyümüşler ve zirveye çıkmışlardı. Bunun ne kadar zor olduğunu düşününce kalbim sızladı. Ama burada şimdiye kadar öğrendiğim bir şey varsa, o da medyanın istediği her şeye sizi inandırmak için olayları çarpıtabileceğiydi.

Onu daha fazla kirletmem
gerekiyordu. İç çekerek sırt
üstü yuvarlandım.

Bir Alfa'yı bu kadar önemsemek için hiçbir neden yoktu.

Her neyse. Onun ve Chad Tulia gibi şekil değiştirenler benim ligimin çok dışındaydı. Biz ölümlülerin arasındaki tanrılar gibiydiler. Güçlüydüler. Dokunulmaz.

Yine de ona dokunmak istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Sadece birazcık. Ellerimi karın kaslarında gezdirmek ve bel kemeri..

Soğuk bir duşla ihtiyacım vardı. Stat.

*

Yeni duş almış ve giyinmiş olarak doğruca Pusu. Trenton ve Stef otel odasındaki kanepelerde oturmuş beni bekliyorlardı.

"Günaydın..." Hızlı bir kaçış yapabilecekmişim gibi kapıya bakarak başladım. Ama sadece ikisi vardı ve bu, sürümün üyeleriyle uğraşırken alışık olduğumdan daha adil bir dövüştü.

"Bunun nesinin iyi olduğunu bilmiyorum." Stef gözlerini kıstı Gözler. "Ama bütün gece Fallon McCaw ve Edith Tulia'yla zıplayan bir gösteri köpeği gibi takılsaydım belki ben de mutlu olurum."

Mesele bu muydu? "Bütün gece değildi. Sadece bir içkiydi. Ve gerçekten çok iyiler. Belki de onlarla tanışmalısın. Bir ara arkadaşça davranmakla ilgili bir iki şey öğrenebilir misin bir bak."

"Sana dostluğu göstereceğim, seni küçük-"

"Yeter," diye havladı Trenton. Kurdum onun emriyle hırladı ve vardiyayı devralmadan önce onu geri çekmek zorunda kaldım.

Trenton bakışlarını bana çevirdi. "Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama denemeler ve maçlar için aynı takımda olduğumuzu unutmamalısın."

"Şimdi aynı takımda mıyız?" İçimi çektim.

Trenton hırladı. Stef sinmişti.

Gömleğimden bir parça tiftik koparıyormuş gibi yaptım. "Kendi başımızın çaresine bakmamız gerektiğini söylediğini hatırlıyorum."

"Sana Luna Denemelerini atlatmanı söylemiştim. Alfa Oyunları hakkında daha sonra endişeleniriz," dedi Trenton.

Sabah erkenden uyandırma çağrısı beni germiş olmalı. Ya da bu pisliklerle uğraşmaktan bıkmıştım. Onlara

en büyük gülümseme. "Bana inek dendiğinden ve ikinizin de beni burada istemediğinizden oldukça eminim. Son birkaç gün içinde bir şeyler mi değişti?"

Şansımı denediğimi biliyordum. Bu yaklaşık zaman oldu beni ekipleriyle birlikte köşeye sıkıştırıp yerimi hatırlatırlardı. Daha düşük rütbeli kurtların karşılık vermemesi gerekiyordu. Bana sorarsanız bu saçmalıktı. Genelde kimse bana sormazdı.

Kurdum gerildi, ilk darbenin tanıdıklığını bekliyordu ve aşağı inmeye hazırды.

Trenton gözlerini kapadı ve inledi, sanki sabretmeyi öğrenmeye çalışıyormuş gibi derin nefes aldı. Bu biraz kafa karıştırıcıydı. "Neden her şeyi bu kadar zorlaştırmak zorundasın?"

Çenem düştü. "Ben mi?"

"Anladığınızı sanmıyorum," dedi Stef, her zamanki gibi ısırik

Hayır. Almadım. "Neyi almadın?"

"Oturup her şeyin bir kavga olduğunu düşünmeyi bırakacak mısın?"

Trenton aslında benden emir vermeden bir şey yapmamı istedi.

Şaşırmış bir halde oturdum. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" Stef taktik değiştirerek, "Senin zeki olduğunu sanıyordum," dedi.

Trenton ona uyarıcı bir bakış fırlattı. "Tamam. Sen akıllısın. Ama Tuila ve McCaw Sürüleriyle uğraşmanın seni *Çiftleşme Mevsimi*'nde tutacağını sanıyorsan aptalsın. Düşman edineceksin ve biz de sana yardım edemeyeceğiz."

Biriyle birlikte büyümenin en güzel yanı, açıkça yalan söylemeseler bile sözlerini ne zaman gevelediklerini anlayabilmenizdir. Elinden gelse bile bana yardım etmezdi. "Bir şey olursa başımın çaresine bakabilirim. Bana ne olduğunu söylemek ister misin? gerçekten endişeleniyor musun?"

Stef başını çevirme nezaketini gösterdi ama gözlerindeki entrikacı bakışı görmeden önce değil.

"Her şey anketlerle ilgili, değil mi?" Trenton'a döndüm.

"İkinize sponsor bulmak için çalışıyordum," dedi.

açıkladı. "Ama bu görüldüğünden daha zor. Yaptıkları yatırımın buna degeceğini bilmek istiyorlar."

"Ve?" Kıvranışlarını severek sordum. "Sizin için hecelememiz mi gerekiyor?" Stef homurdandı.

Kanepeye yaslandım. "Lütfen yap."

"Sen tam bir veletsin." Stef omuzlarını dikleştirdi, derin bir nefes alarak. Hakaretine karşılık verme zahmetine girmedim. Bu çok eğlenceliydi.

Trenton ellerini yüzünde gezdirdi. "Isıracaklarını söyleyen bir sponsor vardı, ama bir şeyler göndermeden önce senin gemide olduğundan emin olmak istiyorlar."

Bir kahkaha patlattım. "İki gün önce yanımda olmak istemiyordun, şimdi ise burada bana ihtiyacın var."

"Neden böyle hissettiğimizi anlamalısın," dedi Stef'in sesi şeker gibi tatlı ve çok sahteydi. "Sen hiçbir zaman Luna'ya uygun biri olmadın, ama Luna'nın üzerinde yarattığın sihri görünce muhabirler, sanırım sizi hafife almışız."

Eğer durum buysa, kendimi hafife almışım demektir. Dikkatleri üzerime çekmek için hiçbir şey yapmamıştım. Ama Luna'nın yorumu beni çok kızdırdı.

Trenton'a baktım, bir şeyler söylemesini istiyordum. Her ne kadar gerçekten umursadığım zamanı çoktan geçmiş olsak da adım atacaktı. Bunun tam bir döngüye dönüşmesini izlemek çok komikti ve onun ne düşündüğünü merak ediyordum. Buna bir deney diyelim.

Çenesini öfkeyle sıkarak bana baktı. Eğer bu şekilde oynamak istiyorsa, öfke nöbetini umursamayı reddettim.

"İyi şanslar-"

"Lütfen," dedi Trenton ben ayağa kalkmadan önce.

Lanet olsun. Her ne kadar yeni keşfettiğim gücümle yaşamak istesem de burada olma sebebim bu değildi. Yetki Alfa Derek'teydi. Ben iyi bir küçük kurttum, bana söyleneni yapıyordum.

Trenton'a oyunlarla birlikte. Bu benim sürüden ayrılma biletimdi ve onu bir kenara atacak değildim.

Yine de...

Parmaklarımı kulağımın etrafında birleştirirken kurdum kıkırdadı. "Özür dilerim. Tekrar söyleyebilir misin? Hayranlarımın tezahüratları arasında seni duymak zor oldu."

"Neden böyle yapıyorsun?" Stef ellerini havaya kaldırarak çığlık attı.

Trenton başını salladı, küçük bir gülümseme yanağındaki gamzenin derinleşmesine neden oldu, ancak gözleri hala Çok iyi bildiğim bir hayal kırıklığı fırtınası. "Teşekkür ederim, Aspen." Tanrım.

Bunu söylemek o kadar da zor olmamalıydı.

"Bugün öğlen Clinton Processing'deki kalite müfettişiyle görüşmeni istiyorum." Greg'e Mattox'un orada olacağını bildiren bir e-posta gönderdim.

Mattox'un sinirli sesi telefonun hoparlöründen "Evet," diye duyuldu.

"Bir sorun mu var?" "Hayır, patron." Mattox iç çekti. Bekledim.

"Bunun Fallon'un işi olması gerekiyordu," dedi sonunda. "Ve sen de ona rağmen bavullarını cipime yüklemesine yardım ettin.

onu burada istemediğimi bilerek." Bu haftanın teftiş programını çıkardım. Devletin müdahalesi tam bir baş ağrısıydı. En azından onların *güvenlik* kriterlerini karşılıyormuşuz gibi davranmak zorunda olmadığımız zamanlar sürüler için işler daha kolaydı.

"Haklısın." Mattox kıkırdadı. "Bunu tahmin etmiştim."

"Öyle yaptın." Takvime bakmayı bitirdim. Takvim Ben dönene kadar sorun yokmuş gibi görünüyordu, bu da endişelenecek bir şeyin azalması demekti.

"Bu işler için birini tutmayı düşündünüz mü?" Mattox sordu. "İnsan sektörüyle ilgilenecek bir sekreter ya da irtibat görevlisi."

"Benim yapabileceğim bir şey için neden başkasına para ödeyeyim?" Yine de haklıydı. Sadece itiraf etmek istemedim. Sürü liderliğinin çeşitli yönlerinde tüm parçaların kontrolüne sahip olmak odaklanmamı sağladı, Keskin.

Bugün bulunduğum noktaya gelmek için dik bir öğrenme eğrisi olsa bile her şeyin nasıl ele alındığını bilmek hoşuma gitti.

"Pekâlâ. Bu sadece bir öneriydi. Bu arada gösteri nasıl gidiyor?"

"Çekimler bu sabah başlıyor." Programdan çıktım ve Greg'den yanıt almak için e-postamı kontrol ettim. Sadece birkaç dakika olmuştu ama yakında ofiste olmalıydı.

"Bize eve bir Luna mı getiriyorsun?" Mattox alay etti. Güvendiğim birkaç kişiyle birlikte o da burada olmamın gerçek nedenini biliyordu.

Ama onun bu yorumu beni bir an duraksattı ve konuyu enine boyuna düşündüm. Belli bir Luna için planlarım vardı. Aday. Oynamak istediğim kendi oyunlarım vardı. Ben programdan çıkana kadar bekleyip onu önce McCaw Pack'e geri getirsem daha mı iyi olurdu?

Evet, evet. Kurdum hırladı.

"Belki."

"Ne?" Mattox'un sesi neredeyse elindekini düşürmüş gibiydi.

Telefon

"Hayır," dedim. "Kurdumla konuşuyordum."

"Oh." Mattox rahatlamış bir nefes verdi. "Biz kesinlikle daha fazla talepte bulunan prenseslere ihtiyacımız yok. Fallon'la uğraşmak yeterince zor."

"Bunu tekrar söylemek ister misin?" Telefona bir göz attım.

"Şaka yapıyorum patron." Öyle olduğunu biliyordum, ama biriyle yatmak eğlenceliydi.

onunla birlikte. "Her neyse, Ivan'dan onu tatil köyünde istediğinizi öğrendim. Transfer talebini iletmeden önce içeri."

"Evet." Greg'den gelen e-posta posta kutusu. "Sanırım en iyisi kendi güvenliğimden bazılarını burada görevlendirmek."

"Güzel," diye kabul etti Mattox. "Sonunda aklının başına gelmesine sevindim. Birkaç adamımızı daha gönderebilirim."

"Sadece Ivan." Dizüstü bilgisayarını kapattım. Güvenlik benim için değildi.

Bir sonraki hamlemi yapmadan önce burada daha fazla göz ve kulak, biraz daha fazla kontrol istiyordum.

*

Ormanda sabah koşumdan döndüm, canavarımı sakinleştirmeye yardımcı olmak için tozlu adaçayı ve gelinciklerin solan kokusunu takip ettim ve tesisin önünden dolaştım.

Eğitimdeki bir grup alfa kütüğün üzerinde bekliyordu. çerçeveli sundurma. Geri çekilip bana geçmem için yer açtıklarında sessizce onlara baktım. Bir Alfa daha vardı. Michigan'dan John O'Neil'in sürüsünü devralmıştı ama henüz grubun içinde yüzünü göstermemişti. Onunla ilgileniyordum. sırf meraktan onunla tanışmak istedim. Ve Chad'den başka biriyle konuşmak güzel olabilirdi. böyle geniş bir rıhtım.

Bunlar baskın erkeklerdi, buna şüphe yok, ancak yerinizin geçici olduğunu bilmenin getirdiği endişeli gerginliğe ve kendi güçlerine sahip olmak için kaşıntıya sahiplerdi.

En yakındaki şekil değiştirene, kuzeydoğu bölgelerinden bir Alfa'ya başımı salladım. "Ne bekliyorsun?"

Bir an için beni inceledi, sorunun bir anlamı olup olmadığına baktı. ve sonra bir teslimat kamyonu çakıllı yoldan gümbür gümbür gelirken bir adım geri çekildi. "İlk sevkiyat geliyor."

"Sevkiyat mı?" Kargo aracı tesisin önüne yanaştı. Merdivenlerde bir kuyruk oluşurken bir sürücü paketleri boşaltmak için indi. O zaman bu beni endişelendirmemişti. Bize salyangoz postası gönderen kimse yoktu.

Chad tesisin çift camlı kapısından dışarı çıktı, bir fincan kahve yudumluyordu ve o tiki tarzda giyinmişti.

yakalı gömleğini giydi. Kupasını bana doğru eğdi. "Günaydın."

"Günaydın." Merdivenleri koşarak çıktım.

"Bugün sevgili Fallon için sponsor teslimatı yok mu?" Chad kayıtsızca sordu.

Tereddüt ettim, ona baktım ve niyetini anlamak için duyularımın genişlemesine izin verdim. Fallon onu canlı canlı yerd. Bu yüzden çok endişelenmedim. Ama bu bir tür güç gösterisi gibi görünüyordu ve ben de buna izin verecek değildim. "Sponsorlara ihtiyacı yok."

Çok da nazik olmayan bir şekilde istediklerinde programa yeterince bağış yapmıştım.

"Benim hatam." Chad beni tesisin içinde takip etti. Kamera ekipleri çoktan lobide yerlerini almışlardı ve

koridorun aşıağısında. Canavarım ekran karşısında hırladı. Onu suçlamadım. Umarım burada çok uzun süre kalmayız.

"Edith ve Lilith de iyi olurdu ama kızların nasıl olduğunu bilirsin. Her şey bir yarış." Chad resepsiyon masasına yaslandı. "Geçen sezonun döküntülerini giymelerine izin veremem ve tabii ki alabildikleri şeylerle övünmeyi seviyorlar."

Fallon sponsor istediğine dair bir şey söylememiştii, bu yüzden bu fikri onun aklına sokmayacaktım. Bazen ne yapacağımı bilemediğim kadar çok paramız oluyordu. Yine de bana nasıl harcayacağımı söylemekte bir sakınca görmüyordu.

Burnuma bir koku geldi; bu sabah ormanda kovaladığım kokunun aynısıydı. Alfaların ilki kutuları ve paketleriyle içeri girerken kapı arkamızdan açıldı. Trenton oradaydı ve hafifçe Aspen gibi kokuyordu.

Gözlerimde kurt parladı ve sert bir emirle onu geri çektim.

Burada olmaz.

Neden onun gibi kokuyor?

Onlar sürü. Ona sürekli hatırlatmak zorunda kaldım.

Chad neye baktığımı görmek için dönerek beni izledi.

"Trenton, değil mi? Luna adaylarınıza kimi sponsor yaptınız?"

Trenton paketi sıkı sıkı tuttu. "Tabandan gelen bir girişim. Adlarını duymamışsınızdır."

Şimdi ben de merak ediyordum. Trenton, servetini şekil değiştirenlerin işlerini satın alıp sömürmek üzerine kuran Tulia imparatorluğunun elini her türlü *taban* hareketine sokmadığını düşünüyorsa aptalın tekiydi. Ayrıca, ben de biraz merak ediyordum. Çanta.

Çünkü son kırk sekiz saat içinde bir yerlerde Aspen'le ilgili her şeyin beni ilgilendirdiğini fark ettim.

"Hayır mı?" Chad itti, yüzünde bir eğlence ifadesi vardı. "Bundan emin misin? Bir bakayım."

Trenton çenesini sıktı. Dövüşü kazanamayacaktı. Bunun nasıl sonuçlanacağını görmek istediğimi söylemezsem yalan söylemiş olurum.

Ama henüz değil.

"Ah, onu rahat bırak." Chad'in ensesini tuttum, onu nazikçe sallayarak. "Bugün sana bir paket geleceğini sanmıyorum."

Chad tehlikeli bir gülümsemeyle beni başından savdı. Birbirimizi tanıyor olsak da, tanıdık olmaktan öteye gidemiyorduk.

Buradayken düzeltmeyi umduğum bir şeydi. Hâlâ birbirimizi test ediyor, kokluyorduk ve sanki ilk hamleyi ben yapmışım gibi görünüyordu.

İşler yakında ilginçleşebilir.

Trenton bu anı kaçmak için kullandı. Umarım Aspen için aldığı şey kurtarmaya değerdi.

Nasıl olsa onunla daha sonra uğraşacaktım.

Chad omuzlarını bükmüş, bana bakıyordu. Tepki vermesini bekledim. Diğer Alfalar süzülerek yanımızdan geçtiler ve biz hâlâ orada duruyorduk.

Chad önce sözünü kesti, gülümserken kahve fincanını yudumluyordu.

parladı. "Paketlere gerek yok, dostum. Sponsorlar, gösteri davetini kabul eder etmez kızlara hediyelerini gönderdiler."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sırıtişına karşılık verdim, içimdeki canavarı sessizce yatıştırdım. "Yemek yedin mi? Açlıktan ölüyorum."

"Hanımlar, yerlerinize oturun." Tesisin birinci katındaki kongre merkezine girdiğimizde Molly kamera ekibiyle birlikte durdu. Dişi şekil değiştirenlerin her birine iyice bakmaya çalıştım. sahneye bakan açık katlanır sandalyeler buldular. Kırk kadar kişinin aynı aydınlık odada olması göz korkutucuydu.

Çiftleşme Mevsimi hayran sayfasında gördüğüm resimler Luna adaylarının hakkını vermiyordu. Bu kadınlar muhteşemdi; ten renginin tüm tonları ve ülkenin dört bir yanından farklı modalar temsil ediliyordu. Stef ve ben arka tarafta, isimlerini çoktan unuttuğum iki adayın yanına oturduk ama Stef

Arizona'daki Yuma Sürüsü'nden biriyle dostluk kurmaya çalışıyordum.

Fallon, yanında Edith ve Lilith olduğu halde ön tarafa yakın bir yere otururken bana el salladı. Katil kıvrımlara sahip uzun boylu bir kızıl saçlı yanına oturdu ve birlikte konuştular. Stef dikkatimin nereye yöneldiğini fark ederek usulca homurdandı.

"Neden onlardan bu kadar nefret ediyorsun?" Sürü bağlantımız aracılığıyla sordum. İlk başta buraya uyum sağlayamayacağımdan endişelenmişim ama bana iyi davranmayan tek bir kadın yarışmacıya bile rastlamamıştım Kendi paketimden biri hariç. Bir muhakeme hatası yaptığımı fark etmek zorunda kaldım. Belki Stef'in de aynısını yapması gerekiyordu.

"Asıl soru, sen neden yapmıyorsun?" Stef ofladı pufladı. "O dişiler bizim rakibimiz. İstedikleri Alfa'yı alabilirler. Ve testleri geçecekleri de neredeyse garanti."

Tekrar etrafıma bakındım, büyük sürülerle bizim aramızdaki ayrımı görmeye çalıştım. Elbette, orada bir gerginlik ve sinir akımı vardı, ancak bu Kimin kalacağını görmek için. Neden birileri rekabetten daha azını beklesin ki?

Dürüst olmak gerekirse, kısa araştırmamdan şimdiye kadar birbirlerini parçalayacaklarını düşünmüştüm ve durumun böyle olmaması hoş bir sürpriz oldu.

"Luna Denemeleri'nin resmi başlangıcına hoş geldiniz." Molly podyumdaki yerini aldı. Sahne kamerası ona yakınlaşırken ve yer ekibinin diğer kameraları odayı tararken net sesi hoparlörlerden çınladı.

"Dik otur ve hazır görün." Stef dizimi dürttü. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

Molly kameralara gülümsedi. "Bugünden itibaren film ekibi tüm ortak alanlarda bulunarak önümüzdeki haftaları belgeleyecek. Unutmayın, bu dostça bir yarışma ve tüm dünya her hareketinizi izliyor olacak."

Gerçek zamanlı değil.

Programın yayınlanması gecikti ve sadece Luna Denemeleri ve Alfa Oyunlarının öne çıkan bölümlerine yer verildi. Ama sanırım izleyiciler bunu bilmiyordu. Sözleşmeleri imzalayana kadar ben de bilmiyordum.

"Her birinizden potansiyel kurt değiştirici sürülerinizdeki Luna'nın konumunu temsil eden dört denemeye katılmanız beklenecek. Eski günlerdeki gibi ama modern bir dokunuşla, bu etkinlikler Luna olmak için gerekenlere sahip olduğunuzu göstermeyi amaçlıyor."

Molly durakladığında alkışlamamız bekleniyordu, biz de alkışladık. Gerçekten bir insan kadının ders vermesindeki ironiye dikkat çekmek istedim. Kurt değiştiren dişiler sorumluluklarını yerine getiriyordu ama diğerlerinin umurunda değildi.

Bu sadece bir gösteri.

"Dört deneme insani yardım çalışmaları, kamu konuşma, yuva kurma becerileri ve son olarak da eğlendirme ve konukseverlik becerilerinizi sergileyeceğiniz büyük bir balo."

Beni bir kaşıkla tıka. Ciddi olamaz.

"Çiftleşme Sezonu"'nın final bölümüne sadece yirmi Luna devam edecek. Amaç, her deneme için evdeki izleyicilerden gelen halk oylamasında ilk yirmiye girmek. Etkinliklerden geçip geçmeyeceğinizi izleyicilerimiz belirleyecek, ancak korkmayın hanımlar. Bu yarışma her şeyden önce potansiyel eşlerinizi bulmakla ilgili. Alfa yarışmacılarından her turdan sonra oy vermeleri istenecek ve halk oylamasında barajı geçemeseniz bile üç oy sizi bir sonraki mücadeleye taşıyacak."

Bunun popüler bir şey olduğunu biliyordum ve biraz Erken destek için minnettarım ama üç Alfa... Neden? Çiftleşmek için sadece bir tane gerekmiyor muydu? Ama bir oy muhtemelen sürünüzün Alfa'sından gelecektir, bu yüzden bir taneye daha ihtiyaç olduğunu görebiliyorum.

Neden üçüncüsü? Bu hiç mantıklı gelmedi. Sorularım vardı. Çok fazla soru. Elim havaya kalktı.

Görünüşe göre Molly sorulara cevap vermiyordu. "Her etkinliğin sonunda bir eleme töreni düzenleyeceğiz. Talihsiz kaybedenler derhal evlerine döneceklerdir."

Elimi yavaşça kucağıma geri çektim. Kulağa pek hoş gelmiyordu. Eminim "ezik" yerine kullanılabilecek daha iyi bir kelime vardı. Odada birkaç öfke soluğu duyuldu.

Kızmak için bunu mu seçiyorsun?

Molly kameralara sempatik bir bakış attı. "Şimdi bunun için endişelenmeyelim. Eğlence başlamak üzere. İlk duruşma Cuma günü, yani hazırlanmak için hepinizin üç günü var. Arka tarafta Odada, görevlilerin rastgele atamaları var. Ben söylediğimde, görevinizi yığından çekmek için çizgiler oluşturun. Bu gece Kafeteryada bu deneme için ekip arkadaşlarınızla bağlantı kurmanız için masalar kurulacak."

Takım arkadaşları.

Tamam. Bunu yapabilirim.

"İyi şanslar hanımlar." Molly odadakilere bakarken gülümsemesi tüylerimi diken diken etti. Toplu bir nefes alış veriş oldu ve o "Gidin" diyene kadar bekledik.

*

"Takas et beni," diye talep etti Stef.

"Hayatta olmaz." O kaostan canımı zor kurtarmıştım ve bu görevi soğuk, ölü parmaklarımdan çekip almadıkça bırakmayacaktım.

"Beni rütbe almaya zorlama," diye homurdandı.

sıkılmış dişler. Sarı saçları dağılmıştı ve kravatı gevşemişti ve eminim ben de derli toplu görünmüyordum.

"Bunu zaten konuşmuştuk." Yerimde durdum. Kurdum daha önceki kargaşadan dolayı hala ateşliydi ve biz Kavga. "Burada eşit durumdayız. Henüz fark etmediysen söyleyeyim, yatak odalarımız bile aynı büyüklükte."

Omzunun üzerinden kapalı kapıya doğru baktı. Odasını araştırmadığım için yanılmış olabilirdim ama şimdi geri adım atmıyordum.

Ayrıca, bu görevi dirseklendikten, üzerine basıldıktan ve yolumdan çekildikten sonra adil bir şekilde aldım. O vahşi hayvanlarla dolu bu tesiste takıldıktan sonra hayvan barınağında gönüllü olmak bir rüya gibi geldi.

Küçük sevimli yavru köpekleri kucaklamak için sabırsızlanıyordum. Stef gözlerini kapattı. *"Trenton!"*

"Ciddi misin?" Ona bağırdım. "Onu bu işe mi karıştıracaksın? Kaç yaşındayız, beş mi?"

"Koridorun hemen aşağısındayım. Bir saniye içinde orada olacağım," diye cevap verdi Trenton paket bağlantısından.

Burnumdan derin bir nefes alarak kurdumu sakinleştirmeye çalıştım. "Senin görevin ne bu arada?"

"Çocuklarla birlikte. Çocukları seviyorsun." Stef kanepeye oturdu, bacak bacak üstüne attı ve çoktan kazanmış gibi kendini beğenmiş bir sırıtişla gülümsedi.

"Çocukları sevdiğimi nereden çıkardın?"

"Sen bir öğretmensin." Omuz silkti.

"Yetişkin mahkûmlara ders veriyorum."

Ona şimdi vurabilir miyiz?

Hayır.

"Aynı fark." Kapı açılırken Stef kısa eteğinin kırıksıklıklarını düzeltti.

"Öyle değil." Trenton'a dönerek ona homurdandım. "Peki sende neden anahtar var?"

"Bir eş bulana kadar ikiniz de benim korumam altındasınız. Sizi kontrol edebilmem gerekiyor." Trenton sanki buranın sahibiymiş gibi küçük yemek masasına doğru kahverengi bir çanta taşıdı.

Alfalardan nefret ederdim.

"Sorun nedir?" diye sordu.

"Stef görevini istemiyor, bu yüzden beni değiş tokuş yapmaya zorluyor," diye atıldım, ayağa fırladığında ondan önce davrandım.

"Görevin ne?"

Stef'in topukları pelüş halıya gömülürken, Stef ona doğru yürüdü ve kâğıdı uzattı. "Bunun için mükemmel."

Trenton mektubu okudu ve bana baktı. "Çocuk hastanesine gidip hasta çocukları ziyaret etmek istemiyor musun?"

Böyle bir şeye tam bir pislik gibi görünmeden nasıl cevap verirsin?

"Ama yavru köpekler." Sayfama sarıldım.

"Senin için fotoğraf çekeceğim." Elimden kâğıdı alırken Stef'in gülümsemesi şeker gibi tatlıydı.

"Güzel. Şimdi anlaştık." Trenton çantayı yırttı. Yırtılma sesi, tüylerle dolu hayallerimin çekilip alınma sesi gibi yankılandı. "İlk sponsorumuz size birkaç tişört gönderdi."

*

Hangi kıyafeti giydiğim benim için önemli değildi ama Stef'in surat asmasını izlemekten hastalıklı bir zevk alıyordum. Sonunda pençelerini kullanarak "Jim'in Büyük Garajı" tişörtünün yakasını yırttı, böylece

Biraz göğüs dekoltesi vardı.

Arkasında yazan "Bedeni ne olursa olsun, uyar" yazısını okuyup okumadığından emin değildim ama on iki yaşında bir çocukmuşum gibi gülmekten kendimi alamadım.

Kafeteryanın kapısını iterek açtığımızda "Kapa çeneni," diye homurdandı.

Her biriyle birlikte gelen Alfa feromonları yemek solmuş, yerini kadın motivasyonunun hevesli kokusu almıştı. Her yerde gülümsemeler ve kıkırdamalar vardı. Kadınlara baktım. temkinli bir şekilde. Birkaç saat önce, görevlerine koştururken her şekil değiştiren kendi başının çaresine bakıyordu. Şimdi ise kirpiklerini kırıştırıyor ve odanın etrafında tur atan kamera ekipleriyle usulca konuşuyorlardı.

"Memeler yukarı," diye hatırlattı Stef bana.

Göğsünü bastırduğunda kıkırdadım ve canavar
Gömleğinin arkasındaki kamyon sloganının altında biraz küçüldü. *Oh Jim.*

Kim olduğunu gördüğümde içimi bir rahatlama hissi kapladı.
Çocuk hastanesine köpek olmayan atama yerleştirme kartımla masada
oturuyordum.

"Bizimle misin?" Fallon sordu.

"Öyle görünüyor." Oturdum.

Fallon bir kaşını kaldırdı. "Koca Jim'in Garajı mı?"

"Hiç sorma." Güldüm.

Edith telefonundan başını kaldırdı ve bana belli belirsiz bir
gülümseme verdi. "Bu detayı almayı nasıl başardın? Saf şans mı?"

Bu sabah kongre salonunda görev dağılımının amacının bu
olduğunu sanıyordum, ama belki de ben
bir şeyi gözden kaçırdı. "Dürüst olmak gerekirse, Stef çizdi. Benimle
değiş tokuş yapmak istedi."

"Saf şans o zaman." Fallon başını salladı. "Böyle olması
gerekiyordu."

"Ha?" Burada kendimi daha güvende hissetmeme rağmen
herkesin benim bilmediğim bir şeyi biliyor gibi görünmesi beni rahatsız
etmeye başlamıştı.

Edith bana baktı, bir şey arıyordu ve sonra
iç çekti. "Çocuk hastanesi en iyi çekim yeri. Yarışmacılar bu iş için adam
öldürür."

Şaka yaptığını varsaymak zorundaydım.
bir şeyleri yeniden düşünmemi sağladı. "Sanırım Stef'e beni içeri aldığı
için teşekkür edebilirim."

"Evet. Ona teşekkür edelim." Fallon göz kırptı.

Garip bir şekilde gülümsedim, taze pamuk şeker kokusu
burnumu okşarken yan tarafa baktım. Dün bodrum katındaki depodan
gelen kadın sessizce hareket etti ve masanın yanında durdu.

Tanrıça, kokusu çok tatlıydı. Bana bir keresinde fuarın Nuva Pack'in
önünden geçerken bozulduğunu ve satıcı olduğumuzu hatırlattı.
indirimli yemek.

"Merhaba. Adınızı hiç duymadım." Elini sıkmak için elimi
uzattım. "Sen de mi hastaneye geliyorsun?"

"Evet. Ben Opal." İpeksi siyah saçlarını omzunun üzerinden
geçirdi, saç telleriyle oynadı ve elime biraz fazla baktı

o almadan çok önce. "Ve sen de Aspen'sin."

"Eminim öyledir. Bunlar Fallon ve Edith." Bana tuhaf tuhaf baktıklarını görmek için şöyle bir göz attım. *Şimdi ne yapmalıydım?*

Güzel kokuyor. Kurdum iç çekti.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Fallon gözlerini kırıştırtarak Opal'a baktı ve kurdu gözlerinde parlarken havayı kokladı.

Opal'in porselen teninde güzel bir kızarıklık belirdi ve yerine oturdu. Neler olduğundan emin değildim ama Zaten pek çok konuda karanlıkta olduğum için konuyu daha önemli meselelere getirmeye çalıştım.

"Yani, bu hastane mi?" Ben sordum. "Nasıl yardım edeceğimize dair bir planımız var mı? Ya da yapmamız gereken bir şey var mı?"

"Çoğunlukla fotoğraflar için." Fallon omuz silkti. "İnsan çocuklarla tanışmak ve onların gününü aydınlatmak için bizi bir tura çıkaracaklar. Birkaç sahne kaydedeceğiz. Fotoğraf çekeceğiz. Bu tür şeyler."

"Çocuklar diziyi izliyor mu ki?" Kaşlarımı çattım. Bir film ekibini hastaneye sırf bir dizi için getirmek biraz acınası görünüyordu. Etrafımızda zıplayıp duruyorlar. Gerçekten yardım etmek için bir şeyler yapacağımızı umuyordum.

"Bunların çoğu halkla ilişkiler zaten. Temelde tüm gösteri bu. İnsanları eğlendiriyoruz, onlara ve biz de politika değişikliği zamanı geldiğinde onları cebimize koyuyoruz." Edith telefonunu çantasına bıraktı ve sanki aklımı başımdan almamış gibi gözlerini kaçırdı. *Bu bir randevu programı...*
"Kameralar geliyor."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, aniden Jim'in Garajı'ndan utandım. *Çiftleşme Mevsimi*'nin şekil değiştirenlerle insanlar arasında köprü kurulmasında büyük bir rol oynadığını biliyordum. Televizyonda en çok izlenen programlardan biriydi, bu yüzden her yıl yenilemeye devam ediyorlardı.

Ama hükümet düzeyinde büyük olduğunu fark etmemiştim.

"Merhaba hanımlar." Kameramanlardan biri objektifi masamıza çevirdi ve Edith'e sanki onu tanıyormuş gibi gülümsedi. "Kusura bakmayın

Bölüyorum. Doğal davranmaya devam et. Ne diyordun sen?"

Edith saçının yerinde olduğundan emin olmak için kontrol etti. "Bu yıl hastane için farklı bir şey yapabileceğimizi konuşuyorduk. Öyle değil mi Aspen?"

Kamera bana doğru döndü ve ben donakaldım. Dilim ağzımın içinde kalınlaşmıştı. Beklediğim şey bu değildi. Alfa Derek sürümüzün bir temsilcisi olmamı bekliyorsa neden bana daha fazlasını söylememişti? Yoksa böyle bir şey söyledi de ben mi görmezden gelmeyi tercih ettim?

"Aspen mi?" Edith kaşlarını çatı.

Masanın altında Opal'ın bacağı benimkine değdi ve içimi bir huzur duygusu kapladı. İçimi çektim, onu içime çektim ve ona minnettar bir gülümseme verdim.

"Sadece hediye paketleri ya da başka bir şey getirmenin iyi olabileceğini düşünüyordum."

"Belki." Edith başını salladı.

Fallon ona meraklı bir bakış fırlattı. "Bence bu harika bir fikir."

"Ben de," diye onayladı Opal.

Edith'i izledim, güç hareketini anlamaya çalıştım ve nasıl tepki vereceğini görmek için bekliyordu.

"Onlara kesinlikle bir şeyler götürmeliyiz." Doğrudan objektife bakarak parlak bir şekilde gülümsedi. Kameraman başıyla onu onayladı ve bir sonraki masaya geçti.

Alt dudağımı çiğnedim. Eğer bunların hepsi göstermelikse, belki de işleri yanlış yapıyordum. "Yapmak zorunda değiliz."

"Üzgünüm geciktim." Ateşli kızıl saçları ve kıvrımlarıyla bir kasırga masaya sertçe oturdu. Kadın bana ve Opal'a baktı. Görgü kurallarını hatırlamadan önce burun delikleri biraz alevlendi. "Selam millet. Ben Cindy."

Birisi yaralanmış. Bakırımsı kan kokusu
Kurt.

Bakışlarım Cindy'nin Fransızcasının altındaki kırmızı çizgiye gitti. manikürlü tırnaklarıyla bize küçük bir el salladı. "Görünüşe göre ben de sizinle hastaneye geleceğim."

*

Yatak odamın kapısını arkamdan kapatıp kameralardan uzakta ilk gerçek nefesimi alırken "Ne oluyor lan" diye mırıldandım.

Bu bir sonraki seviye çılgınlıktı.

Cevaplara ve içeriden bilgiye ihtiyacım vardı ve sürümden Tweedledee ya da Tweedledumb'ın kendimizi neye bulaştırdığımızı tam olarak bilip bilmediğinden emin değildim. Alfa Derek'in uyarısı aklımda çınladı. *Alfa Oyunları'nda oğluma yardım et.*

Kalbini korumaktan bahsettiğini sanıyordum. Kalbini değil.

Hay

at. *Tamam. Düşün.*

Alpha ve Luna unvanlarının politik olduğunu biliyorduk. sürüye liderlik etmekle uğraştı. Bu buluşma programının standart ilişkilerden çok daha fazlası olması mantıklıydı. Biz kurttuk. İşler kanlı olacaktı. Kavgadan korkmuyordum.

Ama daha önce yaptığım gibi körlemesine gitme düşüncesi beni endişelendirmeye başlamıştı. Bu insanları tanıımıyordum. Onların Geçmişler, güçlü ya da zayıf yönler. Boyumu aşan bir havuza balıklama dalıyordum.

İnternete ihtiyacım vardı. Hayatımda hiç bu kadar özleyeceğimi düşünmemiştim.

Telefonumu elime aldım ve cevapsız çağrıyı gördüm. bilinmeyen numarayı aradım ve zihinsel olarak kendimi tekmeledim. Şu anda bana yardım edebilecek biri varsa o da Clara'ydı. Onunla tekrar konuşmak için telefon saatlerini beklemek zorunda olmam çok kötüydü. Bir gün hapiste olmayan arkadaşlar edinecektim.

Telefon yeni bir mesajla pingledi.

Baba: *Kızım nasıl?*

Dayanıyorum.

Gönder tuşuna bastım ve telefona baktım...

Bana bir iyilik yapar mısın?

Okundu olarak görüldükten sonra yanıt vermesi için tam üç dakika bekledim. Cevap noktaları bana yanıp sönmeye devam etti.

Aspen: *Hala orada mısın?*

Baba: *Bana iyiliğini söylemeni bekliyordum.*

Gülerek isteğimi yazdım.

Baba: *Eğer mahkum çakal değiştiriciden kuduz kaparsam, seni suçlarım.*

Böyle şeyler söyleyemezsin! Ve Clara'nın canı yanmayacak.

Sen.

Baba: *Ben söylemedim. Mesaj attım.*

Tanrıça yardımcım olsun.

Bu iş için biçilmiş kaftan değildim.

"Kimlik bilgilerinizle ilgili herhangi bir sorun yaşadınız mı?" Ivan odamda dururken ona baktım. Kurt şekil değiştiren başını salladı. Yanağından kaşına kadar uzanan yara izi tehditkâr duruşuna katkıda bulunuyordu.

duruşu. Spor salonu takıntısı olan ve bacak günlerini hiç kaçırmayan büyük bir canavardı ama aynı zamanda tanıdığım en zeki köpeklerden biriydi.

McCaw'ın Alfa pozisyonunu devraldığımdaya yaptığım ilk şeylerden biri onu ksilazinden kurtarmak oldu, böylece beyninin çürümedi. Birkaç duş ve bir derece sonra, IT departmanımın başındaydı. Fredrick bana bir keşe güvenmememi söylerdi. Kurt sakinleştirici bağımlısı.

Ama Fredrick ölmüştü.

"Alfa, kusura bakma ama güvenlik berbat. Sadece bir öğleden sonra buradaydım ve şimdiden birkaç sızıntı buldum. Bir de Arazinin batı kenarı işaretlenmemiş. Gösteriyi ana sunuculara yüklemek için kullandıkları yazılım bir saldırı için kaşınıyor."

Bana tam bir inek gibi davranmadan önce elimi kaldırdım. "Önemli değil."

Ivan tıraşlı kafasının arkasını kaşdı. "Mattox ve diğer çocuklar endişelenmekte haklılar. Buraya daha büyük bir ekip getirmek istiyorum. Eğer onları tesiste istemiyorsanız, ulusal ormanda kamp kurabilirler."

"Hayır." İçimi çektim. Bunu aşmıştık. Sadakatlerini takdir etsem de şu anda buna gerek yoktu.

"Seni korumak için elimden geleni yapacağım ama buraya daha fazla destek getirmeyi tekrar düşünmeni tavsiye ederim." Onun kederli bakışı beni gülümsetti.

"Sence desteğe ihtiyacım var mı?"

"Söylediğim bu değil." Kaşlarını çattı.

"Ivan, otur. Beni geriyorsun." Güldüm. "Seni buraya bunun için çağırmadım."

"O zaman neden?" Ivan ağır ağır kanepeye oturdu ve kayıp bir köpek yavrusu gibi bana baktı.

"Fazladan bir çift göz ve ihtiyat gerektiren bir durum var." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, ne kadarını açıklamam gerektiğini merak ediyordum.

"Durum?"

"Ciddi bir şey değil." İçimde hırlayan kurdu görmezden gelerek elimi salladım. **Ciddi bir şey.** "İstediğim belli bir dişi var her ne pahasına olursa olsun korunuyor ve hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum."

"Bir dişi mi?" Gözlerinde inançsızlık çiçekleri açtı. "Fallon değil, değil mi?"

Ürperdim. "Hayır. Kız kardeşim kendi başının çaresine bakabilecek durumda. Bu... bir... Luna adayı."

Ağzı açık kaldı.

"Ve bu sadece ikimizin arasında," diye uyardım. Başını sallarken çenesi kapandı.

"Ne yapacağıma karar verene kadar sürünün telaşlanmasına ihtiyacım yok." Çünkü sorun da buydu. Bunun nereye varacağından emin değildim. Tek bildiğim ilgimi çektiği idi ve bu kaşıntıyı giderene kadar kadına bir şey olmasını istemiyordum.

Buna ister bir Alfa'nın koruyucu içgüdüğü deyin, ister meydan okumayı kışkırtmak için gösterdiği kayıtsızlık, ama bunu hissetmem gerekiyordu.

Kurdum hırıliyordu. Onu görmezden geldim.

Ivan daha fazlasını sormak istiyordu ama akıllıca davranarak konuyu uzatmadı. "Seni hiç kararsız biri olarak tanımadım patron."

Ben değilim.

Elimi saçlarımın üzerinde gezdirdim, canavarımı susturmak için saç tellerimi çekiştirdim. "Bu hassas bir konu."

"Anladım," dedi Ivan. "Kameraları sesli mi yoksa sessiz mi istiyoruz?"

İşte bu yüzden Ivan'ın buraya gönderilmesini istedim. Yöntemleri ne kadar sorgulanabilir olursa olsun yapılması gerekeni yapmakta bir sakınca görmedi.

Canavarım kurt gibi sırttı, artık benimle aynı fikirdeydi. "Ses güzel olurdu."

*

Tesisin barı, rustik salonun sağındaki basamakların aşağısında yer alıyordu. Havuzun yanındaki arka tarafa açılan kapıları olan geniş bir alandı. Tiki meşaleleri dışarıda yanıyordu ve kamera ekipleri

Denemelerin resmen başlamasını kutlayan Alfa ve Luna gruplarının etrafında uçuşuyordu.

"*Bir içki alıp etrafı kolaçan edeceğim.*" Fallon kolumu bıraktı ve bar tezgahına yöneldi. "*Bir şey ister misin?*"

"*Hayır.*" Bakışlarımın kalabalığın içinde dolaşmasına izin verdim. belli bir yüzün öne çıkması için. Eskiden sık sık gittiğimiz köhne barlar gibi değildi ama bu şekil değiştirenler viskinin yetişkin bir kurdun kıcına tekme basacak kadar güçlü olduğu böyle yerlerde ölü bulunmazlardı.

Bu, pozisyonumun hiç alışmadığım kısımlarından biriydi. Görkemli gösteriler ve kırılmış diller
Kendi iyilikleri için fazla insanlaşmış şekil değiştirenler.

Bu doğal düzene aykırıydı.

Ama ben ikiyüzlüydüm çünkü hâlâ onların oyunlarını oynuyordum ve beklendiği gibi davetlere gidiyordum. Kıyafetleri giydim. Karıştım

Liderlerle ve şimdi olduğu gibi, bir gün sürüleri devralacak çocuklarla.

Fredrick beni şimdi görebilseydi.

Kurdum sessizdi ve odayı süpürmeyi bitirmeden önce onun burada olmadığını biliyordum.

Aferin kızım. Omuzlarımdaki gerginlik azaldı. Odasında güven içinde, yatağında yalnız ve rahat kazaklarından birini giymiş olması fikri hoşuma gitmişti. Kameraların dikkatini çekmek için yarışan bu aç hayvanlarla birlikte değil.

Bizim yatağımızda olsa daha iyi olurdu.

Bir kez daha canavarıma hak verdim.

"Bay McCaw." Kameramanlardan biri elindeki kamerayla aceleyle Takım. "Taraftarlar buradaki Luna'lardan herhangi birinin gözünüze çarpıp çarpmadığını bilmek istiyor."

"Bu gece olmaz." Başımı salladım ve derimdeki tüylerin diken diken olduğunu hissederek uzaklaştım.

Kameralar tüm bu olayın gerekli bir parçasıydı ama bu onları sevmek zorunda olduğum anlamına gelmiyordu.

"Yazık." Edith Tulia bana doğru yanaştı. Gülsuyu kokusu bu akşam sanki kendi doğal kokusuyla yıkanmış gibi baskındı. Kokuyordu. Kıçına yapışan ipek mavi bir elbise giymişti ve saçları sırtından aşağı sarkıyordu.

"Yazık olan ne?" Yemi yuttum.

"Bir sürü kalp kıracaksın." Elini dirseğimin kıvrımına koyarak göz kırptı. "En azından birimize bir kemik at ve burada olmakla ilgileniyormuş gibi davran."

"İlgilenmediğimi kim söyledi?" Kız kardeşim iki içkiyle yanıma geldiğinde elini kolumdan çektim. Biri benim için. Odayı okumakta iyiydi.

Fallon, "Senin viskinden yoktu," dedi ve viskisini eline aldı. yanımda durdu ve sanki bu bir tür dansmış gibi Edith'e döndü. "Ne içtin?"

"Elmalı martini iyidir." Edith ikimize de gülümsedi. "Ama Carr's Gardens etkinliğindekilere hiç benzemiyor."

"Bunlar iyiydi." Ben ucuz viski bardağını devirirken Fallon da kırmızı şarap bardağını yudumladı.

"Chad daha önce seni arıyordu." Edith bana gülümsedi. "O Lilith'e odaya kadar eşlik etmek için kaçtı ama yakında döner."

"Bir içki daha içeceğim o zaman." Gülümsemesine karşılık verdim, dostça bir hareketle omzuna dokunarak. Bir şey hakkında Pürüzsüz tenim beni rahatsız etti. Tedbirli bir şekilde avucumu pantolonuma sildim.

Fallon hareketi yakaladı ve kaşlarını kaldırarak bir şey söylemedi. "Yan odada bilyardo masaları kurduklarını gördün mü? Bu gece en azından bir oyun oynamak için can atıyorum."

Oynadığımızdan beri epey zaman geçmişti, ama Fallon bir işaret aldı

Odanın arka tarafında yuvarlak bir masa ayarladığımda sanki bu iş için doğmuş gibiydi. Masanın alınıp alınmadığını soracaktım ama etrafında dolaşan birkaç genç alfa ben konuşmadan uzaklaştı.

Edith, "Kimse potansiyel bir eş bağlantısı için kardeşini cesaretlendirmeyecek gibi geliyor," diye güldü.

Garson kız masaya içki siparişı vermek için yola çıktı.

"Hayatımın hikâyesi." Fallon gözlerini devirerek rafı sıraya dizdi.

Kollarımı sıvadım ve bir ıstaka seçtim. "Beni yenecek bir eş istemez miydin?"

Odadaki sessizlik beni omzumun üzerinden bakmaya zorladı. "Ne oldu?"

İki kız da güldü.

"Senin kadar egosu olan birini tanımıyorum." Edith sopasını seçmek için hareket ederken parmaklarını sırtımda gezdirdi. "Belki Chad. Onunla ilgileniyor musun Fallon?"

"Belki," dedi kız kardeşim.

Canavarımın hırıltısını duymadan önce Edith'ten uzaklaştım. Kadın güzeldi ve konuşmak için yeterince iyiydi, ama benim özel iştahım için biraz fazla keskindi.

Chad odaya girmeden hemen önce Edith, "Günün adamı geldi," dedi.

"Ne oynuyoruz?" diye sordu sanki belli değilmiş gibi.

"Cutthroat." Fallon atışını kırmak için sıraya girdi. "Sen sadece zama n."

*

"Sanırım bizi kandırdılar." Chad gülüyordu.

Boktan bir el yemeye alışık olmayan bir şekil değiştirenin tüm incelikleriyle kaybını telafi etti.

"Ona söylemeli miyiz?" Fallon sıırttı.

"Hayır. Bırak şans olduğunu düşünsün." Acı viskimi yudumladım. "Bir ara tekrar denememiz gerekecek."

"Neden şimdi değil?" Chad kokteyl garsonuna işaret etti. "Bize bir tur daha getir."

"Bu gece böyle iyiyim." Boş bardağımı yere bıraktım ve Fallon'a başımı salladım.

"Hadi ama dostum. Gece daha yeni başlıyor." Chad ıstakasını tebeşirledi ve bana meydan okudu.

Kurdum biraz kıllandı ama yorgundum. Yüzümü göstermişim ve fazlasıyla yeterliydi. Beni baştan çıkarabilecek tek kişi

daha sonra dışarıda kalmak güvenli bir şekilde yatağa sıkışmış gibi görünüyordu. Benim de olmak istediğim yer.

"Sanırım taban şirketinin kim olduğunu bulduk." Chad kıkırdadı, dikkati kolayca dağılıyor gibiydi.

"Ne?" Kolumu aşağı sarmayı bıraktım.

Barın karşısında, Trenton yanında sıska bir sarışınla içeri girdi. Yandan. Önünde Jim'in Garajı yazılı yırtık bir tişörtün altına yüksek topuklu ayakkabılar ve mini bir etek giymişti.

"Aspen de bugün bir tane giymemiş miydi?" Edith kıkırdarken ağzını kapatarak sordu. Fallon'a bakarken içimdeki alkol çalkalanıyordu.

Kız kardeşim biraz kızardı. "Sponsor, tahmin ediyorum."

"Bu biraz bayağı." Edith, söylediği her kelimeyi de bayağı yapan o küçümseyici şekilde konuştu.

Yumruklarımı sıkarken kurdum hırlamaya başladı. "Affedersiniz."

Edith suratını astı. "Ranger, gitme."

Onu görmezden geldim. Barda bira sipariş eden küçük serseri Alfa'nın olduğu yere doğru ilerlerken görüşüm daraldı. "Jim'in Garajı mı?"

Trenton'ın yanındaki sarışın sendeleyerek geri çekildi, gözleri irileşmişti. "Um.

Bu bir.... şirketi."

"Bunu sana o mu giydirdi?" Trenton'ın arkasını dönmesini bekledim. Kafamın içinde uyarı zilleri çalıyor, iş çok ileri gitmeden durmamı söylüyordu ama kurdum sanki bu doğrudan ona yönelik bir tehditmiş gibi yüzeye çıkmaya başlamıştı bile.

"Onlara hiçbir şey giydirmedim." Trenton başını kaldırıp bana baktı. Yutkunurken adem elması sallanıyordu ama aptal şekil değiştiren duruşunu genişletmeye çalıştı. "Yapmış olsam bile. Bu seni ilgilendirmez. iş."

Onları hissedebiliyordum. Kameraları. Objektifler bize doğru dönüyordu. Etrafımızdaki şekil değiştirenler bir adım geri çekildi. Bir vuruş. Tek gereken buydu. Boğazına iyi zamanlanmış bir yumruk ve yere yığılacaktı.

Öldür onu.

"Luna adaylarınıza bir reklam panosunun fahişeleri gibi davranmanız herkesi ilgilendirir." Ben bile bu kadar sakın olmamdan etkilendim.

Sesli.

"Senin derdin ne kardeşim?" Trenton sordu.

"Benim sorunum mu?" Gülümsedim, kurdum gözlerimde parlarken kırmızıyı görüyordum. **Sana bir sorun vereceğim.**

"Ranger. Dur. Alfa Oyunları'na kadar olmaz," diye yalvardı kız kardeşim sürü bağlantımız aracılığıyla.

Uzandım ve Trenton'ın omzunu okşadım. Masum bir dokunuşla sıkıca kavradım ve ona gücümü hissettirdim. "Benim sorunum, kadınların sizin çıkarlarınız için birer nesne gibi muamele görmesinden hoşlanmamam. Eğer düzgün bir sponsora paranız yetmiyorsa, kredi için bana gelin."

Trenton hırladı. Zayıf, küçük bir sestti. Arkamı dönmeden önce onu son bir kez salladım.

"Bu da neydi böyle?" Fallon arkamdan seslendi.

Canavarıma tutunmaya ve cevabı kendim bulmaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki cevap veremedim.

Çölde, ufka kadar uzanan yıldızlarla aydınlanmış bir gökyüzünün altındaydım. Patilerim toprağa çarptı, gece havası tüylerimi dalgalandırırken sertçe koştum. Kum altımda kayıyordu ve ben

düşüyor, pençelerim batan kum tanelerini çılgınca kazarken beni yutan kara bir deliğin içine çekiliyordum.

Tıklım tıklım dolu bir mahkeme salonunun ortasında, insan derimin içinde cırılçıplak ve nefes nefese kaldım.

Her yerde kameralar vardı. İnsanlar gülüyordu. Bir yargıç balta gibi bir tokmağı kürsüye vurdu ve kürsüyü ikiye böldü. Bir şey için mahkûm edildiğimde duvarlar üzerime kapandı.

Koşmaya başladım. Çıplak ayaklarım bilmediğim bir ormandaki zengin toprağa çarptı. Dişi kurtların ulumaları ağaçlardan geliyordu, kovalamacayı işaret ediyordu. Panikle ormanın derinliklerine doğru koştum,

bir kaçış arıyordum. Bir mağara bulmam gerekiyordu. Tel. Tuzaklar... Ama burası benim bölgem değildi ve kaybolmuştum.

Tek başına.

Dolunayın ağaçların dalları arasından parladığı açıklıkta kayarak durdum. Göğsüm kabarıyordu. Birden Kadın ulumaları daha da arttı.

Kan istiyorlardı.

Ormanda başka bir şey daha vardı, kovalayan kurtlardan daha ölümcül. Canavarımı çağırdım, kaçabilmemiz için derimi alması için ona yalvardım.

Gözler karanlığın içinden baktı. Kahverengi, altın bir parıltıyla çevrelenmişti. İri bir siyah kurt ağaçların arasında sinsice ilerledi ve kocaman pençesini açıklığa doğru uzattı. Nefesi buğuluydu Duman dalları ve ben ona baktım, gücü beni kuşatırken hareket edemiyordum.

Benimkini.

Çılgılık atarak uyandım ve beni yatağa hapseden battanileri tekmeledim.

Sadece bir rüyaydı.

Korkunç, aptalca bir rüya. Bilinçaltım muhtemelen Hayatım haline gelen bu çılgınlığı anlamlandırmaya çalışıyordum.

Sakin nefesler aldım, hem kendimi hem de kurdumu sakinleştirmek için elimi kalbimin üzerine koydum.

Dışarıda. Beni dürttü.

Ayağa kalktım ve hâlâ rüyadan kurtulmaya çalışarak balkona doğru ilerledim.

Avlu kapısını açtığımda temiz hava beni karşıladı. Hâlâ gecenin bir yarısıydı. Havuzu ve ağaçları örten hafif bir sis, etrafı sessizleştiriyordu.

Kalbim düzenli atışına geri dönerken korkuluklara doğru eğildim. *Bu sadece bir rüyaydı.*

Aşağıdaki ormanda bir şey hareket etti, ardından derin bir ses duyuldu, İlkel erkek uluması. Bir yırtıcının uyarısı. Ses içimde titreşiyor, canavarımı çağırıyordu.

Benim, dedi.

Başımı salladım ve odanın güvenli bölümüne doğru geri çekildim. "Asla olmaz. Yatağa geri dönüyoruz."

*

"Hadi kızım. Bütün gün bekleyemeyiz."

Otel odasının kapısının yumruklanmasıyla irkilerek uyandım. Gözlerimi ovuşturarak saati kontrol etmek için döndüm. Saat sabahın altısıydı. Aşırı aktifliğim sayesinde Hayal gücü, ancak beş saat uyuyabildim.

Bu bir işkenceydi.

Her gece yatma saatimi geçiriyor ve çok erken kalkıyordum. Aklımı başımda tutmamı bekliyorlarsa daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Beş dakikanız var ve beni duymuyormuş gibi davranmayın. Tembel kurtlar." Jesse tekrar kapıya vurdu.

Bir şey mi unuttum? Bugün izinli olduğumuzu sanıyordum.

"Dört dakika!"

Yataktan fırladım ve aceleyle odadan çıktım. "Kim o?"

Stef'in göz kamaştırıcı "Diva" uyku maskesi

Alnını yukarı kaldırdı ve bana dik dik bakan şiş gözlerini ortaya çıkardı.

"Stilistim," dedim, aynı derecede kafam karışmış bir şekilde.

Salona açılan kapı.

"Güzellik uykunuzu böldüğüm için üzgünüm ama bugün yapacak işlerimiz var." Tekerlekli bir rafın odaya itilmesi bir adım geri atmama neden oldu.

Jesse elime strafor bir fincan kahve tutuşturmasaydı bu davetsiz misafir karşısında homurdanacaktım.

"Gece geç mi kaldın?" Sabahın bu erken saatinde lacivert elbise pantolonu ve arkaya taranmış saçlarıyla fazlasıyla derli toplu görünerek göz kırptı. "Asla. Uykumu seviyorum." Kahvemi yudumladım, benimkini bekliyordum.

Beynin uyanması için.

"Bunlar bizim için mi?" Stef maskesini çıkarıp askılardaki şifon ve ipeklere baktı.

"Hayır. Bunlar Aspen için." Jesse ona bakarken üst dudağı kıvrıldı. "Stilistine karşı nazik olmak işe yarar."

Yüzü kızarıırken sıcak kahveden boğuldum.

"Şaka yapıyor olmalısın." Stef ayağını yere vurdu.

"Trenton!"

Sanki kafamın içinde çığlık atan sesini engelleyebilecekmişim gibi parmağımı kulağıma götürdüm. Onunla doğrudan bağlantı kurabilirdi.

ama sanırım her şeyi büyötmeyi seviyordu.

"Hadi ama." Jesse onu görmezden gelerek parmaklarını şıklattı. Öfke nöbeti. "Hadi şunları asalım ve mesaiye kalmadan önce birkaç farklı kıyafet deneyelim."

*

"Sen benim iyilik perimsin." Donup kaldım, gözlerimi şirin askılı sundress'lerden iş takımlarına ve birkaç farklı gece elbisesine kadar uzanan tasarımcı kıyafetlerinin bulunduğu raftan ayırdım.

"Özür dilerim. Bu kabalık mı?"

"Neden kabalık olsun ki?" Aramızdaki garip sessizlik uzarken Jesse kahvesini yudumladı.

"Oh," dedi sonunda. "Eşcinsel olduğumu düşünüyorsun."

"Ne? Hayır," diye kekeledim. "Yani. Bekle. Öyle misin?"

Jesse gözlerini devirdi. "Benim aşk hayatım seni ilgilendirmez. Şimdi altı ila sekiz beden kıçınızı banyoya sokun ve o önlüklerin üzerinize oturduğundan emin olun."

Kendimi geçen yıl piyasaya sürdükleri şekil değiştiren Barbie'den daha fazla pozisyona soktuktan sonra yatağa oturdum ve dolu dolabımı hayranlıkla seyrettim. Hiçbir zaman bir "giysi kızı" olduğumu düşünmedim, ama ben bir resmi dönüşüm. Doğru uyumun fikrinizi nasıl değiştirebileceği şaşırtıcı.

"Tekrar teşekkür ederim," dedim, hâlâ şansına inanamıyordum.

"Bu tişörtü yakarak bana teşekkür edebilirsin." Jesse, Jim'in Garaj tişörtünü yatak odamın kapısının dışına fırlattı.

"Sponsorlar bulmamı söylemiştin." Kıkırdadım.

Jesse'nin yeşil gözleri, tırnaklarını bir kedi gibi incelerken sarı sarı parlıyordu. "Artık daha iyi bir sponsorun var."

"Ne? Bunları bodrumdan almadın mı?" Kan Söylediklerini anlamaya çalışırken yanaklarıma doğru bir hareketlenme oldu. Başka bir posta gönderisinin bu kadar çabuk gelmesine imkân yoktu. Bu demek oluyordu ki bununla bir ilgisi olduğunu düşündüm. "Jesse. Hayır. Bunları geri götürmelisin."

"Tatlım, lütfen." İçini çekti ve birinin içeri dalmasını bekliyormuş gibi kapıya baktı. "Seni içeride tutamam.

Eğer bu sınavları geçip, bir yere yerleşecekseniz Alfa avınızla birlikte. Ayrıca, stilistler kendi küçük bahislerimizi yapmayı severler ve senin görünüşün benim iş pozumdur."

Alt dudağımı çiğnedim. Jesse harikaydı ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Bu tür şeyler için kuralların tam olarak ne olduğundan emin değildim ama bana bu kadar iyi davranmışken ona yalan söylemek istemiyordum.

Şimdi itiraf etsem iyi olacak. "Dinle, Luna Denemeleri'ni geçebileceğimden bile emin değilim ama Alfa'm beni zorladığı için buradayım. Oğluna oyunlarda yardım etmem gerekiyor. Bu yüzden

Bütün bu eş olayı radarımda bile değil. Buraya bir eş bulmak için gelmedim."

"Hepsi bu mu?" Jesse gözlerini kırıştırdı. Beklediğim cevap bu değildi.

Bekliyorum. "Buradaki kızların yarısı para için ya da babalarının görücü usulü bir evlilik ayarlamasını engellemek için bu işin içinde."

"Kim?" Daha dik oturdum, biraz çay içmek için susamıştım. Döküldü.

"Stilist/müşteri gizliliği." Burnuma vurdu.

"Ama eş kısmına gelince, programda daha çılgınca şeyler olduğunu gördüm. Bakalım kurdun ne karar verecek. Kalbini koruması için canavarına güvenebilirsin. Ben de senin yüzünle ilgilenirim."

Jesse normal bir insanın yapamayacağı bir çalımla odadan çıktı ve beni yatakta sersemlemiş bir halde bıraktı.

Kurdum sırtı. **Bir kediye göre gayet iyi.**

*

Yatak odasının kapısını gıcırdatarak açtım, gidip gitmediğini kontrol ettim ve iç çekerek tekrar kapattım. Kahvaltı saatleri

neredeyse bitmişti. Otomattan aldığım atıştırmalıklar açlığımı bastırmaya ancak yetiyordu.

Ete ihtiyacım vardı.

Geç yatıp erken kalktığım için kendimi kendim gibi hissetmiyordum. Eğer yeterince uyumazsam, daha da acıkırdım. Açlık ve yorgunluk huysuzluğa yol açıyordu ve temel ihtiyaçlarım olmadan da yeterince şey yaşıyordum.

Hayvani ihtiyaçlar araya giriyor.

Sonunda cep telefonum çaldı.

Tanrıçaya şükürler olsun.

"Holton Hapishanesi'nden bir mahkum arıyor. "Benim, kaltak" suçlamasını kabul ediyor musun?"

"Kabul ediyorum."

"Gördün mü? Sana yardım edebileceğimi söylemiştim." Clara diğer taraftan güldü

hattın sonunda. "Bir kalem al. Bunu yazmak isteyeceksin."

*

Kıyafetler özgüvenime yardımcı olmuş olabilir ama Gerçek bilgilerle donanmış olmak kendimi daha kontrollü hissetmemi sağladı.

Bakışlarım geç kalkanların keyif yaptığı kafeteryayı taradı. Kahvaltı ettim ve sabahları testosteronun sarhoş edici kokusuyla canavarımı boğmamak için ağızımdan nefes aldım.

Ben hallederim.

"Ben de ona dedim ki, anlaşmanı al ve bir tarafına sok..."

Landon North, Teksas'taki Alma Pack'ten petrol kralı.

timberland botları ve yanağında küçük sevimli bir gamzesi olan güneşten öpülmüş bir cildi vardı. Ailesi sürekli yeni topraklar elde ediyordu ve hükümetle şüpheli anlaşmaları vardı.

Masasının etrafından dolanıp kahvaltı büfesine yöneldim ve Clara'nın bana verdiği bilgileri bir sınava çalışır gibi sessizce tekrarladım.

"Tanrı seni korusun." Cindy Frazier, kızıl saçlarını başının tepesine tutturmuş, kuzeni Wyona ve Alfa'nın oğlu Brett'le birlikte düzgün bir şekilde oturuyordu. Georgia'lı eski topraklardı ve güneyli misafirperverlikleriyle tanınmazlardı.

Cindy, "Güzel bir bisküvi ve sos için adam öldürebilirim," dedi. Gözlerimi tepside ayırmadım. Beni biraz daha fazla endişelendiriyordu. Diğerleri. Yanlış giden bir tür yarışmayla ilgili söylentiler vardı. "Bisküvi ve sos nedir?" Colton Penobscot sordu. O da

Kuzey Maine'liydi ve kaslı göğsünü boydan boya geçen jartiyerler giyiyordu. Kız kardeşi Hilary onun yanında oturuyordu. Kravatları vardı. Eğer Clara'nın kaynağı doğruysa, İrlanda Kurt Köpeği Mafyası ile.

Diğer Luna adaylarından bir kaçı ise boş tepsileri karıştırıyor, hâlâ yemek yiyen Alfalarla sohbet ediyordum. Hepsini tanı mıyordum ama bu muhtemelen iyi bir şeydi. Clara'nın ortaya çıkarabildiği pislikler, sadece dernekleri olanlar için geçerliydi. daha az arzu edilen kanallar aracılığıyla.

Opal'ın eğik başı odanın diğer tarafında, pasta tezgâhının yanında dikkatimi çekti. Ona seslendim, ama o elinde serpilmiş çöreklerle dolu bir tabakla kapıdan aceleyle çıktı. Clara, Opal hakkında küçük bir Batı Virginia sürüsünden olması dışında pek bir şey öğrenememişti. Nedense bu onu daha çok sevmeme neden oldu.

Çok ürkek olması çok kötü.

Elimde dolu tepsiyle dönerken Fallon, "Aspen, gel bizimle otur," diye seslendi. Ranger'ın koyu kahverengi gözlerinin bana sabitlendiğini görünce kalbim göğsüme sertçe çarptı.

Fallon ve Washington eyaletinden Ranger McCaw. Ben olsam Clara'dan onlar hakkında daha fazla bilgi bekliyorlardı. anomaliler. Görünüşe göre onlar hakkındaki her şey zaten kamuya açıktı ve elleri temizdi.

Buna inanmamıştım. Bir saniye bile. Özellikle de Ranger'ın varlığı kanımı kaynatırken ve kırmızı uyarı işaretleri varken. neredeyse kafasının etrafında sallanıyordu.

Ama Fallon'dan hoşlanıyordum, bu yüzden ikilemde kalmıştım ve bu odadaki en güçlü şekil değiştirenlerden bazılarını düşman edinmek istemiyordum.

"Günaydın." Tepsimi masalarına koyarken kendimi gülümsemeye zorladım. Misk gibi çam kokusu kurdumun tüylerini diken diken etmişti. Onu hemen beslemem gerekiyordu. "Hediye paketleri konusunda ne yapacağımıza karar verdik mi?"

"Hediye poşetleri mi?" Chad Tulia sordu. Düşünmeden gülümsemenize neden olan o yaramaz sırtışıyla klasik bir yakışıklıydı. Bu Belki de ailesinin şekil değiştiren gençler için birçok eğitim projesine öncülük etmesi beni rahatlatmıştı.

Benim sandalyemi çekmesi de hiç acıtmadı.

Edith ve Lilith ile Chad yakındılar, Chad'in babası ve eyalet için şekil değiştiren reformu üzerinde çalışan annesi tarafından yetiştirildiler. Kaliforniya. Zengindiler, zengindiler. Tanrısal zenginlik gibi. Amcası bazı işletmeleri satın almak ve tasfiye etmekle uğraşıyordu ama Tulia adına leke süren tek kişi gibi görünüyordu. Ve o zaman bile, hiçbir şey kanıtlanamadı.

Sandalyeyi biraz yana kaydırdım, sanki saldırırlarsa bir şey yapabilecekmişim gibi hepsini görüş alanımda tuttum. "Dün çocuk hastanesi için hediye çantalarından bahsetmiştik."

Ranger sandalyesinde arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturmuş bana bakmaya devam ediyordu. Onun yoğun bakışları altında kendimi açıkta, çıplak hissettim. Çatalı elimde evirdim çevirdim.

"Onlar için bazı oyunlar yapabiliriz diye düşünüyordum." Sesim çok nefesli çıkmıştı. Ağzıma bir parça sosis attım.

Kurdu gözlerinde parlarken Ranger'ın dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı. Neden başka bir şeye bakamıyordu? Tenim sıcaktan kızardı.

"Ne tür oyunlar?" diye sordu.

Sanki benimle alay ediyormuş gibiydi. Kurdum homurdanarak eti yutarken kendime hakim olmama yardım etti. İsteddiği kadar alay edebilirdi. Bu iyi bir fikirdi. "Eğer biraz keçe bulabilirsek tic-tac-toe tahtaları yapabilir."

"Tic-tac-toe?" Chad daha yakına eğildi. Gerçekten de çok güzel mavi gözleri ve bunu bildiğini gösteren ukala bir gülümsemesi vardı. Ama onun yakınlığıyla ilgili bir şey kurdumun geri tepmesine ve daha yüksek sesle hırlamasına neden oldu.

"Bu bir çocuk oyunu." Ranger'ın sesinde bir uyarı notası vardı.

"Uh, huh." Başımı salladım ve pastırmamı ısırdım. Burası çok sıcak olmaya başlamıştı.

"İğrenç." Edith burnunu kırıştırdı. "Kendin yap gibi mi? Hayır, teşekkürler." "Çivi kırmaktan mı korkuyorsun?" Fallon kahve fincanını yudumladı. I

Gülümsememi gizlemek için yüzümü eğdim.

"Her neyse," diye içini çekti Edith, "sanat ve zanaat için vaktimiz yok. Bağışlarımızı verelim ve bu işi bitirelim."

"Ne?" Yemek mideme oturdu ve onu yıkamak için bir bardak suya uzandım. Bağış... yani... para. "Ne kadar bağışlıyorsun?"

"Eşleştirmek zorunda değilsin." Edith sorumu tabuymuş gibi elinin tersiyle itti. Belki de öyleydi. Kuralları bilmiyordum. "Yapabildiğin kadarını ver. Bağış yapmanın bütün amacı bu, değil mi?"

"Doğru." Birdenbire bana verilen kıyafetlerin, banka hesabımdaki paranın tam olarak ne kadar olduğunun ve Kredi birliğime en son internetten bakabildiğimden henüz gönderilmemiş olan gösteriden çek.

"Sorun değil. O kadar fazla vermiyoruz," dedi Fallon kahvesinden bir yudum daha alırken usulca. Sanırım utancımı hafifletmek istemişti ama bu sadece daha fazla yanmasına neden oldu.

"Bağış o zaman." Başımı salladım ve ağzıma bir sosis lokması daha attım.

"Yıllık bağışlar için bir tahsisatımız var," diyordu Chad.

Sanki gerçekten umurundaymış gibi açıklıyordu. Kalın kalçası benimkine sürtündü.

Bacaklarını ayırdı ve eli sandalyemin arkasına indi.

Sandalyeyi geri itmek için hareket ettim.

Ranger hırlamaya başladığında masanın öbür ucundan öfkeli bir gümbürtü geldi.

Görüşüm tünelleşti.

Kurdum mırıldandı.

Görev iptal. Buradan çıkmam gerekiyordu.

"Bunun halledildiğine sevindim. İkinizle de yarın görüşürüz."

Tepsimi kaptığım gibi ayağa fırladım ve kendi kendime beceriksizlik. Ne yaptığımı biliyormuşum gibi buraya girmeme kim izin verdi?

Sahte güvenin canı cehenneme. Biraz kestirmem lazımdı.

"Ranger'ın derin sesi tenimde dans ederek beni ürpertti.

"Hayır, teşekkürler," dedim gözlerimi kaçırarak. Onları hiç indirmedim

ama diğer tarafa bakarak bir Alfa'yı nasıl sakın tutacağımı biliyordum.

"İsrar ediyorum." Sandalyesi yere sürtündü.

"Sorun değil..." Döndüğümde sesim kesildi, katı bir kas duvarıyla yüz yüze geldim ve onun bulutu içinde nefes aldım lezzetli bir koku.

Tüm bu Alfa feromonları ortalıkta dolaşırken kim nasıl düşünebilirdi ki?

Dün gece canavarımı rahatlatmak için yeterli olmamıştı. Ivan'la bir kez daha konuştuktan sonra kurda Kontrol. Bana sert bir şekilde biniyordu ve ormanın eteklerinde kaymasına rağmen -çünkü bu avukatlarımın sözleşmede tartışamayacağı sert bir çizgiydi- ve sabahın erken saatlerine kadar avlanıyordu.

Sabah olduğunda hâlâ açtı. Her zamanki yöntemlerimizle kaşınamayacağını bildiğim için derim kaşınıyordu.

Kokusu, o kadınsı misk kokusu, göğsü kabarmış bir şekilde durup iri kahverengi gözleriyle bana bakarken bile beni baştan çıkarıyordu.

Onun bu yönünü sevmiyordum. Bu doğal değildi. Ondan dalgalar halinde sızan utancı değil, kovalamacayı, kavgayı istiyordum. Bu benim kurdumun sızlanmasına neden oldu.

Hiç sızlanmazdı.

"Yeterince yedin mi?" Sesim çok kısıktı ve irkildi. Tepsiyi işaret ettim, Aspen bana bakarken Şaşkın bir ifade.

Tepsiyi, masaların üzerine bırakan diğer pisliklerin aksine mutfağın yanındaki kovaya bıraktı. "Evet."

Burun deliklerim bir yalanın acı kokusunu alarak alevlendi ve ardından gelen hırıltıyı durduramadım.

"Ben iyiyim," diye karşılık verdi, akli başına gelmiş gibiydi. İçimi bir rahatlama kapladı. Çekildiğim kıvılcım buydu. "Odamda atıştırmalıklar var."

Atıştırmalıklar yeterli değildi ama buradan gitmek istediği belliydi. Bu da benim için sorun değildi. Ben de onun buradan gitmesini istiyordum.

"Önden buyurun." Kapıyı iterek açtım.

Tereddüt etti ve en yakın masanın etrafında dolaşan kamera ekibine baktı. "Tekrar teşekkürler, ama bir eskorta ihtiyacım yok."

Orada durup onu izledim. Aspen çözmek için sabırsızlandığım bir bulmacaydı. Daha önceki mahcubiyeti onun adına bir şeyleri öldürmek istememe neden olmuştu ama şimdi kendini savunması beni gülümsetti. Onu tanımlamak için kullanacağım kelime sevimli olmazdı. Bir kedi yavrusu gibiydi, tüm pençeleri ve dişleri vardı ama narin bir kadınsı şekilde yumuşaktı ve canavarımın sahiplenme duygusunu ulumasına neden oldu.

İçimde ilkel bir acı hissettim. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Siz Alfaların nesi var böyle?" Aspen koridora doğru yürürken oflayıp pufladı. Kapının kapanmasına izin verdiğimde kokusu yanımdan geçip gitti, kışkırtıcı ve alaycıydı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, sağlam bir cümle için nasıl hayır diyeceğini öğrenmen gerekiyor." Bana ders vermek ister gibi parmağıyla işaret ederek döndü.

İçimden gelen kahkahayı gizlemek için dudağımı ısırdım. ortaya çıktı. İçimden bir ses iyi karşılanmayacağını söylüyordu. "Yanılıyorsunuz. Hayır kelimesini anlıyorum. Ama ne zaman görmezden geleceğimi de bilirim."

Yanakları yine kıpkırmızı oldu ama bu kez utançtan değil öfkeden. "Bir kadın hayır dediğinde asla görmezden gelmemelisin."

"Hayır mı?" Bir kaşımı kaldırdım. "Ya 'hayır, yapma' derse? dur."

"Bunu ikinci bir komut takip eder." Kızgın bir şekilde ellerini havaya kaldırdı.

Bunu bütün gün yapabilirim. "En başta kelimenin yanlış kullanımı söz konusuydu ve görmezden gelinmeliydi."

"I..." Gözlerini kısmıştı. "Benimle kafa buluyorsun." "Hiç de değil," sesimi samimi çıkarmaya çalıştım ama başaramadım. "Ancak bu tartışma nedeniyle güvenli kelimeleri tercih ettiğimi söyleyeceğim."

Şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı kızardı ve bunu görünce sikim sertleşti. Bu oynamaktan hoşlandığım bir oyundu, Hangi düğmelere basacağımı ve onları nasıl kontrol edeceğimi öğreniyordum. Bu benim iyi zaman geçirme anlayışımı ve çok uzun zamandır bundan mahrum kalmıştım.

Onun alanına yaklaştım, ne kadar uzağa gidebileceğimi görmek istedim.

bunu test edebilir. "Güvenli bir kelimen var mı Aspen? Seni temin ederim ki bunu dinlerim."

şehvet dolu bulanıklığı üzerinden atabilecekmiş gibi başını salladı ve temkinli bir adım geri çekildi. "Hayır."

"Bunun kabul edilebilir bir güvenli kelime olmadığını çoktan belirledik," diye takıldım. Parmaklarım uzanıp gözlerine düşen bir tutam saçı fırçalamak için kaşınıyordu. Ama vücudumdaki her sinirin beni ileri itmesine rağmen, odayı okuyabiliyordum. O yapmazdı şimdi ona dokunmamı ister misin?

İnce yumruklarını iki yanında sıktı ve çenesini kaldırdı. "Zorla eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim, ben gidiyorum."

"Aspen bekle." Kıkırdadım ve onu geri çağırdım. "Seninle yalnız konuşmak istiyordum."

"Neden?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak homurdandı. Kızgınlığı beni olduğum yerde durdurdu.

Bunu beklemiyordum.

Hatırlayamadığım kadar uzun bir süredir ilk kez içimi bir huzursuzluk duygusu kapladı. Gözlerimi kaçırdım, onun içindeki ateşle karşılaşamadım.

ve söyleyecek doğru kelimeleri bulmakta zorlandı.

"Bağış için paraya ihtiyaınız var mı?" Soru dudaklarımdan çıkar çıkmaz hatamı anladım. Bu konuya daha ihtiyaçlı yaklařmalıyđım.

Kapı açıldı ve bir kameraman dışarı çıkararak bulunduğumuz salonu taramaya başladı.

Aspen dehşete düşmüş bir halde kameraya baktı. "Yardımaınıza ihtiyaım yok."

"Bu sadaka değil." Kafamın arkasını kaşıdım, bundan nasıl kurtulacağımı merak ediyordum. Kameraman ses ekibini çağırdı ve dikkatimi zihinsel darbelerimden uzaklaştırdı. Onun yerine ona hırladım. "Gidebilirsin."

"Kalabilir," dedi Aspen.

Bakışlarım ona yöneldi ve kendifkemde bir artış hissettim. Her ne kadar bu kadın hakkında daha fazla şeyğrenmek istesem de, bunu kolayca unutmuştum.

Neden burada olduğunu. Kameralar için. şöhret. Sıralamada yükselmeye çalışan küçük sürüler.

O da diğlereri gibi miydi?

"Özür dilerim. Eğer kameraların burada kalmasını istiyorsanız, kalabilirler."

Niyetimi nazikçe test etmek istemiştim ama niyetimden daha düşmanca oldu. Bu durum benimle uğraşıyor, kontrolümü kaybetmeme neden oluyordu ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. Biriyle yatmak için çırpınan, dili tutulmuş bir ergenlik öncesi yavrusu değildim.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa bunu bilmiyordu. "Kameraları daha çok seveceğınızı düşünürdüm Bay McCaw," diye adımı tükürdü Aspen.

Sakin ol kalbim.

Kurdumu susturmak için hırladım. "İstemiyorum. Şimdi bağış hakkında-"

"Senin sadakanı istemediğimi zaten söyledim. Etkileyecek başka bir kadın bul."

Sözleri yüzüme inen bir tokat gibiydi ve canavarımı öfkелendirdi, Gözlerindeki kurt parıltısından onun da ilkel bir savaş verdiğini anladım.

"Kafeteryanın dışında kıvılcımlar var. Kamera dördünü buraya getirin," diye kulaklığına konuşan mürettebat, ikimiz de ona dik dik bakarken yoğun bakışlarımızı kırdı.

"Git," diye emrettim. "Sen değil..."

Aspen dönüp kaçarken sesim onu koridorda takip etti ve beni kamera ekibiyle birlikte orada bıraktı.

O zaman anladım. Karşılaşmanın tuhaflığı. Bir kez bile gözlerini indirmede ve boyun eğdiğini göstermedi. Son birkaç yıl içinde böyle meydan okuyan birini düşünemiyordum.

Beni korkutup kaçırmak istediye, başaramadı. Artık benden kurtuluş yoktu.

Beni kızdırdığı için o aptal Alfa'ya lanet olsun. Bundan daha akli başında biriydim. Ve ne düşünürlerse düşünsünler, ben yardıma muhtaç biri değildim.

Ama işte buradaydım, asla borçlu olmamayı tercih edeceğim tek kişiden yardım istemeye gidiyordum.

Daha aşağı inebilir miyim?

Üzerimdeki kıyafetler beni aptal gibi hissettiriyordu. Jesse onları giymem konusunda bu kadar ısrarcı olmasaydı, iade etmek isterdim. Bu ben değildim. Ben kendime ve babama bakardım. Ben güçlü, bağımsız bir dişi kurt değiştiriciydim.

Belki de eksik olan buydu ve bu yüzden bu kadar öfkeliydim. Kurdum olarak koşmayalı birkaç gün olmuştu.

Nereye kaçacağımı çok iyi biliyordum. Ranger'ın karanlık ve düşünceli gözlerinin görüntüsü zihnimi doldurdu.

Kurdum gerçeklikle bağını koparıyordu.

Asla olmayacak. Homurdanarak otel odasının kapısını açmak için acele ederken içeriden Stef ve Trenton'ın kokusunu aldım. Benimki gerçekten berbat olsa da şu anda bir sürünün istikrarına ihtiyacım vardı.

"Hey Trenton." Derin bir nefes aldım, alçakgönüllü olmaya hazırdım.

az önce kapattığım kapıya doğru ilerlerken. "Sizi bir saniye rahatsız edebilir miyim? Yardıma ihtiyacım var."

"Özür dilerim. O da neydi öyle? Mırıldanmalarınızdan sizi duyamadım." Trenton sırttı. Ukala pislik. Acaba babasının onu *korumak* için beni burada kalmaya zorladığını bilseydi yine de bu kadar kendini beğenmiş olur muydu? "Gitmem gerek, eğer bir şeye ihtiyacın yoksa..."

Tekrar nefes aldım, biraz iç huzuru sağlamaya çalıştım.

"Gerçekten yardıma ihtiyacım var."

"Bana ihtiyacın var." Gülümsemesi genişledi. Yüzüne bir şaplak atmak istedim.

"Yarın insani yardım için diğer adaylar hastaneye para bağışında bulunacaklar. Alfa Derek'in katkıda bulunacak bir şeyi olup olmadığına bakabilir misin?"

Trenton kaşlarını çattı ve ben de cevabı zaten bildiğim için arkamı döndüm. İşte bayanlar ve baylar, bu yüzden asla yardım istemiyoruz.

"Özür dilerim," dedi. "Daha önce sormalıydın. Stef'in alamadığı kıyafetleri telafi etmek için ona kredi açtırdım."

"Ne?" Arkama yaslanıp Stef'in odasına baktım, o sırada Stef omzunun üzerinden bir giysi çantası kaldırıyordu.

"Belki de yeni elbiselerinden birini satmalısın," dedi. yardımcı olamayacağını söyledi. "Eminim stilist arkadaşınız size daha fazlasını bulacaktır."

*

Bütün geceyi hasta çocukların benim için ne kadar değerli olduğunu hesaplayarak geçirdim ve evet, bunun için kendimi bir pislik gibi hissettim.

Tesis sessizleştikten sonra gizlice aşağı indim ve ATM'yi buldum, yatağa geri dönmeden önce daha değerli uykumu feda ettim.

Beni olduğumdan çok daha zengin gösteren bağış kıyafetlerimi giydim, kahvaltıyı atladım, onun yerine kuru et atıştırarak aşağıya indim. Kameralar kurulmuştu ve Bizi varış noktalarımıza yönlendiren işaretlerle çevrili bölümler.

Yavru köpekler. Bizi hastaneye götürmek için bekleyen minibüse doğru yürürken hayvan barınağı tabelasına hüzünle baktım.

Opal zaten üçüncü sıradaki koltukta oturuyordu. Kuzguni siyah saçları yüzünün yarısını kaplıyor ve kucağında bir paket tutuyor.

"Günaydın," diye selamladım onu. "Bağışınızı belirlediniz mi?"

"Evet." Paketi kurcaladı. Bu kadar yaklaşmışken tatlı kokusu baskın geldi ve midem guruldadı. Pudra şekeriyle kaplanmış huni kekleri arzulamama neden oldu.

"Lütfen bana kahve içmek için duracağımızı söyle," dedi Fallon yanıma tırmanıp güneş gözlüklerini saçlarının arasından yukarı doğru iterken.

Molly'nin asistanı olduğunu düşündüğüm insan bir kadın ön yolcu koltuğuna oturdu. "Durmak yok. Durakta kahve içecekler.

Hastane. Bugün yoğun bir programımız var."

Fallon'un ardından içeri giren Cindy'nin üzerinde iki parçadan oluşan beyaz bir ceket takım vardı ve kızıl saçları örgü şeklinde arkadan bağlanmıştı. O

Opal'a doğru kokladı ve orta koltuğa tırmanmadan önce gözlerinde kurt parladı. "O zaman ne bekliyorsunuz?"

Hepimiz Edith'in kuzeninin koluna girmiş lobi kapısından içeri girdiği yere baktık. Chad gülümsedi. Parlak gözleri sabah ışığında parıltıyor gibiydi. Ranger hiçbir yerde yoktu. görüldü.

Tanrıçaya şükürler olsun.

Sen öyle diyorsun. Biraz göz zevki olsa daha minnettar olurum.

Lütfen sesini alçaltır mısın?

Kameraman ve Edith yerlerine oturduktan sonra şoför minibüsü tesisin uzun araba yoluna doğru yönlendirdi. Yolda bizi mavi gökyüzü ve sık yapraklı ağaçlar karşıladı. dağın yamacında.

İnsan kadın, "Fotoğraflar için bir saatimiz var ve ziyaret için iki saat planladık," diye açıklıyordu. "Gizlilik anlaşmasını unutmayın. Gösteri ya da herhangi bir şey hakkında konuşmak yok. yarışmacılar, ama kendin hakkında konuşabilirsin."

Özeti bitirdikten sonra koltuğa yaslandım ve camdan dışarı bakan Fallon'a baktım.

İstemedenden de olsa, bütün gece üzerinde düşündüğüm soru ağzımdan dökülüyordu: "Kardeşinden benim üzerimi örtmesini istedin mi? Bağış mı?"

Yapsaydı kızmazdım ama bana bu kadar acıdığını düşünmek beni hasta etti.

"Ranger bağışınızı ödemeyi mi teklif etti?" Edith canlandı. Cindy daha yakına eğildi. Opal bile bana doğru baktı. Kameraman cihazını açtı.

Geriye dönüp baktığımda, biraz daha mahremiyet için beklemeliydim. sormak için.

Başımı salladığımda endişe göğsümü sıktı.

Fallon yüzünde eğlenen bir gülümsemeyle başını salladı.

"Ranger, Ranger ne isterse onu yapar."

Ona bu uğursuz açıklama hakkında daha fazla soru sormak için can atıyordum ama zaten kendimi bir ömür boyu yetecek kadar utandırmıştım, çok teşekkür ederim. Kameraman objektifini bize doğru çevirdi ve odaklanarak.

"Bildiğim iyi oldu." Fallon'un söylediklerini düşünürken midem düğüm düğüm olurken gözlerimi önümdeki yola diktim. I ona inandı. Ranger istediğini alabilecek bir adama benziyordu. Asıl soru, ne istediğiydi?

*

Önümüzdeki araç, minibüsün kapılarını açmamıza izin vermeden önce bazı güvenlik görevlilerini dışarı çıkardı. Kokularına bakılırsa, at ve ayı şekil değiştirenlerin sağlıklı bir karışımıydı. hastanenin dışındaki kalabalığa geri döndüm. Bu sefer ne kadar gergin olduğuma değil, kameralara gülümsemeye odaklanmaya çalıştım.

Biri adımı seslendi ve ben de el salladım.

Başka bir kadın bir defter ve kalem uzattı. İmzamı karaladım ve nereli olduğunu sordum. Yanındaki adam benimle selfie çekmeye çalıştı. Garip bir şekilde gülümsedim, iplere yaklaştıkça farklı yönlere çekildim.

Kameralar yanıp sönerken bir güvenlik görevlisi homurdandı ve beni içeri soktu. Bu adil değildi.

Edith ve Cindy'nin, saygılı bir mesafede duran muhabirlerle sohbet etmek için zaman ayırmalarına izin verildi.

Asansöre bindirilip bir konferans salonuna götürüldüğümüzde şikayet edecek zamanım yoktu. Mikrofonlar ayarlandı ve pencerelerin yanına yerleştirildik. Partimizdeki insanlara takmaları için maskeler verildi. Şekil değiştirenler İnsan hastalıkları taşıyan ve yüzlerini koruma ihtiyacı duymadan bize gülümseyen sadece birkaç hemşire vardı.

Hastane CEO'su tam kamera ekibi içeri girerken mükemmel çekimi düzenlemek için bizi doğru ışığa yerleştirmeyi bitirdi.

"Bay Stockett." Önce Edith onu selamladı. "Tulia Pack adına, lütfen bu bağışı kabul edin."

Kadın ona bir çek uzattı ve yaşlı adamın gözleri tutarı anlayınca dondu kaldı. Minnettarlığını ifade etti ve kadının elini tekrar sıktı. Cebimdeki terli banknot tomarını sıkıca kavradım.

"McCaw Pack adına, lütfen bu bağışı kabul edin."

Fallon ona bir çek daha verdi, Bay Stockett ona teşekkür ederken güneş gözlüklerini kaldırmaya zahmet etmedi. Bay Stockett ona teşekkür ederken ve biraz midem bulandı.

"Ve bu bağış aylık bir tahsisatın başlangıcıdır."

Cindy, CEO'nun elini sıkarken kameralara gülümsedi. "Frazier Pack yılın geri kalanı için finansman ayarlamak üzere temasa geçecek."

Kusmuk boğazımın arkasına kadar yükseldi ve yaşlı adam minnettar, gözyaşlarıyla dolu gözlerini bana çevirirken onu yuttum.

"Bugün geldiğiniz için teşekkür ederim." Elini uzattı

Salla.

"Bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz." Avucumu pantolonuma sildim.

giyiyordu ve elini sıkıca kavradı, onu kendine çekti ve kameraların burada olmamasını diledi. "Özür dilerim. Çek getirdiğimizi fark etmemiştim."

Cebimden çıkardığım buruşuk parayı ona uzatırken ihtiyatlı davranmaya çalıştım. Utanç verici derecede küçük olan bu miktar benim için bir aylık maaş çekiydi. "Nuva Pack'ten."

Değildi. Ama Alfa Derek beni buraya gönderdiğinden beri birlikte utanacaktık.

CEO beni kucaklamak için çekerek şaşırttı. "Sorun değil. Desteğiniz için teşekkür ederim."

O uzaklaşırken duygusal cevabım boğazımda düğümlendi ve sırada sonuncu olan Opal'a döndüm.

"Umarım sakıncası yoktur ama çocuklara lolipop getirdim."

Çantasını kaldırdı ve gülümsedi. "Şekersizler."

Bay Stockett bütün göbeğiyle güldü ve onun elini sıktı. "Sanırım bugün kimin favori olacağını biliyorum."

Birkaç hediye çantası hazırlamam gerektiğini biliyordum. Ama Opal'in yanında yürüyüp lolipop dağıtmasına yardım ederken bunun beni yıpratmasına izin vermedim.

Edith ve Cindy bu konuda doğuştan yetenekliydi, fotoğraf çekirmek için poz veriyorlar ve alanda toplanan kızların sorularını yanıtlıyorlardı.

hemşireler istasyonu. Fallon, tekerlekli sandalyedeki bir kız saçını örmek istediğinde normalde takındığı alaycı tavrını bir kenara bırakıp yere oturdu.

Menekşe rengi ve siyah bukleler küçük eller tarafından çekiştiriliyordu. Köpek yavrusu değillerdi, ancak geçici gülümsemeleri görmek hoşuma gitti ve hatta ismiyle istendiğinde birkaç imza bile imzaladım.

Gerçekten değerli bir şey yapıyormuşum gibi hissediyordum ve sadece daha fazlasını yapabilmeyi diliyordum.

Eğer gerçekten bir Luna olsaydım, böyle şeyleri sık sık yapar mıydım?

Hemşire istasyonuna geri dönerken bu düşünceyi kafamdan attım. "Çocukların neredeyse hiçbiri burada olduğumuzu umursamıyor."

Opal'in dudakları kiraz kırmızısıydı. Bir lolipop daha açtı ve ağzına attı. "Küçükler de öyle."

"En azından şeker getirmişsin." Neredeyse tükenmek üzere olan zulasını işaret ettim. "Bu onların gününü aydınlattı."

Keçeden tic-tac-toe tahtaları yapmadığım için hâlâ kendime kızıyorum. Onlara bayılırlardı. Ancak burada o kadar çok hasta vardı ki asla yeterince yapamayacağımı fark ettim.

Hemşire masasına yaslandım ve sol tarafımızdaki çift kapılı koridora baktım. "Başka odalar var mı Orada mı?"

"Orası yoğun bakım," diye açıkladı gökkuşağı kalpaklı önlükler giymiş kurt postuna bürünmüş bir hemşire. "İstersek kafamızı içeri sokabiliriz ama bazı çocuklar yatalak ve çoğu gösteriyi izlemiyor."

Ben de diziyi izlemedim ama beni hep ne gülümsetmiştir biliyor musunuz?

Hemşireye bakarken aklıma bir fikir geldi. "Üzerimi değiştirmek için gidebileceğim bir yer var mı?"

Anlayış gözlerini genişletene kadar bana şüpheyile baktı. "Buna bayılırlar."

Teknik olarak, bu imzaladığım herhangi bir sözleşmeye aykırı değildi.

Çünkü tatil köyünde değildik. Ve umursamayacak kadar heyecan doluydum. Banyoda kıyafetlerimi çıkardım, Kurduma ne yapmamız gerektiğini anlatıyordum.

Anladım.

Patileri vinil zemine değdiğinde dezenfektanların baskın kokusundan dolayı birkaç kez hapşırdı ama sonra göğsünü kabartarak ve kuyruğunu sallayarak hemşire istasyonuna doğru koşmaya başladı.

Bir grup kız ciyaktadı ve kıkırdamaları koridorlarda yankılanana kadar kurdum dilini dışarı sarkıtarak başını yana eğdi. Karmakarışık uzuvları ve tuttukları elleriyle onun üzerine düştüler ve kürkünü okşadılar. Kurdum onların doymasına izin verdi ve Yorulmaya başlayana kadar onların övgülerini içlerine çektiler.

Opal, Fallon ve diğer yarışmacılara döndü ve onları oyuna çekmek için yeri eşeledi.

"Bunu yapmaya izniniz var mı?" Edith sordu.

Fallon elindeki kâğıt kahve fincanını çöpe atarak güldü. "Siktir et."

Edith ve Fallon üstlerini değiştirmek için banyoya koştular. Cindy orada durmuş, bembeyaz takım elbisesinin içinde rahatsız görünüyordu.

Kurdum Opal'ın bacağını dürterek sızlandı.

Alt dudağını ısırды ve çantanın içine baktı. "Geri kalanını dağıtmak için insan olarak kalacağım."

Gel bizimle oyna. Kurdum yine sızlandı.

Odalardan daha fazla çocuk kafalarını çıkarıyordu. Onların hevesiyle kurdumun kuyruğu bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Neden yer değiştirmiyor?

"Ben de insan formunda kalacağım," dedi Cindy, Opal'a bakarak. "Elbette senin sebebinle değil. Sadece benim kurdum burası için fazla baskın."

Opal'in solgun yanakları pembeye boyandı.

Kurdum bundan hiç hoşlanmadı.

Onu ısırmamı mı istiyorsun? Göğsünde alçak bir hırıltı yükseldi.

Opal'ın yumuşak parmakları kurdumun kürkünü kaşıdı ve geçen gün kafeteryada olduğu gibi içimizi bir huzur kapladı.

Gün

"Hadi," dedi. "Bir takım olarak çalışabiliriz."

*

"Bayıldım," diye haykırdı insan kadın kameraman minibüsün ön tarafına doğru eğildi ve ekranındaki görüntüyü ona gösterdi. "Bu altın değerinde. Şu bebeklerin gülümsemesine bakın."

Kendi kendime sıırttım, tam olarak neden bahsettiğini biliyordum ve hala öğleden sonranın keyfini çıkarıyordum. Çok fazla kıkırdama, kurdumun kürküne yapışan çok fazla küçük el ve tonlarca tatlı öpücükler verildi.

"Eğlenceliydi," diye itiraf etti Fallon.

Evet, öyleydi. Kurdum yorgun bir iç çekişle yerine yerleşti. "Görüntüleri göreceğim için heyecanlıyım." Edith gülümsüyordu.

"Molly çıldırabilir ama bu bir sinema şaheseri," diye konuşmaya devam etti asistan. "Keşke hepiniz yer değiştirseydiniz.

Koridorda beş kurt dolaşırken çekimi hayal edebiliyor musunuz?" "Opal'ın neden değişmediğini biliyorum, ama sen neden değişmedin?" Fallon

Cindy'e sordu.

Opal'a baktım, burada başka ne kaçırdığımı merak ediyordum.

Cindy'nin parlak gülümsemesi, gözlerindeki çatık kaşlarla tezat oluşturunuyordu. "Sevgili küçük Omega'mızın kendini yalnız hissetmesini istemedim."

Omega mı?

Kendi tükürüğümde boğuldum.

Bunlar aslında yoktu... Var mıydı?

"Kapa çenenı." Fallon homurdandı. "Belli ki bunu kamera dışında tutmaya çalışıyor."

Cindy, "Şu anda çekim yapmıyorlar," diye belirtti.

Opal koltuğa daha da gömülürken ben hâlâ gerçek hayattaki bir Omega'yı kafamda oturtmaya çalışıyordum. Onlar bizim kültürümüzde duyulmamış, neredeyse efsanevi şeylerdi.

İnsanların şekil değiştirenler, özellikle de kurt şekil değiştirenler hakkında bildiklerini düşündükleri şeylerin çoğu, 1900'lerin ortalarından sonlarına kadar, gerçek kurt sürülerine dayanan modası geçmiş bilgilerden geliyordu.

biraz folklor. Şekil değiştirenler zamanın başlangıcından beri vardı, sadece

Eski hiyerogliflere bakın, ama büyü sizi kazıkta yakmaya başladığında, çoğu şekil değiştiren saklanmaya gitti.

Şekil değiştirenler modern toplumla bütünleşmeye başladığından beri türümüzün tarihini yeniden yazmak için sürekli bir mücadele vardı. son birkaç on yıldır.

Doğru, sürülere liderlik eden Alfalarımız ve Lunalarımız vardı, ancak bu, nüfus arttıkça ve saklanmak için mücadele ettikçe daha büyük sürü boyutu ve daha küçük yerlere zorlandığımızdan kaynaklanıyordu.

Eskiden, köklerimize daha yakın olduğumuz zamanlarda, çiftleşme mevsimi genç kurt şekil değiştirenlerin eş bulmak ve kendi sürülerini kurmak için yola çıktığı bir dağılma zamanıydı.

Ancak son iki yüz yıl içinde büyüdükçe, yeni sürüler için bölge bulmak da zorlaştı. En baskın erkeklerin ve onların yavrularının Alfa pozisyonlarını aldığı insan hükümet sistemlerine benzer bir yönetim hiyerarşisine düştük.

Daha yüksek rütbeli başka kurtlar da vardı ama teknik olarak statünüzü değiştirebilirdiniz. Yıldızlarda yazılı değildi. Eğer para ve güç...

İçimdeki tarih meraklısı ortaya çıkıyordu ve kendimi iç konuşmamdan geri çektim.

Ancak tarihçilerin yanlış bildiği şeylerden biri de tüm düşük rütbeli kurtları Omega olarak adlandırmaktı. Daha küçük boyutları ve yumuşak tavırları nedeniyle olabilir, ancak Omegalar zayıf olmaktan başka bir şey değildi.

Onlar barış muhafızlarıydı, her durumda gerginliği yatıştırmak için neredeyse sihirli bir yetenekle kutsanmışlardı. Ve bu sihirdi.

Opal'in dokunuşunun tüm varlığıma nasıl huzur verdiğini hatırlayarak gözlerim büyüdü.

Bu efsanelere konu olan bir şeydi. Omegalar kraliyet ailesi gibi muamele görürdü. Tutkuları ve sakinlikleriyle saygı görürlerdi. Savaşan sürüleri bir araya getirmeye yardımcı olan cinsel iştahları hakkında da söylentiler vardı, ancak bunlar sadece söylenti olabilirdi.

"Bana öyle bakmayı keser misin?" Opal fısıldadı. "Özür dilerim." Ona yaklaştım. "Bilmiyordum."

Sürücü dağ yolundan ayrıldı ve tatil köyüne doğru döndü. Opal saçının bir telini parmağının etrafında döndürdü. "Ben olsam bir süre daha gizli tutmayı umuyordum. En azından Ay Denemeleri bitene kadar."

"Bu yüzden mi yemek sırasında kafeteryada oturmuyorsun? Erkek feromonları senin için çok mu bunaltıcı?" Çok fazla Sorular. Ben bu kadar etkilendiysem, onun için ne kadar kötü olduğunu ancak hayal edebilirdim.

"Feromonlar mı?" Burnunu kırıştırdı. "Birkaçı seksi sanırım, ama hiçbirisi benim kaderim değil. Ve ben baskın erkeklerin etrafında olmakta hiç sorun yaşamadım. Beni endişelendiren dişiler."

"Seni duyabildiğimizi biliyorsun," dedi Cindy.

Başını eğerken Opal'ın derisi ipeksi siyah tüylerle diken diken oldu. "Özür dilerim. Herkesin yolundan çekileceğime söz veriyorum."

"Yapılacak en akıllıca şey bu olurdu." Bu saçmalıktı.

Minibüs tesisin önündeki çakıllı yola park ederken dişlerim uzadı ve Cindy'ye hırlamak için döndüm.

Meydan okumama buz gibi bir bakışla karşılık verdi ve bir elini göğsüne koydu. "Tanrı seni korusun. Ben sadece seni kolluyorum, tatlım. Şimdi tatlı görünebilir ama erkeğini çalana kadar bekle."

Minibüsün kapısı açıldı ve Opal dışarı fırladı, siyah saçları arkasında uçuşurken bir bulanıklık içinde lobiye doğru koştu.

"Sana bir tavsiye." Cindy dışarı çıktı ve beyaz takım elbisesinin kırıksıklıklarını düzeltti. "Yerinde olsam, taşralı küçük bir dişi kurt için savaşmaya çalışırken sırtıma hedef tahtası koymazdım. Yaralanmanı istemeyiz."

Bizi tehdit mi ediyor?

Ona taşrayı göstereceğim.

Saldırdım.

Fallon omzumdan yakaladı ve onu yakalamamı engelledi. ve ona *tehdidi* hakkında tam olarak ne düşündüğümü gösterdim. "Dur bakalım, katil. Bunu başka bir zamana saklayın." Fallon baktı bizi yakınlaştıran kameralara işaret etti. "Neden gelmiyorsun?"

ve benimle yürüyüşe çıkar mısın?"

"Ivan'ın burada ne işi var?" Fallon çatı katındaki süitin kapısını çarptı.

"Sana da merhaba," dedi Ivan. Bir süre bana baktı Gitmek için izin istedi, ben de el salladım. Bu konuşmadan kaçma şansım olsaydı, onu da kullanırdım.

"Cevap istiyorum." Fallon kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ve bunları bana borçlusun. Başta, neden bu kadar uzun süre

Aspen son bir saattir meşgul mü?"

Ivan aceleyle odadan çıkıp yaklaşan kavgadan uzaklaşırken, "Halletmem gereken bir şey vardı," dedim. Akıllı kurt.

Arkasından kapı kapanırken kız kardeşim kapıya baktı. "Aspen'i meşgul etmeyi gerektiren bir şey mi?"

Kendi sonucuna varmasını bekleyerek bir kaşımı kaldırdım.

Ellerini yüzüne vurdu. "Ah Tanrıça, Ivan'la ne yaptınız?"

"Güvenlik," diye açıkladım.

"Korucu, beni dinle," diye yalvardı Fallon. "Aspen, bir erkeğin ona sapık gibi yaklaşmasını takdir edecek türden bir kadın."

Bu sözler beni duraksattı ama omuz silktim. "Hiçbir şeyi takdir etmesi için ona ihtiyacım yok. Bu tartışmaya açık değil. Burası tehlikeli ve birinin ona göz kulak olması gerekiyor."

"Onun bir Alfa'sı var."

Hırlarken üst dudağım kıvrıldı. "O sivilce suratlı hıyar daha çocuk ve henüz gerçek bir Alfa değil."

"Flaş haber, burada kimse gerçek bir Alfa değil," diye bağırdı Fallon. Böyle heyecanlanmasından nefret ediyordum.

"Bir ben varım, bir de John O-"

"Peki," diye sözümü kesti Fallon. "Burada iki Alfa var. Ama Aspen büyük bir kız ve kendi sürüsü var. Sana ihtiyacı yok. hiper takıntı şeyini yapıyorsun."

"Hiper saplantı mı?" Ona dik dik baktım.

Kız kardeşim iç çekerek kanepeye doğru ilerledi. "Sorun değil, biliyor musun? Ama yeni bir projeye dahil olduğunda bazen böyle yapıyorsun."

O bir proje değil. Canavarım hırlamaya başladı.

Fallon dik otururken gözleri büyüdü. "Oh. Ondan hoşlanıyorsun, ondan hoşlanıyorsun."

"Yaparsam bu seni ilgilendirmez."

"Katılmıyorum." Başını iki yana salladı. "Buraya gelmemizin tek bir sebebi vardı. Ve şimdi senin gizli bir amacın var ve bu da şeyler."

"Bu bir komplikasyon değil." Aslında ne olduğundan emin değildim.

Aspen olayının kafamı karıştırdığını kabul eden ilk kişi ben olurdum. Ama mantıklı hissediyordum. Kendimden emindim.

"Ne yaptığınızı biliyor musunuz?"

"Tabii ki biliyorum," diye tersledim, havadaki acı yalanın kokusunu alarak. Fallon da kokuyu almıştı. "Boku yedik."

Koltuğun kenarına oturdum ve elimi yüzümde gezdirdim.

"Ne olduğunu bilmiyorum. Burası arzuladığım bir kadınla karşılaşmayı bekleyeceğim son yer."

"Çiftleşme mevsimi yaklaşıyor. Canavarınız kızgınlığın etkilerini hissediyor mu?"

Bu konuları kız kardeşimle konuşmaktan duyduğum tiksintiye rağmen, ailemde herhangi bir konuda konuşabileceğim tek kişi oydu.

"Kızgınlık beni çoğu erkeği etkilediği gibi etkilemiyor," diye açıkladım.

"Bu sadece senin kendini daha fazla kontrol edebilmenden kaynaklanıyor," dedi. "Ama belki de zamanı gelmiştir ve canavarın durulmak istiyordur."

Ben biliyorum. "Ne istediğini bilmiyor."

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

Milyon dolarlık soru havada asılı kalmış, cevap bekliyordu.

"Aspen'in gösteriyi terk etmesini ve benim de buraya gelme nedenimi bitirmemi istiyorum, sonra onu bulmaya giderim."

Kurdum kulaklarını eğerek planımı kabul etti. "Yani bu iş ciddi." Fallon başını salladı.

"Ne zamandan beri ciddi değilim?" Yaptığım her şey hesaplanmış ve düşünölmüştü. Bu yüzden şu anda belirsizlik içinde boğuluyormuş gibi hissediyordum.

Fallon ağır bir nefes verdi ve nefes verirken dudaklarının titremesine izin verdi. "O senin liginin çok dışında."

"Öyle mi?" Sırıttım. Onun hakkında daha fazla şey öğrenme düşüncesi canavarımı kızdırdı.

"Senin ve benim o kadar üstümüzde ki komik değil." Fallon kanepeye yaslandı. "Bugün hastanede müdüre bir tomar para verdi. Sanırım kendi banka hesabındandı. Sonra da tüm çocuklar onu sevebilsin diye kaydırıldı. Kameralar için de değildi. Kurdumu bile dışarı çıkıp oynamaya ikna etti."

Kaşlarımı çattım, göğsümde küçük bir gerilme hissettim. "Banka bilgilerine ihtiyacım var ve çektiğim parayı iade edeceğim."

"İşte ben de bunu demek istiyorum." Fallon bana ters ters baktı.

"Bu sahiplenici takipçi olayı çoğu kadında işe yaramaz. Senin korumanı kabul edemeyecek kadar gururludur."

"Bu aptallık, gurur değil. Onu güvende tutabilecek ve ona bakılmasını sağlayabilecekken neden benim korumamı kabul etmesin ki?"

Buradaki sorunun ne olduğunu anlamadım.

"Oh Ranger." Fallon alnını ovuşturarak inledi. "Bunu mahvedeceksin."

Baba: *Arkadaş ediniyor musun?*

Sayılır. Bir Omega ile tanıştım. İyi biri.

Baba: ...

Baba: ...

Baba: ...

Aspen: *Ben de bu konuda oldukça şaşırdım.*

Baba: *O da programa katılacak mı?*

Sanırım hepimiz öyleyiz. Plan da bu zaten. İzliyor musun?

Evet. Altılı paket ve ızgarada biftek var.

Keşke orada olsaydım. Seni seviyorum.

Fallon'dan bahsetmeyi düşündüm ama yine de bizi *arkadaş* olarak kabul edip edemeyeceğinizden emin değildim. "Benimle uğraşma" tavrına rağmen çok iyi biriydi. Ondan çok hoşlanmıştım. Ama o aynı zamanda Ranger'ın kız kardeşiydi ve bu da sürünmek istemediğim bir tavşan deliği idi.

Aşağı.

Sadece gerçek düşmanlar edinmediğimi umuyordum. Cindy beni tehdit etmişti ama Fallon'la birkaç dakika yürüdükten ve sakinleştikten sonra bunun benimle değil Opal'dan korkmasıyla ilgili olduğunu anladım. Muhtemelen benim için akıllıca olan Düşük profilli idim ama kabadayılar etrafta caka satmaya çalıştığında sessiz kalmak benim doğamda yoktu.

Yatağıma uzandım ve tavana baktım. İlk eleme turuna kadar birkaç saatimiz vardı. Her an sezon prömiyeri yayınlanacaktı. Oy verenler kaderimi belirleyecekti.

Bir yanım eve gidip bu işi bitirmenin ne kadar rahatlatıcı olacağını düşünüyordu.

Alfa Derek çok kızacak ve babam da kendini yavaş yavaş yıpratmaya devam edecek, hayatının geri kalanını hapishane için tuzak hattı işleterek geçirecekti. Ben de mahkûmlarla çalışmaya geri dönerdim, Tıpkı onlar gibi Nuva Bölgesi'ni asla terk etmemek ve bir gün biriyle çiftleşmek. Çöl fareleri gibi bir sürü Nuva yavrusu olacaktı.

Ben. Ya da belki hiç çiftleşmez ve babamla çalışırdım. O öldükten sonra tuzak kurma işine devam ederdim.

Şimdi kendimi görebiliyordum. Yavruları korkutup kaçırarak yaşlı ve yıpranmış yalnız bir kurt.

Kötü bir hayat değildi.

Değil mi?

Tırnaklarını yemeyi bırak. Pençelerimizi keskin severim.

Parmağımı ağzımdan çektim.

Bu çok aptalcaydı. Herkes izleyebiliyorsa neden bizim de izlememize izin verilmiyordu? Babamı arayıp telefonu hoparlöre almasını isteyecektim ama babamla uğraşma düşüncesi yorum beni utandırdı.

Gösteriyi izlemek istemiyordum. Sadece acele etmesini ve bitmesini istiyordum ki buradan defolup gidebileyim. Bu yer beni delirtiyordu. Duvarlar beni izliyormuş gibi hissediyordum. Ya da yeterince uyumadığım için hayal görüyor da olabilirdim.

Evet. Muhtemelen öyleydi.

*

En azından kısa bir uyku çekebildim çünkü bu gece uzun bir gece olacaktı. Alarmım çaldı ve makyaj seansı için aşağıya inme zamanımın geldiğini söyledi. beni kovdu.

Telefonum gelen bir aramayla çaldı ve bilinmeyen numarayı görünce kafam karıştı. Daha da kafa karıştırıcı olan Holton Hapishanesi ile bağlantı kuruldu.

"Bu saatte beni nasıl ararsın?" diye sordum.

"Bishop gardiyanlar üzerinde sihrini konuştu ve prömiyeri yayınlayabildik," diye bağırdı Clara, arkadaki kargaşadan sesini duyurmaya çalışarak. "Harikaydın. Röportaj sırasında ne kadar güzel görüldüğüne inanamıyorum ve hastanede de harikaydın."

"Ben hiçbir şey öldürmedim." Burnumun kenarını sıktım. "Orada neler oluyor?"

Clara telefona bağırmaya devam ederek, "Sadece sıralarını bekleyemeyen bu aptal yaratıklar," diye homurdandı. "Alfa Derek oylarımızı vermemize izin veriyor. Çeneni kapatır mısın? Aspen'le konuşuyorum!"

Gürültü daha da arttı, mahkûmlar adımı haykırırken arka planda çığlıklar ve ısıklar duyuldu.

Cep telefonumu kulağımdan çektim. "Sana izin veriyor Oylama mı?"

"Neden yapmasın ki? Diğer bütün sürüler Lunas'larını destekleyin."

"Ama sen gerçekten paket değilsin." Minik ninjalar odamda soğan kesiyor olmalıydı çünkü gözlerim yaşlarla doldu. "Kızım, ben senin de doğduğun sürüden daha iyiyim," dedi Clara. gerçeği söyledi. "Gitmem gerek. Doris telefon görüşmesini yapamazsa beni şişleyecek."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Clara güldü. "Kazandığında bana teşekkür edebilirsin."

*

"Lütfen bana ağlamadığını söyle." Jesse gözlerimin altına bir çeşit jel sürdü.

"Ağlamıyordum." Yalanın kokusundan irkildim. "Güzel.

Yıldızımın bu gece duygusallaşmasına izin veremem.

Ama her ihtimale karşı su geçirmez maskara kullanacağız."

Çalışırken yansımasına baktım, nasıl olduğunu merak ettim.

Bu yeni ilişkinin ne kadar yakın olduğunu. Ona daha fazla soru sorabilir miydim? Ona korkularımı anlatabilir miydim? Yoksa bu sadece bir iş miydi?

Ben bir karara varamadan Jesse beni sandalyeden itti. "Öldür onları."

Kongre merkezi bir kayıt odasına dönüştürülmüştü. Sahne daha büyüktü ve ağartıcı benzeri koltuklar sıralanmıştı. arka kısmı. Sahnenin ortasına spot ışıkları tutulmuştu. Alfaların oturup gösteriyi izlediği odanın geri kalanındaki koltuklar karartılmıştı.

Perdelerin arkasında mikrofonlarımızı ayarlatıp dışarı çıkarılmayı beklerken biri "Bu Jay," diye fısıldadı.

Daha iyi görebilmek için parmak uçlarımda durdum.

Sahnede birkaç makyaj sanatçısı, yaşı hayli ilerlemiş bir kurt şekil değiştirenin etrafında dolanıyordu. Yine de öyle görünmüyordu, değil mi?

Parlak mavi üç parçalı takım elbisesi ve boyalı sarı saçlarıyla.

Sinirlerim gerildi. Bu Jay

Renfro'ydu.

Film yıldızı ve ünlü şov sunucusu.

Babam çıldıracaktı.

Asistanlardan biri perdeleri yana çekerek, "İyi şanslar hanımlar," dedi.

Şansa. Şansa ihtiyacım vardı.

"Umalım da gösterimiz yüzünden kovulmayalım." Fallon sıradaki yerini alırken omzumu dürttü.

Oh, lanet olsun. Bunu neredeyse unutuyordum. Fallon ve Edith de benimle birlikte hastanede yer değiştirdikleri için eve gönderilecekler miydi? Ben

Eğer öyle olsaydı kendimi sonsuza kadar suçlardım.

Ama belki de her halükarda yarışta kalmaya yetecek kadar bağış yapmışlardı ve benim az miktardaki para yardımım beni eve gönderecekti. Tüm mahkumların arayıp telefon kartlarını bir oylama için harcamaları düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyordu.

Kazanamazsam bir daha asla Nuva Sürüsü'nde görünemezdim ve bunun tek sebebi Alfa Derek değildi. Eğer hapishanedeki işime geri dönersem, başarısız olduğumu unutmama asla izin vermezlerdi.

Sadece nefes alabilir misin?

Sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes aldım ve çenemi kaldırdım. Fallon'dan alıntı yaparsak, "*Siktir et.*"

Hastanede yaptıklarımla gurur duyuyordum ve babamın da benimle gurur duyacağını biliyordum. Bugün eve gönderilsem bile, başımı dik tutacak ve sonuçlarına katlanacaktım.

"Yara bandını sökmeye hazır mısınız?" Banklardaki yerlerimizi alırken Molly alkışladı.

Diğer Luna yarışmacılarından endişeli kahkahalar geldi Etrafıma bakındım ve herkesin benim kadar gergin göründüğünü fark ettim.

Bir başkasının daha rahat hissetmesine yardımcı olacağını umarak gülümsemeye çalıştım.

Stef arka sırada yanıma oturdu.

Tribünler. Önüme baktım ve kendimden emin görünmeye çalıştım. Salondaki korku hissediliyordu. Sızlanan tek kişi benim kurdum değildi.

Işıklar söndü.

Birisi "Motor" dedi.

Jay Renfro sahneye çıktı. "İyi akşamlar Luna adayları ve evlerinden izleyen izleyicilerimiz. Her yıl düzenlenen *Çiftleşme Sezonunun 7^{inci}* ilk eleme turuna hoş geldiniz. Sizler gibi Bilindiği üzere, denemeler sadece en iyi Lunas'ların bir gün liderlik edecek bir Alfa ile eşleşme fırsatı yakalayın bu ulusun paketleri. Burada olmak ve aranızdan hangilerinin büyük işler başaracağını seçmek benim için bir onurdur."

Etrafımdaki kızlardan birkaçı biraz daha dik oturdu ve ben de aynısını yaptığımı hissettim. O böyle söyleyince, bu bir flört şovu değil de bir onurmuş gibi geldi.

"Ve siz, izleyiciler, hangi Luna'nın kalacağı ya da hangi Luna'nın gidiyor. Hayranlarımızın bu geceki gösteriden en sevdiği kliplerden bazılarını yayınlayalım."

İşte o an, bunun neden aptalca olduğunu hatırladım. Mesele kimin en iyi olduğu değildi. Kimin en çok oyu alabileceğiydi. Bu bir popülerlik yarışıydı. Zaten hangi seçim öyle değildir ki?

Video makaraları Jay'in yanındaki açılır bir ekranda oynatılır Stef'in hayvan barınağındaki kafesleri temizlerken kaşlarını çatıldığını görünce biraz kıkırdadım.

"*Sakın gülmeye kalkma,*" diye hırladı yanımda. "*En azından fare köpeklerden birini tekmelemedim.*"

"*Biri bir köpeği mi tekmeledi?*" Ekrandaki görüntü karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Hepimiz yüzü kıpkırmızı olan Karen'a bakarken yarışmacılardan birkaç nefes sesi geldi.

Jay tsked ve videolar çekilmeye devam etti.

Kemoterapi gören iki yaşındaki o çocuğun kurdumu yatağına yatırıp bana kitap okuduğu videoyu izlerken içimi bir sıcaklık kapladı

kırmızı tren pop-up kitabını en az on kez okuyun.

Kesinlikle buna değer.

Jay kameralara "Yarışmacıların, ekibimizin güvenliği için denemeler sırasında tamamen yer değiştirmelerine izin verilmiyor" dedi.

Bana sorarsanız bu saçmalıktı. İnsan formundayken de güçlüydük ve kısmen yer değiştirmiştik ama sanırım burada biraz türcülük söz konusuydu.

En kötüsüne hazırlanmak için ellerimi kucağımda birleştirdim.

Jay gülümsedi. "Ancak yapımcılar, yarışmacılar tesiste olmadıkları için herhangi bir kuralı ihlal etmedikleri konusunda hemfikir oldular."

Dişlerimin arasından çıkan rahatlama iç çekişi beni şaşırttı. Jay o sözleri söyleyene kadar ne kadar gergin olduğumu fark etmemiştim.

"Bu gece size şaşırtıcı haberlerimiz var," diye devam etti Jay. "Şov tarihinde ilk kez sadece bir kişi yarışmacı ilk eleme turunda evine dönecek." Oy sayıları görüldü ve

Jay'in çağrısını zar zor duydum
Karen'in adı, binayı terk etmesi istendiği sırada söylendi. Ekranı odaklanmakla meşguldüm.

"Şaka yapıyor olmalısın." Stef gözlerini devirdi.

İsmim ilk sıradaydı ve bu turda ilk yirminin halk oylamasını kazanmıştı. Diğer kızların bana attığı birkaç bakışa bakılırsa, bu konuda daha endişeli olmalıydım. Ama öyle oldu.

Her birimizin isminin yanındaki Alfa oyları mideme bir taş düşürdü.

Bir.

Kimin oy verdiğini göstermiyordu ama Trenton'ın o kadar da pislik biri olmadığını ve oyunu bana verdiğini varsaymak zorundaydım.

Stef. Stef halk oylamasında barajın çok altında kalmasına rağmen dört Alfa oyu aldı. Bir oy alan tek kişi bendim.

Dışarıya bakarken yanaklarım utançtan kızardı.
Alkışlarıyla gösterinin bittiğini işaret eden karanlık Alfalar kalabalığı.

Hiçbiri bana oy vermemişti.

Kurdum gözlerimde parladı, ben de arıyordum.

Ranger mı?

Hayır. Sertçe yutkundum.

Onun gibi birinin benim gibi birine oy vermesini beklemiyordum ama düşündüm ki...

Ne düşündüğümü bilmiyorum.

Halk oylamasını kazanmak beni bir sonraki tura taşımak için yeterliydi ve bu şekilde devam etmek için daha fazla çaba göstermem gerekecekti. Ama sosyal medya kararsızdı.

Ne oldu biliyor
musun? Önemli
değildi.

Trenton'a Alfa oyunlarında yardım edecek kadar uzun süre kalmam gerekiyordu ve sonra paramı alıp bu gösteriden defolup gidecektim. Hepsi bu kadardı. Buraya bir eş ya da aşk bulmak için gelmemiştim.

Peki diğer Alfaların oy vermediği tek adayın ben olmam neden bu kadar canımı yaktı?

Sahnede başı dik, kraliyet ailesinden biri gibi otururken onu izledim. Diğer Alfalar

Onlara söylendiği gibi alkışlıyorlardı ama ben ellerimi hareket ettiremiyordum. Orada oturup baktım.

Halk oylamasını büyük bir farkla kazanmıştı. Ben kazanmadım. Nasıl olduğunu anlıyorum. Bu şeyler hileliydi. Edith ve Lilith, Fallon, Cindy, Wyona, Sarah ve diğer seçkin sürülerin yavru dişileriyle birlikte zirveye yakındı. Yapımcılar sponsor ve bağış olarak en çok parayı kimin getireceğini zaten biliyorlardı.

Bunu yapacak olanları göstermek için filmi değiştirdiler. Ama Aspen bölümün önemli anlarını ele geçirmişti.

Küçük bir çöl kasabasından gelen küçük dişi kurt ekranda dalgalar yaratıyordu ve ben bundan hiç hoşlanmadım.

Onu buradan çıkarmalıyız.

Anlaştık.

Fallon'un sızlanmalarına rağmen, ben de çoktan gözetleme ayarlamıştım. Dikkatleri üzerine çektikçe Aspen için işler daha da kötüleşecekti ve bununla başa çıkmaya hazırlıklı olmalıydım.

İlgiden hoşlanmıyorsa tabii.

Çenemi yumruğuma dayadım ve prodüksiyon asistanlarının gelip kadınların mikrofonlarını çıkarmasını izledim. Etrafımdaki Alfalar ayağa kalkıyor ve Luna'larının galibiyetleri sanki kendilerininmiş gibi birbirlerini tebrik ediyorlardı.

Yine de oturdum.

Bu beni bu kadar etkilememeliydi. Aptal değildim. İşler çoktan uzaklaşamayacağım kadar derinleşmeye başlamıştı. dan. Kafayı takmıştım.

Takıntı yapmadım.

Canavarımı suçlamak beni bir yere kadar götürebilirdi.

Bu kadını gerçekten tanıyormuşum gibi değildi. Kameraları seviyor muydu? Şöhreti? Kaynaklarım hâlâ bilgi topluyordu ama öğrendiğim kadarıyla bu ona pek benzemiyordu.

Normalde hatalı değildim, ama o kadar da ukala değildim. asla olamayacağımı düşündüm. Aspen'in sanki daha fazlasını istiyormuş gibi ekrandaki rakamlara bakmasını izlemek beni rahatsız etti.

O kazanmıştı. Bu yeterli değil miydi?

"Tebrikler dostum." Chad, Trenton'ın sırtına vurarak genç şekil değiştireni şaşırttı.

"Teşekkürler, sanırım." Koridordan çıkışa doğru ilerlerken omuzları sertleşti.

Benim de onunla ilgili sorularım vardı.

Onların dinamikleri ve Aspen'in gizemi hakkında anlamadığım çok şey vardı.

İkiye bölünmüştüm.

Onu burada tutmak bana daha fazla şey öğrenme fırsatı verecekti ama bu, programda bulunma amacımdan uzaklaşmama neden olacaktı. Yapımcılarla konuşup onu eve göndermelerini sağlayabilirdim ama istediği şeyin bu olup olmadığından emin değildim.

Ona sorabiliriz.

Çenemi kaşıdım, ışıklar sönerken ve sahne boşalırken hâlâ bakıyordum.

Bence yapmalıyız.

Bu aptalca bir fikir.

Anlaştık.

Kabarık lama pijama pantolonum ve atletimle kanepede oturmuş, Stef'in banyoda her ne yapıyorsa bırakıp nihayet buraya gelmesini bekliyordum.

"Günaydın." Odasından mayosu ve mayosunun üzerine asılı şeffaf örgü elbisesiyle çıkarken ona gülümsedim. Bu Yüzmeye gitmek için biraz erken gibi görünüyordu ama bunu yapmamın nedenlerinden biri de buydu. Tavsiyeye ihtiyacım vardı.

"Sorun nedir?" Bana şüpheyile baktı. "Neden bir sorun olsun ki?"

"Hâlâ pijama giyiyorsun. Bu arada çok gülünç görünüyorlar," diye homurdanarak kapısının arkasından bir çanta aldı. "Ve bana gülümsüyorsun."

"Çok rahatlar." Lama pantolonuma yapılan hakareti görmezden gelmeyi tercih ettim. "Ee, havuza mı gidiyorsun?"

"İlk ipucun neydi?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Pembe üçgen bluzu göğüslerini zar zor tutuyordu.

Mayo bile getirmemiştim. Tanrım, hazırlıklı değildim. "Biriyle mi buluşacaksın? Belirli bir Alfayla?"

Kum kadar pürüzsüzdüm.

Stef bir kaşını kaldırdı. "Neden garip davranıyorsun?"

"Ben... Sadece..." Yanaklarımı havayla doldurdum ve yavaşça dışarı verdim. "Dört Alfa oyunu nasıl aldığını bilmek istiyorum."

"Halk oylaması sizin için yeterli olmadı mı?" Güldü. "Bu çok zengin. Belki de tüm zamanını McCaw ve Tulia'ya yağ çekerek geçirmek yerine Alfalardan birkaçına gülümseseydin Sürüler o zaman annesiz ve yalnız kalma konusunda endişelenmenize gerek kalmazdı."

Herkes bunu yaptığımı mı düşünüyordu? "Endişelenmiyorum-"

"Kendine sakla." Stef elini havaya kaldırdı ve oda. "Bunca zamandır rütbe kovalayan biri olmadığını iddia ediyordun. Sanırım

Buradaki eşit ayak gerçekten aklını başından aldı."

Orta parmağımı arkasından çarptığı kapıya doğru kaldırdım ve az önce yaptığımız konuşma için geçici deliliği suçladım.

İnleyerek banyoya gittim ve yansımama baktım.

"Daha çok gülümse."

Kurdumun kıs kıs gülmesine aldırmadan aynaya bakarak dişlerimi gösterdim.

Jesse'nin rafından yumuşak sarı ve alt kısmı papatyalardan oluşan sade bir güneş elbisesi giydim, saçlarımı ördüm ve kahvaltı için aşağıya indim.

Daha fazla gülümsemeye çalışmaktan zarar gelmez.

Gülümsemem, bana yaptığı tüm iyilikler için yüzümü buruşturmuş olabilirdi. Alfa feromonlarının baş döndürücü etkisi bu sefer tolere edilebilirdi.

Sabah kafeteryadayken mevcut tüm farklı Alfalara bakmaya özen gösterdim. Bakışlarımı doğrudan tutmaya yabancı değildim -Alfa Derek'in benden söküp atmaya çalıştığı özelliklerden biriydi- ama bazı nedenlerden dolayı

Bu yüzden gördüğüm her güzel Alfa gözlerini kaçırды.

"Dişimde bir şey mi var?" Edith ve Fallon'un masasına otururken yenilmiş bir halde sordum.

"Hayır. Neden?" Fallon kahve fincanının kenarından bana baktı.

"Sebebi yok." Omzumun üzerinden baktım ve her Alfa'nın anında geri döndüğünü hayal ettim. Burası beni paranoyaklaştırıyordu. Önce yatak odamda izlendiğim düşüncesi, şimdi de bu.

*

Denemelerin topluluk önünde konuşma bölümüne kadar odamda kalmak yerine Jesse'nin elbisesini giyip bir tur atmaya karar verdim başladı. Gülümsemem işe yaramıyordu, bu yüzden onu bir kenara bıraktım ve onun yerine insanları izlemeye koyuldum.

Karen'in gidişiyle geriye kırk beş Luna adayı kalmıştı. Yirmi alfa onların arasına karıştı. Kameralar her yerdeydi, kafeteryadaki, salondaki ve bardaki anları çekiyorlardı.

Havuzun arka kapısını iterek açtım.

Erken bahar güneşi berrak sudan yansıyordu ama havada hâlâ öğlene kadar geçmeyecek bir kırağı vardı. Şekil değiştiren kanı bizi sıcak tuttu. Yine de, Stef ve diğer kadınlarla birlikte şezlonglarda takılacağımı sanmıyorum. mayo getirmiş olsaydım bile.

Tesisin yan tarafındaki bahçelere doğru yürüdüm, Ortada duran balık fıskiyesine hayranlıkla bakıyordu. Ön taraftakinin daha küçük bir kopyasıydı ama su şırıltısı hâlâ huzur verici bir sestti. Gül çitinin etrafına dikilmiş yeni tomurcuklanan kiraz çiçeği ağaçlarının tepelerinde kelebekler dans ediyor ve ötesindeki ormanda kuşlar ötüyordu.

Sakinliği içime çektim, düşünmek için bir an ayırdım. Topluluk önünde konuşmak beni endişelendirmiyordu. Sanki bir sınıfta ders verirken normalde olduğumdan biraz daha dışa dönük bir kişiliğe bürünüyordum. Bunun bilgimi sınamak için bir test olmasını umuyordum.

fark yaratacak sorulara cevap verebilir.

Babam haklıydı. Fikirlerim vardı. Ve doğru nedenlerle burada olmasam da, birkaç dakikalık ekran zamanımı belki de hayatımda daha büyük bir şey yapmak için kullanabilirdim.

"Neden buradasın?" Derin ses beni irkiltti ve kalbim kafesinden fırlamaya çalışırken sıçradım.

Buna alışık değildim. Ranger çıplak göğsünde parıltılarla ormandan çıkarken, kurdum hainlik edip nefes nefese kaldığında, derime işleyen uyarı dürtüsü

Ter.

"Çünkü olmak istiyorum." Kuruyan dilimi yutkunarak geçiştirdim, bakmak istediğim o kadar çok şey olmasına rağmen gözlerimi indirmeyi reddettim. Bu bahçelerin sahibi o değildi ve ben hazır olana kadar beni korkutup buraları terk etmeme izin vermeyecektim.

Ranger'ın kurdu bana bakarken gözlerinde parladı ve kendimi tekrar çıplak hissettim, aslında ben olmayan bu dayanıksız elbisenin içinde rahatsızdım. "Güzel görünüyorsun."

Gözlerimi kırptım, onu doğru duyduğumdan emin değildim. "Teşekkürler mi?" "Ceket giymen gerek," dedi.

Gözlerim büyüdü. "Affedersiniz?"

"Bu elbise çok fazla ten gösteriyor ve burası soğuk." Ses tonunu daha az sertleştirmek için mücadele ediyormuş gibi yumruklarını iki yanında sıkı.

Yeni elbiseme baktım ve utandım. Burada mayoyla dolaşmıyordum ama sanırım *tenimi* göstererek onu *gücendirmiştım*. Bu, giydiğim şey hakkında ikinci yorumuydu. "Canın cehenneme."

"Ne dedin sen?"

Ona ters ters bakmak için çenemi kaldırdım. "Sana git kendini becer dedim. Ben bir şekil değiştirenim. Yeterince sıcak. Ve eğer gördüklerin hoşuna gitmiyorsa, başka tarafa bak."

Ranger kıkırdadı. Karanlık ve tehditkâr bir sestti bu, ateşli bakışlarını daralttı. "Gördüklerimden hoşlanmadığımı kim söyledi?"

Göğsümün ortasında bir çekiş vardı, beni onu kızdırmaya ve bunu ortaya çıkarmaya iten derin bir ilkel çekiş. Onu gülümsetebilecek miyim yoksa kaşlarını çatacak mı diye görmek için. Bu duygunun yoğunluğu korkutucuydu ve kollarımı kavuşturup bir adım geri çekildim. "Beni kandırabilirdin."

Ranger sanki ben bir avmışım ve o da ani bir hareket yapmak istemiyormuş gibi hareketsiz kaldı. "Neden korkuyorsun?"

"Korkmuyorum," diye yalan söyledim. Tanrıya şükür rüzgarın altındaydım.

"Sana göz kulak olacağımı biliyorsun, değil mi?"

Yine mi geldin?

"Senden benimle ilgilenmeni istemedim," dedim, ne olduğunu anlamaya çalışırken biraz fazla tiz bir sesle.

"Sormana gerek yoktu." Ranger bir elini başının üzerinde gezdirerek iç çekti. Antrenman şortuna bir göz attım. ve gözlerimi tekrar onun yüzüne çevirmeye zorladım.

"Eğer istediğin buysa, bunu yürütmenin bir yolunu bulacağım." Sesi yorgun ve emin değildi. Sanki ona acı çektiriyormuşum gibi.

"Eğer... ben... seni istiyorsam?" Normalde TSTL tipi bir kız değildim ama söylediği şey hiç mantıklı gelmiyordu.

"Beni istiyorsun." Sırıttı.

Kibirli. Ucube. Alfalar.

"Seni istiyor muyum?" *Hayır. Evet. Belki!*

Bilmiyordum. Ama bana bakma şekli içime bir sıcaklık yayıyor ve kalçalarımın arasında bir sızı oluşturunuyordu.

"Oh, beni istiyorsun." Havayı kokladı. Lanet olası şekil değıştirenler ve koku alma duyuları. "Biyolojik tepkiler." Omuz silktim.

Ranger'ın gözleri anlamamış gibi kısıldı. Tam ona açıklayacaktım ki elini kaldırdı.

"Gerçekten neden buradasın Aspen?" diye sordu.

Adımın onun dilindeki sesi beni bu kadar etkilememeliydi.

"Neden umursuyorsun ki?"

Gözbebekleri büyüdü ve bana doğru bir adım attı, tam o sırada çenesi büküldü ve gözlerini kaçırdı. "Sana bir soru sordum."

"Ben de sana bir tane sordum."

Sırıttı. Bunu görmek kalbimi çarptırdı ve bunu sık sık yapmadığını hissettim.

"Sen bir veletsin."

"Affedersiniz?" Suratıma bir tokat da atabilirdi. Bunu bir sevgi ifadesi gibi söylemiş olması önemli değildi.

Bunlar savaş sözcükleriydi.

Yumruklarım sıkıldı. Daha büyük gülümsedi.

Sağ tarafımızda bir dal kırıldı ve Ranger hırlayarak beni arkasından itti.

Kocaman ön kolunu ittim. "Sadece kameralar." "Devam edin."

Sesçi adam el salladı, mikrofonu itti ağaçların arasından.

"Kameraları seviyorsun." Ranger döndü. Bana doğru hırlarken dişleri hâlâ uzamıştı. Ben de ona ters ters baktım.

Bu, bu konuşma sırasında üçüncü hakaretti ve bir tane daha kalmayı planlamıyordum.

Tesisin dahili telefonu vızıldadı ve beni Ranger'a aklımdan geçenleri anlatmaktan kurtardı. "Luna adayları, lütfen makyaja gidin. İkinci deneme başlamadan önce iki saatiniz var."

Jesse tısladı: "Her ne kadar senin çatık kaşlı tehlikeli bakışlarına bayılsam da, sen sakinleşmedikçe bu astarı asla kanatlandıramayacağım."

"Özür dilerim." Yüzümdeki çizgileri düzelttim ve aynanın kenarına bakıp nerede olduğunu görebiliyor muyum diye baktım.

Fallon oturuyordu. Ranger kafamı allak bullak etmişti. Kardeşim yoktu, bu yüzden kardeşi hakkında soru sorma protokolünün ne olduğundan emin değildim.

Bir kez daha düşündüm de, nasıl hissettiğim hakkında konuşmak isteyeceğim son kişi oydu.

"Sızlanmayı kes." Bir makyaj fırçası burnuma çarptı. "Özür dilerim. Tekrar özür dilerim." Jesse'ye baktım.

"Seni neyin rahatsız ettiğini bana söylemek ister misin?" Elindeki allık paletini dengeledi.

Jesse'yi sevdim, muhtemelen art niyetli olduğunu bilsem bile Bana yardım etmek için sebepleri vardı, ama ona yardımsever denilebileceğinden emin değildim.

Arkadaş. Benim gerçek arkadaşlarım var mıydı ki? Clara'yı özlüyordum ve onu istediğim zaman arayamamaktan nefret ediyordum. Ve babam Anlıyorum.

"Bak, kızgınlık döneminin yaklaştığını biliyorum ama iki saniye içinde öfkeli bir cadalozdan yaralı bir yavruya dönüştün. Bu senin için biraz aşırı görünüyor. Sorun nedir?"

Isıtıcımdan bahsedince donup kaldım. Bu çok şeyi açıklıyordu. Bir aydan kısa bir süre içinde sancılarım başlayacaktı. Kafamın bu kadar karışık olmasına şaşmamalı.

"Konuş lütfen. Ben dudaklarını yapmadan önce."

"Kulağa edepsiz geliyor." Bir kıkırdama ağzımdan kaçtı. Jesse uzun kirpikleriyle bana göz kırptı.

"Peki." İçimi çektim. "Burası. Bu oyunları nasıl oynayacağımı bilmiyorum."

"Oyunlar daha başlamadı bile." Jesse fırçasını üst göz kapaklarımın üzerinde gezdirdi. "Bu Ranger'la mı ilgili?"

"Belki." Jesse dudağıma fiske vurana kadar neredeyse dudağımı ısıracaktım. "Tamam. Muhtemelen. Çok sıcak ve soğuk biri. Onun hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum."

"Alfa sırasında neler yapacağını izlemek eğlenceli olacak. Oyunlar," dedi Jesse. Yeşil gözlerinde tuhaf bir ifade vardı.

"Eğer oraya varabilirsem." Öfkelendim. Doğru, halk oylamasına katılmıştım.

Ama bir Alfa'nın bile beni istemesini sağlayamadım. Tüm o seksi konuşmalarıyla Ranger bile bana oy vermedi.

"İyi olacaksın." Jesse, ben hissetmesem de güven verici bir ses çıkarmayı başarmıştı. "Bu sezon Amerika'nın sevgilisisin. Şimdi gözlerini kapat ki seni istediğim gibi göstereyim."

*

Sahne farklı görünüyordu. İki taba rengi deri koltuk spot ışıklarının altında oturuyordu. Alfalar hâlâ kongre merkezine yığılıyor ve çekimlerin başlamasını izlemek için yerlerini alıyorlardı. Perde kapandı, görüş alanım daraldı ama ön sırada oturan *adamı* bir an için görebildim.

Keşke ellerimin titremesi için sinirlerimi suçlayabilseydim ama artık kameralara çoktan alışmıştım. Ve topluluk önünde konuşma kısmı sadece bir bilgi testiydi.

İçimdeki inek testleri ve cevapları doğru yapmanın verdiği adrenalin patlamasını severdi.

Prodüksiyon ekibinden biri "Herkes sessiz olsun," diye bizi susturdu. "İsminiz söylendiğinde sağ sahneye girecek, Jay'in karşısındaki sandalyeye oturacak ve süreniz dolduğunda sol sahneden çıkacaksınız. Bundan sonra, bugünlük işiniz bitti."

Tatlı ve değerli uykum beni çağırıyordu. Yarın sabahki eleme turuna kadar hiçbir şey yapmam gerekmiyordu.

Ses görevlisi sundress elbisemin üzerindeki mikrofonu ayarlarken kıpırdamadan durdum, kendimi bir çitten geçirilen sığırlar gibi hissetmemeye çalıştım. Programdan gördüğüm kadarıyla bunu çok doğal göstermişler, röportajları ve konuşmaları programın içine serpiştirmişlerdi.

duruşmaların görüntüleri. Bu kadar sistematik bir şekilde planlandığını ve düzenlendiğini fark etmemiştim.

"Aspen, sıra sende." On dakikalık zil Edith'in sırasının bittiğini işaret ederken Molly beni sıranın önüne taşıdı. Cevaplarına dikkat ediyor olmalıydım.

Jay'in makyaj ekibi, o onları el sallayarak uzaklaştıran kadar etrafında dolaşıp bir yudum su ikram etti.

"3, 2, 1. Motor."

Biri beni nazikçe ileri itti.

Tökezlleme... Tökezlleme... Gülümsedim ve kameraların genel yönüne el sallayarak sahneye doğru ilerledim. Işıklar burada çok daha parlaktı ve onlardan sıcaklık yayılıyor gibiydi. Tekrar terlemeye başlamıştım ama bu kadar yakından Jay Renfro'nun cildine yapışmış fondöteni görebiliyordum. Sandalyeye otururken kendimi daha rahat hissetmeme ve mükemmel olma konusunda daha az endişelenmeme yardımcı oldu.

"İşte burada. Nuva Sürüsü'nden sevgili Aspen'imiz." Jay elimi kendi elinin içinde sıktı, iyi arkadaşmışız gibi yakınlaştı. Ben de Adımı bilmesine bile şaşırdım.

"Seni görmek çok güzel, Jay." Ben de onu takip ettim ve ciddiyetle elini sıktım.

"Çok iyi kavırıyorsun." Güldü ve elini dramatik bir şekilde havada salladı.

"Şekil değiştiren sorunları." Omuz silktim. Kurdunun yüzeye yakın bir yerde olmaması garip görünüyordu. İçindeki hayvanı zar zor hissedebiliyordum. "Ama bunu biliyorsun."

"Seviyorum." Jay tüm dişlerini göstererek gülümsedi, hiçbir şeyi kaçırmadı.

"Şekil değiştirenlerin sorunlarından bahsetmişken, Luna Denemeleri'nde geçirdiğin zaman şu ana kadar nasıl geçti?"

Ranger'ın gözlerini üzerimde hissetmeme rağmen seyirciye bakma isteğime direndim.

"İyi gidiyor," dedim. "Bütün kızlar çok tatlı." "Sadece kızlar."

Jay kaşlarını oynattı. Daha önce hiç Birisi bunu gerçek hayatta yapabilir. "Yoksa Alfalardan herhangi biri de tatlı mıydı?"

Çoğu bana bakmadığından ve bakan da "tatlı" diyebileceğim biri olmadığından, buna cevap vermemem gerektiğini düşündüm.

"Belki." Göz kırptım.

Jay güldü. "Yeterince adil. Gizemli. Bunu sevdim. Pekala, sorulara geçelim. Yapımcılarımız, yarışmacılar arasından

Alfalar teslim oldu ve kimden olduklarını söylemeyerek biz de gizemli olacağız. Hazır mısınız?"

"Onları bana fırlat." Sandalyede arkama yaslandım, ayak bileklerimi çaprazladım ve hâlâ gülümsüyordum. Bu sınavda başarılı olacaktım.

"Alfaların bugün size soracağı ilk soru 'ideal bir eşte ne aradığınız' olacak."

Yine mi geldin?

Politika değişikliği ya da dünya hakkında bir şeyler bekliyordum. tarih ve hatta kuantum fiziği. Bir randevu programında sorulacak tipik bir şey değil.

Avuçlarım terlemeye başladı ve Jay orada oturup bana bakarken ışıklar birden çok parlak oldu.

"Soruyu tekrar edebilir misiniz?" Gerçekten bir yudum Su.

"Bir eşin nitelikleri?" Jay kameralara sanki neyle karşı karşıya olduğuna inanamıyordu.

"Kes," diye bağırdı yönetmen tünediği yerden.

Molly şakaklarını ovuşturarak hışımla dışarı çıktı. "Basit bir soru Aspen. Not kartlarına ihtiyacın var mı?"

"Hayır... Hayır. Ben hallederim," diye kekeledim. Birkaç tane vardı

İzleyen Alfalar kıs kıs gülüyordu ve nedense kendimi yeniden genç hissediyordum, Trenton orada oturmuş hiçbir şey söylemezken futbol takımının kahkahaları altında eziyet çekiyordum.

Derin bir yırtıcı hırıltısı odada yankılandı. Kurdumun canlanmasına ve dikkat kesilmesine neden olanla aynı. I Yumruklarımı sıktım, beni böyle bocalarken izlemesinden nefret ediyordum. Öfkenin sarsıntısı kendime olan güvenimi tazeledi.

"Özür dilerim." Jay'e baktım. "Artık hazırım." Molly sürünerek sahneden indi.

"İki tane al." Klaket şakladı.

"Pekala, Jay. Seçici olduğumu söylemekten nefret ediyorum ama bir eşe ihtiyacım var.

nazik ve dürüst. Çok çalışan ve doğayı seven biri. Fikirlerime değer veren ve ona meydan okumamdan korkmayan biri. Oh, ve babam da onaylamalı."

Tek omzumla omuz silktim, önceki yanlış adımla oynadım ve Jay'in tekrar gülmesine neden oldum.

"Acaba babanın gösteriye gelmesini sağlayabilir miyiz?"

"Aramızda kalsın," diyerek öne doğru eğildim ve sesimi alçalttım

"Ben olsam bunu yapmazdım. O tam bir ana karakter ve tüm güzel yarışmacılardan spot ışıklarını çalacaktır."

Jay bu kez o sahte gülüşüyle değil, içtenlikle güldü.

yaptığı ses. "Kanalla konuşup ona kendi özel programını ayarlamamız gerekecek."

"O şovu izlemek için para verirdim." Kıkırdadım, kameraların babamın peşinde koşturmasının ne kadar korkunç olacağını düşündüm.

"Ben de." Jay kartı çevirirken hâlâ gülüyordu. "Tamam, sıradaki soru. İki numaralı gizemli Alfa 'Luna olarak unvanınızla ne yapardınız' sorusunu soruyor."

Bunun için hazırdım. Bunlar sormamız gereken sorulardı.

"Sanırım bu sürüye bağlı." Kameralara gülümsedim, bu anı kendi sürümü fırlatmak için kullanabileceğimi biliyordum otobüsün altına. Yapmayacaktım, ama belki daha iyi bir Luna'mız olsaydı, işler böyle olmazdı. Alfa Derek'in karısı onun bana yaptıklarını durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Kapıyı kapattı, Trenton da bana bakarken onu kovmak. Babasının genç bir dişi kurdu dövmesini izliyor ve hiçbir şey söylemiyordu.

"Bir Luna'nın görevi sürüsünü korumak ve ona bakmaktır. İdeal olarak, Alfa'sına güç verir ve ona destek olur.

Sınırlamalar," dedim acı dolu anılarımı görmezden gelerek. "Ayrıca Alfa'yı kontrol altında tutan ilk savunma hattıdır. Bir Luna Alfa'nın gücünü dengelemek. Tüm bunları ve daha fazlasını yapmak için elimden geleni yaparım, özellikle de şekil değiştirenler için gerekli olan politikaları uygulardım.

Eğitim benim için önemli, bunu zaten biliyorsunuz.

suçun önlenmesi ve yolunu kaybetmiş olabilecek şekil değiştirenler için rehabilitasyon."

Jay başını salladı. Kabul etti. Sıradaki soru lütfen.

"Buna bayıldım. Gelecekteki sürün sana sahip olduğu için çok şanslı olacak," dedi Jay. "Üç numaralı gizemli Alfa'dan son sorumuz "Gerçekten neden buradasın?"

Jay tereddüt etti, yönetmene baktı. Kestik demeden önce elimi koluna koydum.

"Bunu kim sordu acaba?" Düşünüyormuş gibi yaptım, kalabalığa baktım ve Ranger ile göz göze geldim. Kalbim Bakışlarımız karşılaştığında daha sert çarptı ve kendimi başka tarafa bakmaya zorladım. "Neden sorduklarını anlayabiliyorum. Zaten mülakatımda tamamen dürüst değildim."

"Sen değil miydin?" Kurdu uykuda olmasına rağmen, Jay'in gözlerinde yırtıcı bir parıltı vardı, daha yakına eğildi ve Drama. Molly'yi kenara çekilmiş, ellerini çenesinin altında birleştirmiş, sessiz bir dua ederken yakaladım.

Gülmek zorunda kaldım; çok saçmaydı. "Bunun bir peri masalı olduğunu söyledim ama bundan daha fazlası. Sen... Sen bunun aptalca olduğunu düşüneceksin."

"Gülmeyeceğime söz veriyorum." Jay, kameralar yakınlaştırma yaparken bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi davranarak kalbinin üzerine haç çıkardı.

Bunu yapmak, uzun zamandır sakladığım bir parçamı ulusal televizyonda paylaşmak istemiyordum. Ama bu programda kalmak için bir şeyler vermem gerekiyordu ve aradıkları şeyin bu olduğunu düşündüm.

Bunu yüksek sesle söylemek beni öldürse bile.

"Babam ve büyükannem kader arkadaşlarıydılar." Derin bir nefes aldım.

nefes alıyor, kahkahalara hazırlanıyor. "Ben onların aşk hikayesiyle büyüdüm. Artık dünyamızda bunun nadir olduğunu biliyorum ama bir zamanlar seçim yapmak zorunda değildik. Yıldızlar aynı hizaya gelir ve kader ruhumuzu tamamlayacak mükemmel kişiyi seçerdi. Benim kurdum daha azıyla yetinmeyi reddediyor. Yani, evet, peri masalını umuyorum. Ama bundan daha fazlası var. Sonsuza dek mutlu olmak istiyorum ve bunu henüz bulamadım."

Tam olarak yalan sayılmazdı. Bu aptal programda sihir bulmayı beklemediğim kısmını atlamıştım. Her şeyi bilmelerine gerek yoktu.

İster gerçek olsun ister kurgulanmış, Jay ellerimi kendi elleriyle sıkarken gözleri buğulandı. "Bu çok güzel, Aspen."

Kameralara gülümsedi. "Bana güvenin, ben ve ülkenin geri kalanı peri masalı sonunuzu bulmanız için sizi destekliyor olacağız."

O kadar doluydu ki.

Kader eşleri kısmıyla ilgili değil -büyükannesi ve büyükbabasının o imrenilen eşleşmeye sahip olduğunu zaten öğrenmiştim- ama bu şovda bulunma nedeni için. Eğer gerçekten bir eş arıyor olsaydı, Alfa'lardan herhangi birine en ufak bir ilgi gösterirdi.

Yarışmacılar. Bu beni rahatsız etmedi çünkü henüz hiçbirini öldürmek zorunda kalmamıştım ama bu konunun dışındaydı.

Romantik biri olabilir. Kurdum zihnimde volta atıyor ve hırıliyordu, son bir saati anlamlandırmaya çalışıyordu. Kızın bize bakışını ve arkasını dönüşünü beğenmemişti.

Aynen, kardeşim. Aynı.

Keşke romantik bir tip olsaydı. Bu işleri kolaylaştırırdı. Ona tüm düşmanlarının kellelerini getirirdim ve Mücevher. Bir romantiğin kalbine giden yolu biliyordum.

Ama sahnede anlattığı hikâyeyi bir zırh gibi giymiş, kaderindeki eşiyile tanışmadığı bahanesinin arkasına saklanmıştı. Hiçbiri Artık hiçbirimiz kader arkadaşlarımızla karşılaşmıyorduk. Dünyanın dört bir yanına dağılmış bu kadar çok kurt şekil değiştiren varken bu nadir bir durumdu. Bir çift kader arkadaşıyla tanıştığımı bile sanmıyorum, bu yüzden bunun nasıl işlediğini soracak kimsem yoktu.

O benim.

Önce onu buna ikna etmeliyiz.

Ben odaya girerken oylama masasının önündeki sıra kenara çekildi. Çok sinirli bir Alfa havası estiriyor olmalıydım çünkü en büyük şekil değiştirenler bile bakışlarımla karşılaşmayı reddetti.

Kendi kafamın içine o kadar dalmışım ki Masada yanımdaki başka bir şekil değiştirenin oylarını işaretlerken beliren varlığı.

Bakmamalıydım.

"Neden Aspen'e oy veriyorsun?" Ses tonumda benim için bile doğal olmayan ölümcül bir soğukluk vardı.

"Sorulara sağlam yanıtları vardı," diye karşılık verdi derin erkek sesi.

Elimdeki kalemi tıkladım ve elinin sert derisine saplamayı düşündüm. Görünüşe göre, birisi Notu aldım ve anlatmak istediğimi göstermek için bir gösteri yapmaktan çekinmedim.

Göz ucuyla yukarı baktım. Şekil değiştiren, diğer çocukların sahip olduğu yeşilliklerden hiçbirine sahip olmadan bana baktı ve anında kiminle uğraştığımı anladım.

"John O'Neil. Seni ne zaman göreceğimi merak ediyordum."

Gülümsedim, hızlıca oyumu sandığa atmak için. "Neden üzerinde Aspen'in adı olmayan bir kart daha doldurmuyorsun, ben de gidip sana içki?"

Gördüğüm kadarıyla tek bir seçeneği vardı. Bunu kullanmasını umuyordum.

John sakalını kaşıdı. Gözlerindeki hesapçı parıltı dağınık görünümüne uymayan bir zekâ sergiliyordu. "Hak mı iddia ediyorsun?"

Toplanan diğer Alfalara baktım, onlar için bunu hecelememe gerek yoktu. "Muhtemelen."

John kaşlarını çattı, ben onu tartarken sözlerimi düşündü. Sıkı çalışmaktan kasları gelişmiş iri yarı bir şekil değiştirendi, spor salonunda yapılan türden değil. Sürüsünü ve konumunu biliyordum ama burada ne aradığını bilmiyordum. Ve onunla oturup bir şeyler içmeyi çok isterdim.

Umarım önce onu öldürmek zorunda kalmam.

"Ne yazık ki onu yönetim kurulundan çıkarıyorsunuz." John içini çekerek oy kartını ikiye böldü. "Fikrinizi değiştirirseniz bana haber verin."

Yapmayacağız.

Birkaç isim karalamasını izledim ve anlaşılabildiğimize sevinerek gülümsedim. "Hadi gel. Sana bir içki ısmarlayayım."

*

John'u severdim. Esprileri kabaydı ama dürüst biriydi. değiştirici. Lafı dolandırmadı ve her şeyi tüm çıplaklığıyla ortaya koydu.

Birasını da geri atabilirdi.

"Bunca zamandır nerede saklanıyordun?" Yudumladım İskoç viskisi.

"Kızlarım gergindi, bu yüzden onlarla ben ilgileniyordum." John bir kadeh daha içmesi için barmene el salladı. "Artık kendi ayakları üzerinde durabiliyorlar, ben de keşfedebiliyorum."

"Kızlarınız mı?" Kelime seçimini anlamadığım için sordum.

"Yeğenlerim." Gülümseyerek başını salladı. "Sadece beş yaş küçükler ama bana hâlâ çocuk gibi geliyorlar."

"Bu çok büyük bir fark değil." Ben de onun sırtışına karşılık verdim. "Gerçi ihtiyacın olursa sana bir baston bulabiliriz."

John'un kahkahası göğsünün derinliklerinden gürledi. "Henüz baston yok ama bana birkaç yıl verin. Yaşımı hissetmeye başlıyorum."

Bardağımda kalan viskiye baktım. "Kaç yaşındasın?" "Yirmi altı." Geçirdi.

Benden iki yaş büyüktü ve şimdiden bitkin görünüyordu. "Alfa olmanın avantajları. Diğerlerinden daha çabuk yaşıyoruz."

"Buna amin derim kardeşim." John bira şişesini bardağıma vurdu. "Peki, burada gerçekten ne yapıyorsun?"

Sırıttım. "Ben de sana aynı şeyi soracaktım."

"Ben mi?" Başparmağını göğsüne bastırdı. "Ben yumuşak biriyim. Bu yüzden geldim. Michigan'da henüz bir eş bulamadım ve yeğenlerim beni gösteriye sürükledi."

"Alfa Oyunları için bir planın yok mu?" Bardağımdan bir yudum daha alırken sordum.

"Tabii ki biliyorum." Neşeli tonu bir an için düştü ve bana bakarken gözleri berraklaştı. "Ama hiçbirisi batı kıyısı bölgesini içermiyor. Peki ya sen? Doğuda bir planın var mı?"

"Henüz değil." Kollarımı bara dayadım ve onun doğrudan cevabı karşısında rahatladım. Çok uzun zamandır beni oyalayan şekil değiştirenlerle uğraşıyordum.

"O zaman seninle bir anlaşma yapalım." John birasının kalanını da içti. "Sen kendi tarafını tutacaksın, ben de kendi tarafımı tutacağım. Birbirimizin yolundan uzak duracağız. Ve eğer kendini U.P.'de bulursan, gel

"Biraz krep ve geyik eti için evime uğra."

"Çok isterim." İkimizin de içkisi için barın üzerine para koydum ve ayağa kalktım. "Sonunda seninle tanışmak güzel, John."

"Aynen." Bir bira daha istedi. "Oh ve Ranger, o kızı kaptığından emin ol yoksa onu adil bir oyun olarak görüyorum."

*

John'un tehdidi nedense beni ya da kurdumu rahatsız etmedi. Benimle kafa bulmayacak başka bir Alfa ile bağlantı kurmak rahatlatıcıydı. Ama bu, Aspen'in kendi liglerinde olduğunu düşünen diğer Alfalar için bir sorun olacaktı.

Yatmadan önce biraz temiz havaya ihtiyacım olduğu için dışarı çıktım. Geceler hâlâ soğuktu ve Kar Ay'ı tepede soluklaşırken yaprak dökmeyen ağaçların üzerine kırağı düşüyordu. Solucan Ay'ın tam olarak tepeye çıkmasına ve türümüzün çiftleşme çağrısının başlamasına bir aydan az bir süre kalmıştı.

Aspen'i kızgınlık dönemindeki tüm bu canavarların yanında düşünmek kurdumun gözlerini kıpkırmızı yapmıştı. Kontrolden çıkacaklar, kızgınlıklarına yaklaşan kadın kitlesiyle tüm mantık duygularını kaybedeceklerdi. Aslında bu durum benim lehime olacaktı çünkü Aspen'in kızgınlık döneminde her zaman sakin kalmayı başarmıştım.

Kızgınlık. Canavarımın davranış biçimine bakılırsa, Aspen'in ve çiftleşmemiş erkeklerin yanında ne yapacağından emin değildim. Dürüst olmak gerekirse,

Bu beni korkutuyordu ve ben pek korkmuyordum.

Ayin loş ışığının rehberliğinde dışarıda yürürken alkol vücudumdan atılıyordu. Kuzeybatı Pasifik ormanlarındaki evimden çok uzakta değildik, bu yüzden bitki örtüsünün tanıdık kokuları omuzlarımdaki gerginliği yatıştırdı.

Onu buradan çıkarmak için bir aydan az zamanım vardı. Bunu nasıl başaracaktım?

Fallon, Aspen'in boyun eğecek bir kadın olmadığını söyledi. Katılmamak zorundaydım. Doğru, içinde mücadele vardı, ama Gözlerindeki yumuşaklık bana onun başka bir şey olduğunu söylüyordu. Benim için yeni bir tür. Bu hassas bir denge olacaktı. baskınlık ve sonra onun boyun eğme arzusunu kazanmak. Başlamak için sabırsızlanıyordum.

Ben de öyle.

Onun aşk dolu iç çekişine gülümsedim.

Çok derindeydik.

O kadar derindi ki neredeyse neden burada olduğumuzu unutuyordum. "Hey adamım," diye seslendi Chad.

Yüz ifademi sıkılgan bir ifadeye dönüştürdüm ve Trenton'la birlikte çeşmenin yanında durduğu yere ve çıplak ayaklarıyla suda desenler çizen narin küçük bir dişi kurda baktım.

İki erkek tatlı kokulu dişinin etrafında dolanırken çeşmeden sis ve buhar yükseldi.

Pamuk şeker ve pudra şeker. Burun deliklerim açıldı. *Omega*.

"Bu Opal. Onunla henüz tanışmadın mı?" Chad bana el sallayarak sordu.

Utangaç küçük Omega uzun siyah kirpiklerinin arasından göz kırptı ve bana belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Merhaba."

Ay bu gece kendi kabuğuna çekilmişti, ki bu çok yerindeydi çünkü ben de öyleydim. Sahnede o soruları yanıtlamak büyük bir mesele olmamalıydı ama öyleydi. Değerlerimden ödün vermiş, ruhumu ortaya koyan bir performans sergilemiştim. Bu insanların umurunda değildi. benim hakkımda. Bunu hatırlamam ve daha fazla Bir gün bana karşı kullanılabilecek bilgiler.

Spor ayakkabılarımın bağcıklarını sıktım, kurdumun ormanın kokularını solumasına ve koşarken bize rehberlik etmesi için gözlerini kullanmasına izin vermek için kısmen yer değiştirdim. Hâlâ bu yabancı ormanda bedenimizi götürebileceği güvenli bir alan bulamamıştım ama gece koşusunun onu biraz rahatlatacağını umuyordum.

Çok heyecanlıydı, hala aklımızdaki son şey olması gereken Ranger'ı düşünüyordu.

Havuzun diğer tarafındaki yürüyüş yolundan ayrılan patika boyunca koştuk. Bu dağlarda bir yerlerde, kızgınlık ve kıızışma dönemine gireceğimiz *Çiftleşme Sezonu* finalinin arenası olacaktı. Oraya gitme ihtiyacıyla derim kaşınıyordu. Bölgeyi keşfetmek ve bulunacağımız araziye tanımak için birlikte çalışmak. Hazırlıksız gitmek beni endişelendiriyordu.

Kendimi nasıl güvende tutacağımı bilmem gerekiyordu.

Koşarken kurdumun içgüdülerine güvendim ve kendi düşüncelerime geri döndüm. Luna Denemeleri'ni geçip Trenton'a yardım edersem

Alfa Oyunları aracılığıyla, uzaktaki manzaraya yaklaşmam ve iyi bir savunma kurmak için en iyi noktaları belirlemem gerekirdi.

Kurdum hırslayarak beni kendine getirdi ve gelecekte hayatta kalmamızdan daha önemli bir şeye dikkatimi vermemi istedi.

Kulaklarımız kıpırdadı, sesleri algıladık. Gece rüzgârında Opal'ın yumuşak sesi duyuluyordu.

Vücudumun kontrolünü tamamen ele aldım ve hızımı artırdım.
Ben

Geçen gün Cindy'yle yaşadığı olaydan sonra Opal'la konuşmak istiyordu ve küçük Omega saklanmak istediğinde onu bulmak zor oluyordu.

Başka bir ses, muhtemelen hayatımın geri kalanında rüyalarımın girecek olan derin ve erkeksi bir ses, beni yolumda durdurdu.

Dişlerim uzadı ve kurdum sanki bölgemizde biri varmış gibi hırlamaya devam etti. Ki bu çılgıncaydı.

Yavaşça ilerleyerek en yakındaki ağacın yanına geldim ve etrafından dolaşarak patikanın bahçedeki küçük çeşmenin yanındaki taş banklarda son bulduğu yere kadar baktım.

Zayıf ay ışığı Opal'ın dirseklerinin üzerine yaslanıp ayaklarını suya vururken simsiyah saçlarının parıltısını yakaladı.

Yalnız değildi.

Trenton elleri cebinde, Opal'ın söylediklerinden büyülenmiş bir halde kenarda duruyordu. Onu hiç böyle görmemiştim... Hiç. Yanında, çeşmenin kenarında Chad oturuyordu. O da gülerek ve daha da yaklaşarak Omega'dan bir gülümseme daha koparmaya çalıştı.

Ama patikada bir sürüngen gibi saklanmamın ve dalların arasından bakmamın nedeni bu değildi.

Sesini duyduğuma yemin edebilirim. Gerçi ben Muhtemelen yine hayal görüyordu. Onu göremiyordum ama hissedebiliyordum. Ranger oradaydı. Bunu biliyordum. Bir parçam onun Opal'ın çeşmede yaptığı tatlı büyüye kapılıp kapılmadığını bilmek zorundaydı.

Gerçekten önemseydiğimden falan değil. Heck, belki Gülmek kışındaki çubuğu biraz gevşetirdi. Onun üzerinde hiçbir hakkım yoktu. Ne isterse yapmakta özgürdü.

Ağacın gövdesinin etrafından dolaştım ve bir Kurdum bölgesel saçmalıklarını homurdanmaya devam ederken daha iyi görebiliyordum. Arkamda bir dal kırıldı ve ben sıçradım,

Kaslı bir göğüsle çarpışmak için dönüyor.

Bu şekilde buluşmaya bir son vermeliyiz. "Seni casus sanmadım."

"Casusluk yapmıyordum," diye çığlık attım, avucumu yüzüme vurmak istiyordum. *Gerçekten pürüzsüz, Aspen.*

"Gürültü yapmamaya çalışarak ağaçların arasından bakmaya ne diyorsun o zaman?" Ranger gülümsememeye çalışırken dudakları seğirdi.

"Ben buna kendi işime bakmak diyorum. Senin de yapman gerektiği gibi." Kuşkusuz, en iyi cevabım değildi.

"Sizi temin ederim, kendi işime bakmakta çok ustayımdır. iş." Beni ağaca doğru iterken sırtışı hınzırca bir hal aldı. "Bir gösteri ister misin?"

Feromonlarının yoğunluğu etrafımı sararken kalbim hızla çarpıyor ve başım dönüyordu. O bu kadar yakinken, sarhoş edici kokusuyla sarmalanmışken düşünmek zordu.

Bir dalın altına eğilip arkasına geçtim ve benim garip dansımı takip etmek için döndüğünde hırladı.

"Hayır. Teşekkür ederim."

"İşte yine o kelime." Sırıttı. "Hâlâ hayır mı diyorsun?"

"Evet." Ciddiyetle başımı salladım, temiz havanın onun erkeksi kokusunu burnumdan temizlemesini sağlamaya çalışıyordum.

"Evet?" Başını yana eğdi. "Hayır!" Ağladım.

Ranger sanki sinir bozucu olan benmişim gibi elini yüzünde gezdirdi. "Bana yakında ne istediğini söyleyecek misin aşkım? Yoksa bunu senden zorla mı öğreneceğim?"

Oh. Onu bunun için çalıştır.

Hiç yardımcı olmuyorsun.

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Daha uzun durdum, ama bu beni karşımda duran canavar gibi adam için daha korkutucu yapmadı.

Ranger başını eğip burnunu boynumun yan tarafına doğru sürüklerken burun delikleri alevlendi ve bana dokunmaktan sadece bir kıl kadar uzak durdu. Tüylerim onun dokunuşuyla diken diken oldu.

"Yalancı" kelimesini fısıldarken sıcak nefesi.

"Değilim." Geri adım attım, kurdum mırlamak için o anı seçerken bedenlerimiz arasında boşluğa ihtiyacım vardı. Yüksek sesle.

Ranger'ın yüz ifadesi karardı, loş ışıkta bunu yapmak gerçekten zordu. "Sanırım kovalamaca istiyorsun."

Evet. Lütfen.

Karışık sinyaller gönderdiğimin farkındaydım ama o sırada vahşileşmiş olan canavarıma ulaşmaya çalışıyordum. "Hayır, teşekkürler dostum." Göğsüne vurdum ve bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark ettiğimde yanaklarım alev alev yandı.

Tanrıça, benim neyim var?

"Aspen, orada ne yapıyorsun?" Trenton seslendi. Kimliğim resmen açığa çıkmıştı. İyi bir şey olduğu için değil.

"O benimle," diye konuştu Ranger, sanki bir iddiada bulunuyormuş gibi.

Geri çekil. "Kimseyle birlikte değilim."

"Ben de öyle gördüm." Ranger çenesini kaşdı ve Benim hissettiğim gibi kafam karışmıştı. "Bu da beni daha önceki soruma geri getiriyor, gerçekten neden buradasın?"

"Bu soruyu işarete koyduğunu biliyordum." Öfke. Yapabilirdim İçimde dönüp duran duygu karmaşası yerine öfkeye sarıldım. "Bu senin için neden bu kadar önemli?"

"Çünkü cevabı istiyorum." Beni tekrar sıkıştırdı ve ben de patikanın karşısına geçtim. "Ve bana sahnede saçmaladığın gibi aşk için burada olduğunu söyleme."

"Bu saçmalık değildi." Hırladım. "Babam hakkında konuşuyordum. Söylediğim her şey doğrudu."

Aptalca yakışıklı yüzü neşeyle aydınlandı. "O zaman sen romantik birisin."

Tam ona öyle olmadığımı ve çenesindeki kendini beğenmiş sırıtışı silebileceğini söyleyecektim ki Trenton patikadan yukarı doğru yürümeye başladı.

"Hayır. O romantik biri değil," dedi.

Öfkeli bakışlarım Trenton'a yöneldi. "Sen ne bilirsin ki Bu mu?"

Biz dururken gecenin sessizliği etrafımızda nefes alıp veriyordu. Birbirlerine bakıyorlardı, sadece Ranger'ın göğsünde yükselen derin hırıltıyla bölünüyorlardı.

"Ona gerçekten neden burada olduğunu söyle Aspen," diye meydan okudu Trenton

Ben.

"Biliyor musunuz? Bununla uğraşmak zorunda değilim."

Öfkelendim.

onu geçtim, kırmızı görüyorum. Burada olmam onun suçuydu ve o da bunu biliyordu.

"Neden siz ikiniz bir yürüyüşe çıkıp Alfa siklerinize ilgili hikayelerinizi paylaşmıyorsunuz?"

*

Ranger da Trenton gibi bir kabadayıydı.

O değil.

Evet, öyle. Ses ekibi mikrofonu gömleğime sabitlerken onu susturmak için kurduma hırladım.

Dün gece ne yapacağımızı tartışarak çok uzun zaman geçirdik. O aptal Alfalar hakkında düşündüm ve herhangi bir anlaşılmaya varmaya yaklaşamadım. Kahvaltıyı *yine* atlamıştım ve yeterince uyuyamadım.

Bundan nefret ettim.

İkinci tur için eleme odasına girdiğimizde Luna adayları iki yanımda sıraya girmişlerdi. İşim bitmişti. Beni eve gönderebilirlerdi. Neredeyse serpintiyi memnuniyetle karşılayacaktım. Nuva Pack'ten bu dramatik cehennemde bir saniye daha geçirmekten.

"Yalancı." Ranger'ın sesi hâlâ kafamın içinde çınlıyor ve derimin altına gömülüyordu. Jay Renfro kameralar için sahnede işini yaparken bilerek kalabalığa bakmadım.

Ekrana anket sonuçları geldi ve neredeyse hayal kırıklığı içinde çılgılık atacaktım. Artık zirvede değildim. Adım halk oylamasında ilk yirmi içinde dördüncü sıraya yükselmişti. Ve bunun yanında tek bir Alfa oyu vardı. Bir. Uno. Tekil olarak.

"Ester. Bu geceki ilk elememiz sensin." Daha sessiz dişilerden biri ayağa kalktı ve başıyla onayladı.

"Yesina Pack'ten Toni, lütfen bu taraftan çıkın."

Gözyaşları yanaklarını boyarken aceleyle tribünden aşağı indi. adımlar.

Yumruklarımı kucağımda sıktım.

"As..." nefesim göğsümde düğümlendi, "...hley from Turner Pack, zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Bu çok yakın bir isimdi ve muhtemelen evdeki tüm izleyicilerin popüler oylarını koruyamazsam kaderim olacaktı. Ki bu iyiydi. Burada olmak istemiyordum.

Değil mi?

Gözlerimin kalabalığın ön sıralarına kaymasına izin verdim. Ranger orada oturuyordu, Alfalar arasında bir canavar, karanlık bakışları bana sabitlenmişti.

Bana oy bile vermemişti, bu yüzden onun için değerliymişim gibi bakmaya hakkı yoktu.

"Mason Pack'ten Colleen ve Fraizer'dan Wyona, programdaki zamanınız sona erdi."

Jay geride durdu ve onların gidişini izledi. "Kalan adaylarımız için bir alkış."

Kirpiklerimin arasından Ranger'a son bir kez baktım. Pislik herif alkışlamadı bile.

*

Kollarımı göğsümde kavuşturarak koridorda lobideki asansörlere doğru ilerledim. *Burada olmak istemediğimi* kendime hatırlattım. *Bu bir son için bir araç.*

Ama sözlerim boş geliyordu, suçluluk duygusuyla yarışıyordu. İçimde. Eğer bu sadece aptalca bir gösteri olsaydı, her şey bu kadar acımamalıydı. Bende bir sorun vardı. Bunu hissedebiliyordum. Derimden sürünerek çıkmak istiyormuşum gibi bir huzursuzluk hissi.

Koridorun köşesini döndüğüm anda lobideki gerginliği hisseden kurdumun tüyleri diken diken oldu.

"Seni aptal sürtüğ. O sen olmalıydın!"

Bir çemberde toplanmış ve kavga etmek için can atan şekil değiştirenlerin tanıdık görüntüsü beni gerdi. Çocukluğumun büyük bir bölümünde böyle halkaların merkezindeydim. Soğuk bir uyuşukluk beni ele geçirdi.

Kalabalığı dirsekleyerek geçtim.

Sonra midem bulandı.

Cindy, Opal'ın uzun siyah saçlarını yumruğuna dolamıştı. Omega ağlıyor ve gözlerini sıkarak kapatıyordu, karşı koymaya bile çalışmıyordu. Cindy'nin yarısı kadardı.

Opal'ın saçını çekemesin diye Cindy'yi bileğinden tutarken, "Bırak onu," diye homurdandım.

"Geri çekil, karavan pisliği," diye tükürdü Cindy, bana ters ters bakmak için elini bıraktı. Opal sırtımın arkasına geçti, titriyordu, kalabalık

dişiler onu yerinde tuttu.

Karavan çöpü mü? Sırıttım ve ellerimi kaldırdım. Nabzım kulaklarımda çınılıyordu. Güneyli olabilirdi ama çaresizlik kokan tek kişi Cindy'ydi.

Yine de soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. "Yerinde olsam gerçekten pişman olacağın bir şey söylemeden önce gidip sakinleştirdim."

Cindy'nin dişleri uzadı.

Benimki de öyle.

Göz ucuyla kalabalığın lobiden koşarak gelen kamera ekibi için ayrıldığını gördüm. Mantıklı beynim bana durmamı söylüyordu. Durmazsam halk oylamasını kaybedeceğimi söylüyordu.

Bir zorbaya sırtımı dönemezdim.

Cindy hızlı hareket etti. Yumruğu çeneme çarparak alt dudağımı patlattı ve dişlerimi takırdattı. Ama neredeyse hiç hissetmedim. Daha kötü darbe almıştım.

Öldür onu. Kana susamışlığım canavarımı doldurdu. Saldırdım.

Tüm baskınlığına rağmen Cindy gerçekten koordinasyonsuzdu. Duruşum dengesizken tekme atması gerekirken tekrar savurdu.

Yumruğunu yakaladım ve arkasından büktüm, çığlık atmaya başladığında kolumu boğazına doladım.

"Siz sürtüklerin hiçbiri hak etmiyor-"

Tutuşumu sıkılaştırdım, solunum yolunu kestim.

"Neyin var senin?" Kulağına doğru homurdandım, kameralar çemberin içine doğru ilerlerken arkamı döndüm ve ona sakinleşmesi için bir saniye verdim.

"Ayrılın!" Molly yanında bir güvenlik ekibiyle bize doğru koşuyordu.

"Programdan atılmaya mı çalışıyorsun?" Onu biraz sarsmayı umarak fısıldadım.

Koluma dokunurken Cindy'nin vücudu gevşedi. "Ben iyiyim. Bırak Ben gideyim. "Emin misin?"

"Başını salladı.

Tutuşumu gevşettim, tekrar saldırması için hazırlandım.

"Biri bana ne olduğunu anlatmak ister mi?" Molly bir insana göre cesurdu, hâlâ şekil değiştiren dişilerden oluşan çemberin içinde duruyordu. Kan kokluyor.

Ellerimi havaya kaldırdım ve geri çekildim.

"Kuzeni eve gönderildiği için Cindy bana saldırdı." Opal dimdik ayağa kalktı.

"Aspen hiçbir şey yapmadı. Omega'ya yardım etmeye çalışıyordu." Kalabalıktan bir kadın benim adıma konuştu.

Molly'nin hayal kırıklığını hissederek tavandan sarkan boynuz avizeye baktım. Bu kadar kolay kurtulmamın imkânı yoktu. Benim paketimde kimin başlattığı önemli değildi. Bitirmek ne sayıldı.

"Şaka yapıyor olmalısınız." Molly kamera ekibine döndü. "Lütfen bana aksiyon sahneleri çektiğinizi söyleyin."

Her ne özür dileyecek olsam da dilimde tüy bitti. Kalabalığa baktım, duyup duymadıklarını merak ediyordum. Benimle aynı şeydi, ama şimdi gösteri olmadığı için dağılıyorlardı.

Kameraman başını salladı.

Molly daha önce hiç görmediğim bir mor renge büründü. "Bir dahaki sefere böyle toplanmayın ki kavgayı filme alabilelim."

Ne?

Molly bana döndü. "Buraya geldiğinden beri düğmelere basıp duruyorsun. Yerinde olsam dikkat ederdim."

"Ben...."

"Kendine sakla." Molly sivri topuklu ayakkabılarıyla yürüdü.

Omega kuyruğunu kısıtıp kaçarken Cindy Opal'a, "Dua et de seni bir daha Chad'le uğraşırken yakalamayayım," diye homurdandı.

Göz ucuyla Cindy'ye baktım. "Ciddi misin?" O da hapishanedeki mahkûmlar kadar kötüydü.

"*Omega* bunun olacağını biliyordu." Cindy pudrasını çıkardı ve makyajını kontrol etti.

Dudağımdaki iyileşmekte olan yaraya dokundum, kavgaya devam edemeyecek kadar şok olmuştum.

Lobideki taş şöminenin etrafındaki deri sandalyelerden yavaşça alkış sesleri geliyordu.

Orada, manzaraya sırttan Chad ve Brett Fraizer'ın yanında kaleyi inceleyen karanlık bir kral gibi oturuyordu.

Ama Ranger değil. Beni incelerken dirseklerini dizlerine dayamıştı. Ona hırlarken midem altüst oldu ve tenimizi ele geçirmesini engellemek için kurdumu çekıştirdim.

Ranger parmağını
kıvırdı. Beni mi
çağırıyordu? **Git,**
kurdum çağırdı.

Hayır. Onu tersledim ve gitmek için topuklarımın üzerinde döndüm.

Aletim o kadar sertleşmişti ki, pantolonuma baskı yapıyordu ve Aspen'i düşündükçe dikişleri patlamakla tehdit ediyordu.

öfkeli bir meydan okuma. Onu bastırmak ve bodrum katındaki üretim ofislerine doğru yürürken soğukkanlılığımı korumak için çaba sarf ettim.

"İyi misin patron?" Ivan ekranları izleyen teknisyenlerin yanındaki koltuğundan başını kaldırıp baktı.

"Peki." Ivan'ı fark etmemiş gibi yaparak bakışlarımı yapım asistanından ayırmadım. "Molly nerede?"

"Kendisi konferans odasında, Bay McCaw." Kadın ayağa fırladı ve endişeyle saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır." Homurdandım, gitmek için döndüm.

Konferans odasının kapısı kilitliydi. Yumruğumla vurdum, diğer taraftan biri aceleyle açmaya çalışırken gecikmeye sinirlendim. İçeri girdiğimde Molly ve müdür başlarını kaldırıp bana baktılar.

"Bay McCaw, bu sürprizi neye borçluyuz?" Molly sordu. Elleri sakince masanın üzerinde duruyordu ama durduğum yerden nabzının hızlandığını duyabiliyordum.

"Aspen'in programdan çıkarılmasını istiyorum," dedim.

"Pardon, ne dediniz?" Yönetmenin nefesi kesildi. Mike bir kargaydı

Konuştığında sesi yankılanan bir şekil değiştiren. Avukatlarım onu sorguladığı süre boyunca başımı ağrıttı.

"Beni duydunuz." Birinin boynunu sıkma isteğime rağmen soğukkanlı tavrımı korudum. "Ya Aspen gider ya da ben."

Bu ince bir tehditti. Almaya geldiğim şeyi alana kadar buradan çıkmayacaktım ama onlar bunu henüz bilmiyorlardı.

"Bay McCaw, lütfen." Molly sandalyesini geriye iterek telaşla odaya baktı. Sanki ben duymuyormuşum ya da görmüyormuşum gibi "avukat" kelimesini mırıldanırken gözüne biri takıldı.

"Oyunlarınıza ayıracak vaktim yok ve sözleşme umurumda bile değil." Ses tonumun ciddiyetimi yansıtmamasına izin verdim. "I

Aspen'in buradan çıkmasını ve bu kurtlardan uzakta güvenli bir yere gitmesini istiyorum."

Mike, "Haklı bir neden olmadan favorilerden birini programdan atamayız," diye homurdanıyordu. "Eğer sıralamada düşerse bu fikre sıcak bakıyorum. Ancak bir yarışmacıyı sebepsiz yere çıkaramayız. Şirketler buna izin vermez ve yasal olarak başımıza bela oluruz."

İnsan politikalarıyla uğraşmaktan nefret ediyordum.

"Peki," diye homurdandım. "Onun güvenliği için garanti istiyorum. Başında sürekli bir güvenlik ekibi bulundurun ve ona karşı gelen yarışmacılara sert cezalar verin."

Molly yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle bana göz kırptı.

"Elbette, Bay McCaw. Tüm yarışmacıların güvenliğini Ciddiyim."

Daha önce hiçbir kadına vurmamıştım ama bir gün içinde ikinci kez vurmak istedim. İlki, Aspen'in bir şampiyon gibi karşıladığı ucuz şutu attığı zaman Cindy'ydi. İkincisine bakıyordum ve pençelerimi zar zor kontrol altında tutuyordum.

"Avukatlarım sözleşmeyi yeniden müzakere etmek için temas halinde olacaklar.

Aspen şovda zarar görmeyecek. Beni anladınız mı?" "Kesinlikle, Bay

McCaw." Molly'nin gülümsemesi genişledi. "E-posta göndereceğiniz maddeyi yazdıklarında incelemeniz için yeni sözleşmeyi göndereceğim."

*

İnsanların verdiği sözlerin pek bir değeri yoktu ama başka bir yol bulamadığım sürece elimden gelenin en iyisi buydu. Bu dizi, reytingler düştüğünde dramayı artırmasıyla biliniyordu ve aptal bir yapımcının Aspen'i mücadelenin içine atabileceğini düşünmesini istemiyordum.

Hâlâ öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak asansörün en üst kat düşmesine bastım. Şu anda başka biriyle uğraşamazdım. Sadece onu istiyordum. Kendini derimin altına gömen sinir bozucu dişi kurdu.

O dövüşü nasıl domine ettiğini düşünerek dudaklarımı bir sırtış kapladı. Tereddüt bile etmedi, doğrudan içeri girdi ve Cindy'ye kimin patron olduğunu gösterdi.

Ve Şimdi sikim tekrar sertleşmişti.

Fallon'un sũitte olmadığı için tanrıçaya sessiz bir Őũkran duası gũnderdim ve yatak odasındaki dizũstũ bilgisayarımı açtım.

Kamera açısı pek iyi değildi. Bir ara değiştirmek için Ivan'ı içeri almam gerekecek. Aspen yatağında kıvrılmıştı, telefonunda mesajlaŐıyordu. Kiminle yazıŐtıĐını gũrmek için yakınlaŐtırmak isterdim. Sevgilisi değil. Onu zaten kontrol etmiştim.

Yine de Trenton'ın dũn gece burnunu ait olmadığı bir yere sokarken neyi ima ettiğini merak ettim.

Canavarım hırlamaya başladı.

Bu kadar heyecanlıyken başka bir çiftleşmemiş erkeği dũŐũnmemek en iyisiydi.

Aspen muhtemelen telefon kayıtlarında en çok etkileŐimde bulunduğu babasına mesaj atıyordu.

Canavarım kafamın içinde volta atarken sikim tekrar seğirdi. O kadar iyi bir kızdı ki, tũylũ pijama pantolonunun içinde yatıyordu. kıvrımlı poposunu kucakladı ve ailesini kontrol etti. Mesajlarını okurken dudakları konsantrasyon içinde bũzũlmũŐtũ. Başının ũstũndeki dağınık saçları, bir gũn onu benim yaptığımda dişlerimi geçireceğim ince boynunu ortaya çıkarıyordu.

Sikeyim.

Bu dũŐũncenin benden mi yoksa hayvanımdan mı kaynaklandığından emin değildim. Ama onu elde etmek için ilkel bir ihtiyaç duyuyordum. Beni ıldırtıyordu.

Orta parmağını havaya kaldırdığını hayal ettim.

Ve ığlık atıp daha fazlası için yalvarana kadar kıını kıpkırmızı yapmak istediğimi.

Sikimi yumruklarken vũcudumun her santimi titriyordu. Onun altımda, yatağımda bağlı olmasını istiyordum. İsyan edecek ve sonunda onun tatlı teslimiyetini kazandığımda boyun eğecekti.

Bu alay lezzetli bir işkenceydi.

Başının etrafındaki prekum boncuklarını parmakladım ve Daha hızlı pompalıyor, tepkilerimi test ederken burnunun hafifçe kalkıŐını hayal ediyordu. Vũcudu tam anlamıyla dokunuŐum için yalvarırken ağzının alaycılıkla dolup taŐmasını.

O ağzı sikmek için sabırsızlanıyordum ve onun bũyũk kahverengi gũzleri bana bakıyordu. Gerilim arttı, vũcuduma yayıldı,

Ben daha da sert pompaladıkça.

Aspen yatakta yuvarlandı, parmakları pijama pantolonunun altına girerken doğrudan kameraya bakıyormuş gibi görünüyordu ve ben kendimi kaybettim. Düğümüm elimde büyümeye çalışırken döl ipleri karnımın üzerine yayıldı. Neredeyse acı verici bir şekilde sıktım, kendimi
orgazmımın son zevki.

Henüz değil.

O anı, kendi kurtuluşunu kovalayan tatlı küçük kurt için saklıyordum.

Bende bir sorun vardı.

Battaniyeler çok sıcak ve kaşıntıdırıcıydı. Yorganı tekmeledim ve tavana baktım, içimdeki bu acı hissinden nefret ediyordum. Bu normal değildi. Birkaç hafta içinde ateşimin çıkacağını biliyordum ama bu farklı hissettirdi. Sanki içim boşalmış ve boşmuşum gibi. bir daha asla rahat edemeyeceksin.

Dün gece hızlı bir orgazmın kaşıntıyı gidereceğini umarak temel içgüdülerime teslim olmuşum. Ama en hafif tabirle tatmin edici değildi.

Vibratörümü getirmeyi düşünmeliydim.

Kendime gelebilmemin tek yolunun, ormanda bana şüpheli şeyler yapan toprak rengi kahverengi gözlü, sinir bozucu bir Alfa'yı düşünmek olması da yardımcı olmadı. Bir ağacın sert kabuğuna sürtünme görüntüsü için kurdumu suçluyordum.

İnleyerek yanıma döndüm ve dizlerimi göğsüme çektim, hâlâ izlendiğime dair hafif bir paranoyam vardı. Ne sonra Molly dünkü kavgayla ilgili olarak, şovun odalarımıza gizlice kamera sokacağını tahmin etmemiştim.

Düşüncelerim, telefonuma bakıp babamın bu sabah bana mesaj atıp atmadığını göremeyecek kadar kirliydi. Dün gece onunla sohbet etmiştik.

beni televizyonda görmekten ne kadar gurur duyduğunu söyledi.

Şu anda ne düşündüğümü bilseydi kesinlikle gurur duymazdı.

Kendimi yataktan dışarı sürükledim ve banyo lavabosunda yüzüme biraz su sıçrattım.

Yuvalama denemesi bugündü ve toparlanmam gerekiyordu. Kafamın allak bullak olmasının nedeni muhtemelen buydu. Bu şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en aptalca şeylerden biriydi. Bu bana

Ortaokulda, şekil değiştirenlerin cinsel eğitimi sırasında yüzüm kızarmıştı. Cinsiyetleri ayırmışlardı, kızlar sınıfta kalırken erkekleri Tanrıça bilir ne yapmaya göndermişlerdi.

Vücudum hakkında daha fazla şey öğrenmek ilginçti.
Çünkü Papa'ya bu tür sorular sorma fikri içimi ürpertiordu.

Ancak kızgınlığa girme, çiftleşme ve dişinin rahatlık ve yuva güvenliği ihtiyacının temel biliminin ötesinde, gelecekteki bir yuvanın pratik uygulamasını aslında umursamıyordum. Ben çocuk istiyordum, Ama bir gün soyut bir şekilde. Ve yuvama kabul etmek isteyeceğim biri hiç olmamıştı.

Şimdiye kadar.

Ne var biliyor musun? Bu senin hatan.

Canavarla hiç bu kadar ters düşmemiştim.

*

Kafeterya son derece sessizdi ve hiçbir Alfa ortalıkta görünmüyordu; sanki havadaki dişi yuva yapma hormonlarının yükselişini hissettiklerinde güvenli bir yere çekilmişlerdi. Kahvaltı için gelen Luna adayları birbirleriyle neredeyse hiç göz teması kurmuyor, yemek yiyip kaçmayı tercih ediyorlardı.

"Bunun için hazır mısın?" Fallon bir fincana kahve doldurdu ve bir yudum alırken bana başıyla selam verdi.

"Hiç de değil." Güldüm ve tepsimi çöp kutusuna bıraktım.

"O zaman ikimize de iyi şanslar." Fallon selam verdi.

*

"Bu mumu koklamalısın." Otel odasına girdiğimde Stef bir kavanoz mumu yüzüme doğru itti.

Ağır çiçek kokusu karşısında hapşırdım ve gözlerindeki çılgın bakışı görünce bir adım geri çekildim. "Sen iyi misin?"

"Neden iyi olmayayım ki?" Mumu derin derin kokladı ve dudaklarında dingin bir gülümseme belirdi.

"Şunu bir daha koklayayım." Kavanozu elinden aldım. Tespit edebildiğim hiçbir kimyasal ya da diğer zehirler yoktu. Sadece soya mumu, lavanta ve belki biraz da gül yağı.

"Geri ver onu." Hırladı. "Kendininkini al." Mumu yavaşça uzattım.

En azından garip hissedene bir tek ben değilim.

"Ne diye dikilip duruyorsun ki?" Stef kavanozun kapağını çevirdi. "İşe gitme vaktine kadar sadece üç saatimiz var. Yuva denemesine rapor verin ve Nuva Pack'i 8^(inci) de yaptığınız gibi zavallı bir yuva denemesiyle utandırmasanız iyi edersiniz sınıf."

Bu belden aşağı vuruştı.
Ve ne var biliyor musun? Mumu kokuyordu.

*

Panik yapmayın. Bu sadece bir yuva.

Büyükannemin sandığının kapağını kapattım ve ağır ahşap kutuyu kaldırdım. Sanırım ihtiyacım olan her şeye sahiptim. Ortaokuldayken ekstra kredi için yuvamızı tasarlamak ve fotoğrafını çekmek zorundaydık. Bundan pek farklı değildi.

Tabii bu ulusal televizyonda olacaktı ve herkes özel alanlarımızı yargılayacaktı. Ama sanırım sözleşmeyi imzaladığımızda bu haklarımızdan vazgeçtik.

Bundan hoşlanmadım. Kurdum hızlanmıştı ve volta atıyordu.

Sakin ol. Beni geriyorsun. Sandığı kalçama kaldırdım ve odadan çıktım.

Asansörün sesi duyuldu ve çok özensiz görünen Jesse, bir bar odasının zemini gibi kokarak dışarı döküldü.

"Özür dilerim, geciktim. Yemin ederim bana ilaç verdi." Jesse koridordaki floresan ışıkları altında irkildi.

"Neye geç kaldın?" Ondan uzaklaştım, kokusunu kovmak için burnumu gömleğimin yakasının iç kısmına sürttüm.

"Yuva teçhizatın." Yana doğru tökezledi ve duvara yaslanarak kendini düzeltti. "Bir dakika. Saat kaç?"

"Öğleden biraz önce. Oraya varmak için bolca zamanım var." Nefesi üzerimde gezinirken irkildim. "Hâlâ bu kadar sarhoş olmak için ne kadar içtin?"

"Lütfen bana küfürler yağdırma." Tek gözü kapalı, gözlerini kısarak baktı. "Tamam. Zamanımız var. Ne getirdiğine bir bakayım."

"Sanırım bunu halledeceğim." Sandığı göğsüme daha sıkı sarıldım. Onun ya da herhangi birinin eşyalarım dokunması düşüncesi

midemi bulandırıyor.

"Onu yere koy ve kapağını çıkar." Bir adım geri çekilip gözlerini kısarak işaret etti.

Bunu yapabilirim.

Hayır. Onun için değil.

Hiçbir şeyi berbat etmeyecek.

Gitmesi gerekiyor. Hazırlanmalıyım.

Sıcaklardan önce hala birkaç haftamız var!

Vücudumda dolaşan tuhaf hisler karşısında hayal kırıklığı içinde ağlamak istedim. Kendimi bagajı indirmeye ve kapağı açmaya zorlarken dişlerimi gösterdim.

"Um..." Jesse'nin yüzündeki alkol kızarıklığı kayboldu.

Hırlayarak kapağı kapattım. Ellerim ağızıma gitti. "Özür dilerim. Bana neler olduğunu bilmiyorum."

"Bu normal." Sanki aklımı kaçırmamışım gibi endişelerimi geçiştirdi. "Merak etme. Sanırım bununla başa çıkabiliriz. Birkaç arama yapmama izin ver. Bir saat içinde buraya bir teslimatım olacak."

"Bunu kendi başımıza yapmalıyız." Ağızımdan çıkan vahşi ses bana ait değildi. Ses kurdumun ses tonuyla karışmıştı. Gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

Orada iyi misin?

Bu doğru değil.

"Şimdi beni korkutma." Jesse koluma dokunmak için hamle yaptı ve neyse ki pençelerim uzayınca kendini durdurdu. "Benim bir Çiftleşmiş dişi kurt şekil değiştiren arkadaşın. Eşyalarla ilgilenecek tek kişi o ve siz oraya varmadan önce yuvanıza bırakılacak."

"Bu işe yarar." Başımı salladım.

Jesse sanki ben saldıracakmışım gibi gülümsedi ve beni asansöre doğru götürürken kollarını geniş tuttu. Kapıyı açık tutmak için yerimde durdum.

"Oh hayır." Jesse başını salladı. "Ben merdivenleri kullanacağım. Bugün sana iyi eğlenceler."

Eğlenceli mi?

Bu hiç eğlenceli değildi.

Küçük ateş karıncaları omurgamda aşağı yukarı geziniyordu.

Benim

Kurt tedirgindi ve volta atıyor, bize çok yaklaşan Luna adaylarına hırıliyordu. Hayatımda hiç böyle hissetmemiştim; ne kızgınlık döneminde, ne çiftleşme sezonunda, ne de deneme yuvasında.

Sadece işini yapan ve odanın içinde dolaşarak her birimize bir numara veren genç erkek insana neredeyse tersliyordum. Kendimi savunmam gerekirse, yüzüme çok ama çok yakın nefes alıyordu.

Ve etkilenmiş görünen tek kişi ben değildim. Diğer adayların çoğu lobideki kendi küçük köşelerinde Molly'nin bize ne zaman başlayacağımızı söylemesini bekliyordu. Yuvalama alanının çok uzakta olmadığını umuyordum, çünkü bazı kızlardan gelen titreşimlerle kanlı bir yolculuk olurdu.

Tüm bunların saçmalığına gülmek zorunda kaldım ve bakışlarımın lobiyi taramasına izin verirken kendimi sakın tutmak için nefes almaya çalıştım. Opal hâlâ bir yerlerde saklanıyordu. Stef lobinin yanında tek başına duruyordu.

Şömine. Edith ve kız kardeşi birbirlerine sokuldular.

baloncuklarının içine. Fallon kapıların yanındaki iki siyah bavulun üzerine oturmuş, dümdüz önüne bakıyordu.

"Neredeyse hazırız." Molly kasıla kasıla odaya girdi. dikkatimizi çekmek için el çırpma şeyini yapıyor, görünüşe göre sırtına yöneltilecek bakışlardan habersiz.

Hepimiz eşyalarımızı yanımızda tutarak yavaşça ayağa kalktık. Büyükanneimin sandığını alıp kaçmamak için kendimi sabit durmaya zorlamak zorunda kaldım.

Ana prodüksiyon ekibi, Jay'i lobinin ortasına yerleştirirken onu takip eden kameralarla birlikte dışarı çıktı.

"Ve şimdi, Luna Denemeleri'nin en sevdiğimiz bölümlerinden biri başlamak üzere," Jay kameralara sanki bu bir Belgesel. Burası National Geographic'e dönmek üzereydi. "Birkaç dakika içinde kapılar açılacak ve kırk boş oda ortaya çıkacak. Güzel yarışmacılarımızın her birine koordinasyon numaraları atanmış tuvailler. Minimalist şıklık mı? Çiftlik evi klasiği mi? Odalar birer yuvaya dönüşürken bugün hangi tarzların ortaya çıkacağını görmek için hepinizin benim kadar heyecanlı olduğunu biliyorum..."

Yanlış. Yanlış. Yanlış. Kurdum hırladı.

Çenenı kapatacak mısın? Ben de hırladım.

"Prodüksiyon ekibinin güvenliğı için kameralar bir sonraki projenin tasarım sürecinde mesafelerini koruyacaklar. sekiz saat." Jay komik bir şey söylemiş gibi kıkırdadı.

Hiçbirimiz gülmüyorduk.

Kolunu yana salladı ve kameraya kocaman gülümsedi.

"Üçüncü Luna Denemesi başlasın."

*

Tesisin dışında, çakıllı araba yolunun karşısındaki avluda her biri numaralarla etiketlenmiş bir sıra beyaz kasa vardı. Yaklaşık üç metre arayla. Yirmi sekiz numarayı bulmak için çılgınca koşuştururken Opal'a rastladım ve o da bana belli belirsiz bir gülümseme verdi.

"Bu delilik, değil mi?" diye fısıldadı gözlerinde donuk bir bakışla.

Başımı salladım, hırıltı çıkmasın diye dudaklarımı sıktım ve "İyi şanslar" diye mırıldanmayı başardım.

Opal, büyük bir spor çantasını sıkışmış bacaklarının arkasına vurarak seke seke uzaklaştı.

Sonunda bana tahsis edilen sandığa ulaştım. Temelde iki kapısı olan büyük boy bir palet üzerinde oturan bir depo kulübesiydi. dışarı doğru sallanıyordu. Kapıları açtım ve odun kokusuyla karşılaştım.

Çıplak preslenmiş ahşap duvarlar dört tarafı kaplıyordu ve açıkta kalan 2x4'ler üstünü kaplıyordu. Sekize on ölçülerindeki odanın arka tarafında tek bir pencere vardı.

Bu yanlış. Kurdum hala hırılıyordu.

Arkama yaslandım ve etrafımdaki diğer yarışmacılara baktım. Fallon, kollarında siyah tüyler filizlenirken iki kutu sprey boyayı sallayarak ilk kasaların yanındaki sıranın aşağısındaydı.

Hepimiz çıldırıyorduk.

Odanın içine daldım ve kapıları arkamdan kapattım, düşünmek için bir an sessizliğe ihtiyacım vardı. İki plastik kutu vardı. kulübenin köşesinde oturuyordu ve başka bir şey yoktu. Sandalye yoktu. Zemin sertti. Doğal değildi. İşlenmiş ahşap. Yeterince hava yoktu.

Büyükannemin sandığını yere bıraktım ve pencereyi açtım. Çılgın bakışlarım kutunun tavanını taradı. Işığımız bile yoktu.

Oyalanmayı bırak. Bir yuvaya ihtiyacımız var, diye havladı kurdum.

Tenimde boncuk boncuk ter vardı ve serinlemeye çalışarak gömleğimin alt kenarını yelpazeledim.

Bu neden bu kadar ciddi hissettirdi?

Sanki çözemezsem ölecekmişim gibi.

Sadece bir yuvaydı. Ama onun... Ranger'ın

karanlık gözleri zihnimi doldurdu.

"Hayır." Rahatsız edici düşüncelerden arınmak için başımı salladım.

Kendine gel, Aspen.

Lütfen yap.

Derin bir nefes daha aldım. Bu tamamen iyiydi. Bu sadece bir yuva. Tüm şekil değiştiren dişiler bir tane yapabilir. Ben de bunu bir test gibi düşünürdüm.

Dünyanın gördüğü en iyi yuvayı yapacaktım.

Ama onlar ya da *herhangi bir* erkek için değil. Bu yuva benim için.

*

Belki mükemmel biraz abartılı oldu.

Terli saçlarımdan bir tutamı yüzümden uzaklaştırdım ve odanın diğer ucunda asılı duran rafı çivilemeyi bitirdim. yatak çerçevesi.

Bu devasa çerçeveyi yapmak çok fazla zamanımı almıştı.

Jesse'nin teslim etmesi için gönderdiği kadının seçtiği rustik tarzı ne

kadar sevsem de, bana daha iyisini yazdırabilirdi

Talimatlar. Yatak berbattı. Torbanın içinde ezildiği için hâlâ kimyasal

kokuyordu ve dışarı sürüklerken burnumu sıkamak zorunda kaldım.

Yatağın yeterince sağlam olduğundan emin değildim.

Kesinlikle oraya gitmiyorum.

Duvara monte ettiğim kır çiçeği çelengi ile geyik boynuzları bu kadar sevimli olmasaydı klişe olurdu. Sedir mumlarını yüzen rafa koydum ve geri çekilerek yaptığım işe hayran kaldım. el işi.

Kemikler sağladı -Jesse bir teşekkür hediyesini hak ediyordu- ve iyi bir başlangıçtı.

Büyükannemin sandığını odanın ortasına kadar taşıdım ve kapağı kaldırdığımda kurdum nihayet rahatladı. Evin kokusu odayı doldurdu.

küçük bir alan. Babam tarafından tabaklanmış yumuşak kürkler, pille çalışan ampul ışıklarının tellerine sarılmıştı. Onları tavana asarken kendi kendime mırıldandım.

Kürkler yere serildi ve çıplak ayak parmaklarımı kürklere geçirirken iç çektim. Kendimi evime daha yakın, gerçek benliğimle daha uyumlu ve toprağa yeniden bağlı hissetmemi sağladı. Belki de sorunumun yarısı buydu, tatil köyüne tıklıp kalmak.

Kendimi pek topraklayamamıştım. Bu değişecekti.

Yatağı içeri sürükledim ve büyükannemin en sevdiğim yorganını salladım. Bu, 8. sınıfta ekstra kredi raporlarımızı hazırlarken gösterdiğimle aynıydı. Ama üzerinde Artık kenarları yıpranmıştı ve ben geldiğimden beri solan kokusunun bir kısmını kaybetmişti.

O boktan günden sonra elimle titizlikle yeniden diktim.

Onu içime çektim, mirasımın fısıltılarının beni sarmasına ve içimdeki canavarı susturmasına izin verdim. Büyükannem zamanından önce ölmüş olabilir ama ben onun sevgisini yanımda taşıdım.

Yorganı yatağın üzerine koydum. Biraz sola. Bir santim sağa.

O köşede asılı kalmamalı.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde toparladım ve sonra tekrar salladım. Tüm bu stres altında midem ağrımaya başlamıştı.

Ya beğenmezse?

Gözlerimi kapattım ve nefes aldım. Hoşuna gitmemesi önemli değildi.

Peki ya izleyiciler gülerse?

Ayrıca, önemli değildi.

Basit ve tatlıydı. Gösterişli ya da abartılı değil.

Rahat ve ev gibi. Burası için oy kullanacak en az bir ya da iki Alfa daha olması kaçınılmazdı.

Elimi üst yorganın üzerinde gezdirdim.
kırışıklıklar. Mükemmel değildi ama idare etmek zorundaydı çünkü bu bendim.

*

Tesisin önündeki büyük balık kafalı fıskiyeinin kenarına oturduğumda on beş dakika kala zil çaldı. Edith çakıllı araba yolundan yürüyerek geldi, yanıma oturmadan önce kameramanlardan biriyle sohbet etmek için durdu.

"Nasıl gitti?" Ben sordum.

"Beş yaşımdan beri tüm farklı mülklerimizde yuva yapıyorum."
Edith omuz silkti.

Dosdoğru önüme baktım.

Daha yakına eğildi ve fısıltıyla ekledi: "Ama o kutu kesinlikle berbattı."

Yumuşakça kıkırdadım. "Ve çok ateşli."

Zil beş dakika uyarısı verdiğinde yarışmacılardan birkaçı garaj yoluna çıkmaya başladı. Onları içeri girerken izledik.
Sessizlik.

Diğer sandıkları tarayıp Stef, Opal ve Fallon'u aradım. Daha önceki kargaşada başka kimsenin numarasına dikkat etmemiştim.

"Biliyor musun, kuzenim seni soruyordu," dedi Edith, beni tamamen şaşırtarak.

Göz ucuyla ona baktım, benimle dalga geçip geçmediğini anlamaya çalışıyordum. Ciddi görünüyordu. O an aklıma Oylar. İzleyicilerin beni tüm zaman boyunca taşıyamama ihtimali vardı. En azından bana bir şans verecek birkaç Alfaya daha ihtiyacım vardı.
Şans.

"O yakışıklı." Kelimeler boğazımda düğümlendi ve temizlemek için öksürdüm. "Ne hakkında soruyordu?"

Denemenin bittiğini gösteren zil sesi duyuldu ve Edith'in dudakları yana doğru kıvrıldı. "Henüz karar verip vermediğini öğrenmek istedi."

"Karar verdiniz mi?" Kalan yarışmacıların kasalarından çıkarılmasını izledim.

"Bilirsiniz, eğer belirli bir Alfa seçmiş olsaydınız," diye açıkladı.

Ranger. Kurdum başını salladı.

"Seçeneklerimi açık tutuyorum." Kokusunu alamaması için yalanın üstünü gerçeğe kapattım. Kurdum Ranger'a takıntılı olabilir ama bizim için neyin en iyisi olduğunu her zaman bilemezdi. Ve Ayrıca, çiftleşme iki yönlü bir yoldu. Eğer -ki bu büyük bir *eğerdi*- ondan hoşlanıyorsam, hatta çiftleşmek istiyorsam, benim gibi biriyle çiftleşmek istemesi pek olası değildi.

"Bu iyi," dedi Edith. "Sezonun bu kadar başında birine bağlanmak akıllıca değil. İşler yolunda gitmezse kalbinin kırılmasını istemem."

Bunu o kadar tatlı bir şekilde söyledi ki, ben de onu önemsemişimi göstermek için "sakin ol ve devam et" ya da "sen dünyayı hak ediyorsun" gibi motive edici posterler gibi dostça bir yanıt düşünmeye çalıştım, Kraliçe," ama bir şey bulamıyordum.

"Bu saçmalık!" Fallon kulübesinden tepinerek çıkarken hırıliyordu. Kapılar kapanmadan önce yuvasına bir göz attım. arkasından kapandı. Gece yarısı siyahına boyanmıştı ve sol duvarın karşısında büyük boy mor bir puf tipi sandalye duruyordu.

Pamuk şeker kokusu tepeye doğru süzülürken Opal'ın sıranın sonundaki sandığına baktım. Duvarları yumuşak krem ve açık mavi tüylü halılar kaplıyordu. Tavanda mücevherli bir avize asılıydı.

Bu bir Aziz Andrew haçı mı?

Kamera ekibi içeri girdi ve görüşümü engelledi.

"Daha açık olabilir miydi?" Cindy homurdanarak beni şaşırttı. Yukarı çıktığını fark etmemiştim. Kıskançlığın çürümüş kokusundan kaçarak kendimi dışarı attım ve Opal'la çakılların üzerinde buluştum araba yolu.

"Yuvanız muhteşem," diye mırıldandım.

"Teşekkürler." Ayaklarının üzerinde zıpladı. "Tavan kayışlarını zamanında takamadım, eğer onlara ihtiyacımız olursa yardım istemek zorunda kalacağım."

"Tavan kayışları... oh...." Gözlerim açıldı. Bunu yeterince düşünmemiştim.

"Pekâlâ, yarışmacılar," diye konuştu Jay mikrofonla, tüm konuşmalarımızı böldü. "Seçmenler kaderinize karar verirken tatil köyüne geri dönme vaktiniz geldi."

Genç bir yavruyken geceler çok uzadığında ve işleri bir arada tutamadığımda bazen içine düştüğüm bir karanlık vardı. Kontrolüm elimden kayar ve tünel kazar, canavarıma izin verirdim. içgüdüler devreye girer.

Bizi hayatta tutan şey buydu.

Fredrick gelip kapımı çaldığında, içimdeki karanlığı fark etti. O yaşlı piç kurusuna borçlu olduğumu söylemekten nefret ediyorum. Ama bana bu içgüdüleri kullanmayı öğretti. Onları geliştirmeyi. Doğru zaman geldiğinde kendimi karanlığa teslim etmeyi.

Fredrick'in kontrolünden çıktıkça, kontrolü elimde tuttuğumda çok daha ölümcül olduğumu öğrendim. Karanlık her zaman oradaydı, varlığımın kenarlarında gölgeler gibi asılı duruyordu, ama onu tekrar kabul etmeyi gerçekten istememiştim.

Şimdiye kadar.

O bir hiçti. Hâlâ şehir ve tatlı okyanus suyu kokan genç bir serseriydi. Ama o anda bir tehditti.

Eğitimdeki Alfa, dişilerin yuvalarının bulunduğu kasaların önünden geçerken sırada benim hemen önümdeydi. Yuvalara atanmış numaralar vardı.

ama kime ait olduklarını bilmiyorduk. Taşıdığımız kartlarda yirmi kutu vardı. Hangilerinin kurtlarımızı çağırdığını işaretlememiz ve oylarımızı bu şekilde kullanmamız gerekiyordu.

28 rakamı, genç Alfa'yı geriye doğru çekip dişlerimi gösterene ve yumruğumla burnunu kırana kadar aklıma gelen son mantıklı düşünceydi.

Kapıya vurduğumda elimi kan kapladı ve içindekileri, bakmaya hakkı olmayan çiftleşmemiş erkeklerin görmesini engellemek için kapattım. Canavarım iddiasını uludu. İlk ses kendi dudaklarımdan çıktı. Vahşi bir öfke beni titretirken diğer erkeklere baktım ve herhangi birinin bana meydan okumasına cesaret ettim.

Kokusu her yerdeydi. Yatak takımlarında. Duvarlarda. Yerdeki kürklerden hafif esintiye kadar

açık pencere.

Aspen benimdi.

*

Bir süre sonra kendime geldim, evimin kanepesinde oturuyordum.

Ivan ve Fallon endişeyle etrafımda dolanıyorlardı. Ve yüzlerinden anladım ki her ne olduysa gerçekten çok kötüydü.

"Kaç tane?" Cam sehpanın üzerindeki bir şişe suya uzanarak öksürdüm.

"Sadece bir tane," diye fısıldadı Fallon. Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Yine de yaşayacak."

Başımı salladım, utanç omuzlarımda ağırlaşırken soğuk sıvıyı yuttum. "Bir tanesini hatırlıyorum."

"Güzel." Fallon yanıma oturdu. "Eskisi gibi değil o zaman."

"Hayır. Bu farklıydı." Çenemi sildim. "Benim kurdum hâlâ Orada."

"Patron, o görüntüyü silemem. Daha fazlasını almalıyız ekibimiz burada." Ivan birkaç adım geri çekildi ve yüzümden başka bir yere bakmadı.

İyi bir lider ne zaman yanıldığını kabul edeceğini bilir. Ve ben şu anda çok yanılıyordum. "En iyisinin ne olduğunu düşünüyorsan. Mattox'a ayarlamasını söyle, onu bu gece arayacağım."

Ivan ve Fallon'ın yüzündeki rahatlama beni hasta etti. Korkmalarına neden olacak kadar ileri gitmiş miydim? Her zaman bir muhatap olduğum insanlarda bir korku akımı vardı, ama asla benden önce gelen sorumlular kadar kötü olmak istemedim.

Birinin bana doğruyu söylemesine ihtiyaç duyarak kız kardeşime döndüm. "Kayıyor muydum?"

"Düşündüğün gibi değil." Bana küçük bir gülümseme verdi, karanlık onu da almadan önce annemize o kadar çok benziyordu ki canımı acıttı. "Sorun Aspen. Seni düşüncesizce tepki vermeye iten bir şeyler oluyor. Şu anda içinde bulunduğumuz durumda olmasaydık bunun kötü bir şey olduğunu söylemezdim."

"Bu onun yuvasıydı, değil mi?" Gözlerim Ivan'a kaydı ve o da başını salladı.

"Siktir." Uzun bir nefes verdim. "Geri dönüş yok Bundan."

"Zaten kimsenin ona oy vermesine izin vermeyerek onu hedef haline getirdiniz." Şu anda benimle alay etmeyi kız kardeşime bırakın. "Ama evet, bu televizyonda gösterilecek, böylece tüm dünya öğrenecek."

"Onu buradan çıkarmak için tekrar deneyeceğim," dedim ve ayağa kalktım.

Ayaklar.

"Bu durumda olmaz." Fallon beni tekrar aşağı çekti. "Bekle. Onu korumak için daha fazla sürüyü buraya getirene kadar. O zamana kadar iyi olacaktır."

Yumruklarım iki yanımda sıkıldı ama itiraz etmedim. Zaten bir kez kontrolümü kaybetmişim ve bunun tekrarlanmayacağından emin olmalıydım.

"Telefon görüşmeleri yapacağım. Ben gitmeden önce başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" Ivan sordu.

Başımı salladım ve balkonun cam kapılarından dışarı, ormanın ötesine baktım.

Yalnız kaldığımızda Fallon elini omzuma koydu. "Daha önce seninle dalga geçtiğimi biliyorum ama sanırım onun senin kader arkadaşın olabileceğini göz önünde bulundurmamız gerekiyor."

Canavarım sessiz bir iç çekişle sakinleşti ve kız kardeşime baktım. "Sanırım haklı olabilirsin."

"Holton Cezaevi'nden arıyorum..." "Tanrıça aşkına, kabul ediyorum."

Telefonu dış dünyaya bir bağ gibi tuttum, hayatım haline gelen çılgınlık içinde bir normal duygusuna ihtiyacım vardı. Peki ya benim normalim hapishaneden arayan en iyi arkadaşım mı? Yine de bedenimde ve kafamda olup bitenlerden daha anlamlıydı.

"Yuvalama denemesini başardın! Bunu nasıl ayarladın?" Clara telefonda çığlık attı.

"Size bu konuda ayrıntı veremem." Tüm bunların ne kadar aptalca olduğunu düşündükçe gözlerim yaşardı. Kendimi kaybediyordum ve kesinlikle kestirmeye ihtiyacım vardı.

"Oh, tatlım. Neyin var?" Clara bağırmaı kesti, ancak arkasındaki biri muhtemelen onu geri ittiği için bağırıı.

Duygularımı bastırdım, kendimi kontrol etmeye çalıştım. "Bir şeyim yok. Ben iyiyim. Ranger hakkında herhangi bir bilgi bulabildin mi?"

"Mmmm. Ranger." Clara telefonda nefes nefese kaldı. "Kesinlikle çok seksi."

Sahiplenici bir hırıltı dudaklarımı yırttı. "Vay canına. Tamam. Yani Ranger sınırların dışında."

Elimi ağzıma kapattım. "Kastettiğim bu değildi." "Tabii ki değil." Clara kıkırdadı. "Ona vurmamın bir sakıncası olmaz.

o zaman?"

Tekrar homurdandım.

"Pekala, bu konuyu hallettik." Clara gülmemek için kendini zor tuttu. "I

Onun hakkında başka bir şey öğrenemedim ama senin için tamamen platonik bir şekilde araştırmaya devam edeceğim. Kurdun için sorun olur mu?"

Kendimi başımı sallarken yakaladım ve yüksek sesle cevap vermem gerektiğini fark ettim. "Tabii. Sorun olmaz."

"Ağlamanızın sebebi o mu? Ateşli ya da değil, onu senin için keseceğim."

Duruma rağmen gülümsedim. "Hayır. Evet. Bilmiyorum. Kafam karmakarışık ve bunu daha fazla sürdürebileceğimi sanmıyorum."

"Neden olmasın? Son iki bölümü izledin mi? Ülke seni seviyor bebeğim."

"Şovu izlemememiz gerekiyor." Ve şimdi bunun için minnettarım. "Ama halk oylamasının, bu şovun devam etmesini sağlayacağından emin değilim.

Beni taşımak. Alfaların hiçbiri beni burada istemiyor."

"Evet. Bu çok tuhaf," diyen Clara'nın sesi, arkasındaki birini sustururken kesildi. "Herhangi biriyle flört etmeye çalıştın mı?"

Flört mü? Ha.

"Geçen gün güzel bir elbise giydim ve gülümsedim," diye teklif ettim.

Clara'nın gözlerini devirdiğini duyabiliyordum. "Zor olduğunu biliyorum ama en azından orada olmak istiyormuş gibi davranmaya çalış. Ve halk oylamasına yardımcı olacak bir fikrim var."

"Aramanın bir faydası olacağını sanmıyorum. Stef halk oylamasında barajı aşamadı," dedim Stef'in sıralamadaki yerini düşünerek.

"Lütfen. Sanki herhangi birimiz Stefanie'ye oy vermişiz gibi."

"Zaman doldu," dedi gardiyanlardan biri. İnledim. "Beni sonra ara, tamam mı?"

*

"Konuşmamız gerek."

Tam da duymak istediğim şey, Trenton'ın sabah ilk iş kafamdaki sesi.

Anahtar kartımı odamın kilidine sokarken kafeteryadan aldığım simidi ısırdım. *"Bekleyebilir mi? Şu anda meşgulüm."* Ondan ve penisle birlikte gelen diğer her şeyden kaçmakla meşgul.

"Günaydın."

Çıglık attım ve neredeyse simidimi düşürüyordum. Trenton ve Stef otel odasının ana bölümündeki kanepelerde oturuyorlardı.

"Ya da beni pusuya düşürebilirsin." Bir ısırık daha aldım. Daha iyi hissediyordum, iyi bir gece uykusundan sonra neredeyse yeniden kendim gibiydim ama tabii ki sürümün umurunda değildi.

"Oyun yok Aspen," diye homurdandı Trenton. "Bir şeyler almalısın koltuk."

Ona karşı çıkmayı düşündüm ama oturarak yemenin daha kolay olacağını düşündüm ve yemek sandalyelerinden birini çektim. "Bu sabah mısır gevreğine kim işedi?"

"Onun için her şey bir şaka." Stef iç çekti.

Değildi. Ama benimki gibi bir sürünün içinde bir yerlerde mizah bulmak zorundaydınız. "Bu aile toplantısı programda var mıydı yoksa ben mi kaçırdım?" Her şeyden ve krem peynirden oluşan bir ısırığın üzerine sordum.

Lezzetli.

Neden daha önce bunlardan hiç yemedim?

"Keser misin şu saçmalığı?" Trenton ayağa fırladı ve yumruklarını sıkarak titremeye başladı. Ooo... Korkunç Alfa Trenton.

Bir ısırık daha aldım.

"Ona bunu mu yaptın?" Trenton talep etti. "Neden her erkeğin derisinin altına girmeye çalışıyorsun?"

"Affedersiniz?" Karbonhidrat yüklü kahvaltımı yuttum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Ranger." Stef ayağa kalktı ve elini Trenton'ın omzuna koydu. Trenton onu omuz silkerek uzaklaştırdı.

"Ranger'ın tüm bunlarla ne ilgisi var?" Adını duyunca göğsümün sıkıştığını hissederek sordum.

"Neden bana söylemiyorsun?" Trenton kaşlarını çatı. "Neden buradaki en güçlü Alfa'nın sırtında bir hedef var?"

"Ne demek 'hedef'?" Simidi yere bıraktım.

"Tanrıça, Aspen. Gerçekten daha dikkatli olmalısın," dedi Stef.

Trenton'a bakarak onu görmezden geldim. "Sence neden benimle uğraşıyor?"

"Yapımcılara seni programdan çıkarmak istediğini söylediği gerçeğiyle başlayalım."

"Ne yaptı?" Nefes nefese kaldım.

"Diğer Alfalardan biri müdürün arkadaşı ve Ranger geçen gün seni eve göndermelerini talep ederek konferans odasına daldı." Stef kına yakıyordu.

Hasta olacaktım.

Trenton bıçağı daha da derine saplayarak, "Ve bence yuva denemesinde başarısız olacaksın," diye ekledi.

"Yuvamda ne sorun vardı?"

"Bilemiyorum." Trenton omuz silkti. "Ranger izin vermezdi kimse yaklaşmadı. Size oy verdim, ancak Alfaların hiçbiri ne yaptığınızı görme şansına sahip olmadığı için bunun bir önemi olacağını sanmıyorum.

Zaten size oy vermelerine izin vermiyordu. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır." Gözlerimin arkasından yaşlar aktığını hissettim ama bunu reddettim.

Bırak düşünler. Ne olmuş yani? Halkın oylarıyla geçmeye devam etme şansım hâlâ vardı. Bu aptal Alfaların umursamasına ihtiyacım yoktu.

Özellikle *de o*.

"Sana böyle düşmanlar edinmemeni söylemiştik." Trenton hırladı. "Sizi McCaw Sürüsü'nden tek başıma koruyamam."

"Senin korumana ihtiyacım yok," diye karşılık verdim.

"Dürüst olmak gerekirse, bence onunla bağlarımızı koparmalıyız," dedi Stef gözlerini indirerek. "Onunla ilişki kurmak bizim için çok tehlikeli.

Böyle sorunlara neden olan biri. Yaralanacak ve bizi de kendisiyle birlikte dibe çekecek."

"Ciddi misin sen?" Alaycı bir şekilde güldüm. "Birkaç gün önce sana bir kemik atmam için bana yalvaran sen değil miydin? Bulmayı başardığın *tek* sponsor ben olmasaydım bizi desteklemeyi düşünmezdi bile."

"İşler değişir." Stef gülümsedi.

Trenton bir elini sarı saçlarının arasından geçirerek

Kapı.

"Nereye gidiyorsun?" Ayağa fırladım.

"Bakalım diğerlerinin aklını başına getirebilecek miyim?"

Trenton tersledi. "Bu arada Ranger'dan uzak dur ki onu daha fazla kızdırmayasın."

Göğsümde bir şey sertçe büküldü ve kurdum sızlanmaya başlarken yumruğumu göğsüme bastırdım. Kapı çarparak kapandı. Gözlerimi kaldırdım, hala yanan gözyaşlarımı tutuyordum.

"Ne?" Stef homurdandı. "Bana bakma. Bu sizin kendi hatanız. Başından beri bizi dinlemeliydin ve

rütbeni hatırladım."

*

Eğer eleme turunu geçebilirim, günün geri kalanında odamda saklanıyordum. Kafeteryayı basıp erzak stokluyor, yatağa giriyor ve pijamalarımın telefonuma kaydettiğim romantik komedileri gözlerim kamaşana kadar okuyordum.

Gerçi bu bana daha fazla Alfa puanı kazandırmayacaktı ve hala geçmem gereken bir deneme daha vardı. Görünüşe göre kimse yuvamı görmediği için seçmenler de beni unutmuş olabilir.

Neredeyse izleyicilerin beni burada tutmasının hile olup olmadığını merak edecektim. Başka bir Luna'nın yerini mi alıyordum? Beni istemiyor gibi göründüklerine göre Alfaların gerçekten istediği bir aday mıydım?

Tribünün arka sırasındaki yerimi aldım, kameralardan olabildiğince uzaktaydım ve bundan gurur duymuyordum ama Alfalardan oluşan kalabalığı tarayarak onu aradım. Ranger izlemek için burada değildi.

Rakamlar.

Kurdum yine sızlandı.

Yönetmen "Motor" diye bağırırken Jay sahnedeki yerini aldı.

Ekranda oynayan yuva görüntülerini izleyerek ve Jay'in yorumlarını dinleyerek dikkatimi dağıttım. Bu yanlış hissettirdi. Sanki özel bölgelerimiz açığa çıkıyormuş gibi.

ve yargılandım ve parçalara ayrıldım. İçimdeki utancı hissedebiliyordum.

Etrafımdaki Luna adayları kendi içlerine büzülürken odaya girdim.

Stef'in yuvasını gösterdiklerinde Jay kadifenin modasının geçtiğine dair bir yorum yaptı ve diğer yarışmacılardan birkaçı güldü.

Kendimi gülümsemeye zorlayamadım.

Sürü bağlantımız aracılığıyla ona "*O bir pislik,*" dedim.

Stef iğneyi görmezden gelerek daha dik oturdu. "*Eminim senin yuvan daha kötüydü.*"

Yuvamı hiç göstermediler.

Bunun yerine, Ranger'ın hırladığı ve kapıları sertçe silahlandığı bir klip vardı. Kimse kulübeye yaklaştırmaya cesaret edemiyordu. Hem kafam karışmış hem de sinirlenmişim. *Bunu bana neden yapıyordu?*

"Gördüğünüz gibi millet, şimdiden bazı koruyucu Alfalarımız ortaya çıkıyor. Dramın ortaya çıkışını izlemek için bizi izlemeye devam edin." Jay kameralara göz kırptı.

Koruyucu mu? Evet, doğru.

"Ama önce birkaç kişiye daha veda etme zamanı geldi. yarışmacılar." Ekranda sayılar gösterilirken Jay kenarda durdu.

Gözlerim sonuçları hızla tararken nefesimi tuttum.

Adım halk oylaması sınır çizgisinin altına düştü ve ciğerlerimdeki havayı yavaşça boşalttım. Halkı kaybetmişim. Listede yirmi bir numarada oturuyordum. Evdeki izleyiciler beni unutmuş ve yuvalama denemesinden sonra diğer adaylara oy vermişlerdi.

Artık ilk yirmide değildim.

Ancak Alfa oylarının toplam sayısı...

"Nuva Pack'ten Stefanie, lütfen bu taraftan çıkın."

"*Bekle!*" Sürü bağlantımız aracılığıyla bağıldım, neler olduğunu anlayabilmek için onu bir an olsun geride tutmaya çalıştım.

"*Acımanı kendine sakla.*" Stef'in pençeleri elimi tokatlayarak uzaklaştırırken uzadı. "Biliyordum."

"Güvenlik," diye yüksek sesle seslendi Molly, kulaklığına doğru yumuşak bir sesle konuşarak, "Kamera üç geliyor."

"Kameralar için her şeyi yaparım." Stef bana ters ters bakarken gözlerinde saf bir nefret vardı. "Burada olmamalısın bile. Bunu isteyen benim. Her şeyi aldın. Tekrar söylüyorum. Trenton sana yetmedi. Ve şimdi sen de burada benim hakkım olan yeri alıyorsun. Umarım hak ettiğin şeyi alırsın."

Gözlerim yaşlarla doldu ve düşmelerini engelleme zahmetine bile girmeden başımı salladım. O haklıydı. Ben buraya ait değildim. Üç alfa bana oy vermiş olsa bile. Üç. Kalmak için ihtiyacım olan üç oy.

"Ben gidiyorum." Stef çenesini dik tuttu, güvenlik görevlisini atlatıp çıkışa yönelirken vakarını topladı.

Şok içinde, gidişini izledim. Tüm senaryolar arasında Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim. O bir oyun oynamalıydı

Daha büyük kısmı. Bir eşle tanışma şansı yakaladım. Karma olabilirdi ama adalet gibi hissettirmiyordu. İğrençti. Pis bir *yanlışılık* duygusu üzerime çöktü.

Sahnedeki çağrılan bir sonraki yarışmacıların isimlerini zar zor duydum ve yirmi dört kişi olduğumuzun hayal meyal farkındaydım. Sola. Sadece dört kişi daha eve dönecekti. Başladıklarımızın yarısından daha azı kalacaktı. Hepsinin kim olduğunu bile hatırlayamıyordum.

Bu benim hakkımda ne söyledi?

"Tebrikler yarışmacılar. Final turuna kaldınız." Jay sanki çoktan kazanmış gibi tezahürat yaptı.

"Kes," diye bağırdı yönetmen.

Etrafıma bakıp hâlâ burada olanlarımızı gördüğümde hissizleşmiştim. Herkes başını öne eğmiş, birbirlerinden uzaklaşarak yavaşça hareket ediyordu. Opal'la göz göze geldik ve o da tribündeki yerinden bana doğru tırmandı.

"İyi misin?" diye sordu omzunun üzerinden sahne perdelerinin arasından geçen kadın sırasına bakarak.

Kendime acıma duygumu bastırdım ve başımı salladım. "Ben iyiyim. Sen nasılsın? Cindy artık seninle uğraşmıyor, değil mi?"

"Bu konuda..." Opal alt dudağını çiğnedi. "Benden uzak durman senin için muhtemelen daha güvenli olur."

"Umurumda değil." Ayağa kalktım. "Bu doğru değil."

Opal bana gülümserken iri gözlerinde yaşlı bir ruh vardı. "Bu neyin doğru olduğuyla ilgili değil. Hayatta kalmakla ilgili."

*

Otel odasına döndüğümde oda çoktan boşalmıştı. Stefanie'nin tüm eşyaları gitmişti. Ona veda etme şansı vermediler. Ondan sıcak bir kucaklaşma beklemiyordum ama artık gerçekten yalnız olduğum için boşluk çok büyük geliyordu.

Kurdum sürü arkadaşının kokusunu almak için burnunu çekti ve yumuşak, küçük bir viyaklama sesi çıkardı.

Ranger? diye sordu.

Kanepeye oturdum ve dizlerimi göğsüme çektim. *Ben Biliyor*
um. Üç bilinmeyen alfa bana oy vererek beni
ve Stef'in sadece iki tane vardı. Bu adil görünmüyordu. Burada olmak
isteyen oydu.

Ve ben... Bir sahtekardım.
Anahtar kart kilide çarptı ve hızla gözlerimi kuruladım.
"Gerçekten gitmiş." Trenton kapının girişinde elinde
Elleri ceplerinde.
"Öyle görünüyor." Kendimi daha sıkı tuttum.
"İstediğin bu değil miydi?" Sırıttı. "Birbirinizden nefret ettiğinizi
sanıyordum."

"Bu şekilde değil." Pencereden dışarı bakmak için döndüm.
"Pekâlâ. Peki. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin,"
dedi birkaç vuruşluk sessizliğin ardından.

Bu Trenton'dı. Her zaman çok güzel konuşur.
"Bekle," diye seslendim kapı kapanmadan önce. "Neden onu
çiftleşme mevsiminde seçmedin de..."

Bu konuda konuşmaktan nefret ederdim.
Canavarının tanıdık öfkesi gözlerinde parlarken Trenton'ın
çenesi çalıştı. "Kurtlarımızın ne istediğini kontrol edemeyeceğimizi
en iyi sizin bilmeniz gerekir."

"O nasıl?" Koridorun sonunda durmuş, Trenton'ın Aspen'in otel odasının kapısını kapatmasını izliyordum. Bu katta bulunmam için hiçbir neden yoktu ama şimdi neler olduğuna dair bir fikrim olduğu için kendimi uzak durmaya zorlayamıyordum. Ve bunu hissedebiliyordum. Varlığımın merkezini çekiştiren ağrı. Ben

Kurdumun ona yakın olma ihtiyacına boyun eğmekten başka çarem yoktu.

"Bu seni ilgilendirmez." Trenton bana bakarken başını eğmeye çalıştı.

Bu lanet çocuktan bıkmak üzereydim.

"Bana işimin ne olduğunu söyleyemezsin." Gözlerimde kurdumun parlamasına izin verdim, bana meydan okuması için cesaretlendirdim. "Aspen iyi mi?"

Trenton duraksadı, benimle kapı arasına baktı. "Neden umursuyorsun ki? Onu programdan çıkarmak istediğini sanıyordum."

Giderek artan baş ağrısını hafifletmek için alnımı ovuşturdum. "İşten bahsetmişken, burnunu ait olmadığı yere sokma. Bir şeye ihtiyacı var mı?"

"Ondan uzak durman için." Harekete geçmeden önce gücünün harekete geçtiğini gördüm, ağır çekimde yanımdan hışımla geçip beni omuzlarından kontrol etmeye çalışmasını izledim.

Öldür onu.

Henüz değil.

Kenara çekildim ve Trenton'ın kendi vücut ağırlığıyla tökezlemesine izin verdim. "Böyle bir şey olmayacak."

Yumruklarını sıkmış bir şekilde dönüp bana baktı. taraflar. "Onu mu istiyorsun? Sana iyi şanslar. Aspen'in eş bulmak gibi bir derdi yok."

İşte bu buydu.

Diğer duruşmalarda Aspen'e oy vermediğinde bir şeyler hissetmiştim ama şu ana kadar nedenini bilmiyordum.

"Sana zarar verdi." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Canavarım başını yana eğmiş beni dinliyordu. Trenton hiçbir zaman bir tehdit olmamıştı ama şimdi nedenini anlıyorduk. Aspen onu seçmemişti.

Yanağındaki bir kas seğirirken Trenton'ın yüzünün rengi soldu. "Kendini özel biri sanma. Sana da zarar verecek."

*

Aspen'in odasının video yayını ekranın sol köşesinde küçültülmüş olarak tuttum, böylece tüm gün boyunca ona göz kulak olabildim.

Gece. Hiç telefon etmedi ya da akşam yemeği için odasından çıkmadı. Fallon'u bir tabak yemekle aşağı gönderdim ve şimdi kız kardeşime borçlandım.

eve döndüğümüzde alışveriş gezisi.

"Yetişmeye çalışmaktan hoşlanmıyorum," diye mırıldandı Mattox. Telefon.

"Özür dilerim." Ve bunu içtenlikle söyledim. Sürünün hiçbiri Buraya yalnız gelmemi istedi, ama Alfa Oyunları'nı kendi lehime çevirmek tek amacım olduğunda, boşa harcamaya gerek görmedim. kaynaklar.

Artık her şey farklıydı.

"Sezon için güvenlik pozisyonlarını çoktan doldurdular, bu yüzden takıma istediğim kadar çok vardiya değiştirci alamıyoruz." Mattox sadece kendi konuşmasını dinlemek istiyordu. Ben zaten bunun ve hatamın acı bir şekilde farkındaydım.

"Ivan şu anda bazı kayıtlarda tahrifat yapıyor. Önümüzdeki birkaç gün içinde bir ya da iki pozisyon açılacak," diye açıkladım endişelerini gidermek için.

"O kadar uzun süre beklemek istemiyorum." Mattox diğer odada biriyle konuşuyordu. Alfa duyularıma yaslandım ve Aramızdaki mesafe nedeniyle biraz azalmış olsa da sürümün her bir üyesi arasında bir bağ vardı. "Ava'nın orada ne işi var?"

Mattox'un mahcup öksürüğü bana yeterince şey anlattı. Gülümsedim.

"Pekâlâ," diye devam etti, "eski usule dönüyoruz. Yarın geceye kadar kamp kurmak için dağlarda bir ekibim olmalı."

"Kulağa hoş geliyor, Mattox. Ve teşekkür ederim."

"Endişelenme patron." Betam derin bir nefes aldı. Bir sonraki açıklamasına kendini mi yoksa beni mi hazırladığından emin değildim. "Sürünün geri kalanı için açıklığa kavuşturmak gerekirse, bu görev yeni Luna'mızı korumak için."

"Planımız bu." Sandalyede arkama yaslandım ve Gri ölçekli video görüntüsünün üzerinde yumuşak battaniye ve yastıklardan oluşan bir yuvaya kıvrılmış uyuyordu. "Önce onu buna ikna etmem gerekiyor."

"Alo?" Gözlerimdeki uykuyu sildim.

"Yine yataktasın." Babam oflaya puflaya

Telefon. "O yer seni değiştiriyor. Seni bir şehir kaypağına dönüştürüyor. Seni hiç bu kadar tembel görmemiştim."

Saat sabahın beşiydi.

"Özür dilerim. Uyuyakalmış olmalıyım." İşte bu yüzden hep bu kadar erken yatardım. "Nasılsın?"

"Ben iyiyim. Sadece iyiyim. Geçen gün kulağımla ilgili bir olay yaşadım. Ama hala sağlam."

Dik oturdum, uykuyu unutmuştum. "Ne oldu senin kulak?"

"Uh. Şey..." Mutfakta bazı karışıklıklar vardı. kahve makinesini açarken. "Kaşındı ve kısmen yer değiştirdim ama lanet pençem takıldı."

"Aman Tanrım. Papa." Gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Kaybedecek çok fazla vücut parçan kalmadı."

"Bunu bilmiyor muyum?" Derin kıkırdaması beni gülümsetti.

"Nasıl gidiyor? Son duruşma yarın."

"Bilmiyor muyum?" İçimi çektim.

"Uh oh. Bu ses ne için?"

Battaniyeleri etrafıma doğru çektim. "Yok bir şey. Sadece... Baba. Ben buraya ait değilim."

"Hemen kes şunu," diye azarladı. "Açık fikirli olacağına dair bana verdiğin söze ne oldu? Gösteriyi izledim.

Oradaki en güzel kız sensin ve biliyorum ki birkaç arkadaş ediniyorsun."

Alt dudağımı çiğnedim. Fallon geçen akşam bana yemek getirmişti.

Gece. Fazla kalmadı ama beni gerçekten önemsiyor gibi görünmesi beni çok şaşırttı. Opal ve Jesse'yi ve ne kadar iyi olduklarını düşündüm. Edith bile yalnız kaldığında o kadar da kötü görünmüyordu.

"Ve şu Ranger denen adam. Sana çıkma teklif etti mi?"

Yanaklarım alev alev yandı ve aniden paniğe kapıldım. Filmde bilmediğim bölümler olduğu için endişeliydim. "Dizinin ne kadarını izledin?"

"Özel bir şeyler olduğunu bilmek için yeterli İkinizin arasında." Bir fincan doldururken kahve makinesi tekledi. "Onu bunun için çalıştırıyorsun, değil mi?"

"Doğru." Bu konuşmadan hiç hoşnut olmadığım için güldüm.

"İşte benim kızım." Babam kupasını yüksek sesle höpürdeterek yudumladı. "Biliyor musun, büyükannenle tanıştığımda benden hiç hoşlanmamıştı."

"Ne? Bunu bana hiç söylememiştin."

"Beni istiyordu. Buna hiç şüphe yoktu. Kurtlarımız birbirlerini çağırdı. Kaderimiz olduğunu daha biz yaptı. Ama o vahşi biriydi ve kovalamacayı severdi. Ve ne kovalamacaydı ama."

Genelde anıların anlatılmasını severdim ama bu kulaklarımı kanatacaktı. "TMI Papa."

"Burada ikimiz de yetişkiniz." Kıkırdadı. "Tek söylediğim Kader arkadaşlarının bile ilk başta doğru yapamadığını. Ama kazanmak istiyorsanız emek vermelisiniz."

*

Kazanmak istediğimden emin değildim. Ya da kazanmanın ne olduğundan. gerektiriyordu. Ama yatakta uzanıp kendime acımanın kimseye bir faydası olmayacaktı.

Asansörün düğmesine bastım, güne başlamaya hazırdım. Son duruşma başlamadan önce halletmek istediğim birkaç şey vardı.

"Jesse." Boş zamanlarında nerede takıldığını merak ederek kafamı makyaj odasına uzattım.

Saç spreyinin kokusu hâlâ tazeydi ama kedi kokusu solmuştu. Arka köşede, makyaj masası sıralarının arkasında bir ses duyuldu. masalar kulaklarımı seğirtirdi. Belki başka bir stilist ona nasıl ulaşacağını biliyordur.

"Böldüğüm için özür dilerim," diye seslendim aynaların etrafından dolanırken. "Jesse'yi arıyorum. Onu gördünüz mü?"

Son masanın etrafından dolaştım ve Genie ile yüz yüze geldim. Askıdaki bir elbiseyi kaldırırken bana kaşlarını çattı. Kaçmayı düşündüm, ta ki elbisenin arkasında pamuk şeker kokusu alana kadar. Perde.

"Hey Opal. Orada işler nasıl gidiyor?"

"O meşgul." Bir insan kadına göre, Genie hırlayabiliyordu.

"Vay be. Tamam." Ellerimi kaldırdım. "Jesse'yi arıyorum." "Barı dene." Genie bana sırtını döndü.

"Orada iyi misin, Opal?" Genie omzunun üzerinden bana öldürücü bir bakış fırlatırken, belli ki misafirliğimi fazla uzatarak sordum. Bu stilistler seçimlerini gerçekten ciddiye alıyorlardı.

Opal kumaşı geri çekerken perdedeki halkalar gıcırdadı, başını dışarı çıkardı ve gözlerini devirdi. "Ben iyiyim."

"Artık gidebilirsin." Genie kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyerek Omega'nın önünde durdu. Koruyucu içgüdülerim alevleniyordu ama ne zaman yeterince yalnız bırakmam gerektiğini biliyordum.

"Ve kediye söyle, eğer seni baloda kraliyet mavisini içinde görürsem, derisini yüzüp içini dolduracağım," diye seslendi Genie ben çıkarken.

Ben de adayların tehlikeli olduğunu düşünüyordum.

*

Kendimi kötü hissediyordum, ama sabahın ilk saatlerinde karanlık bir barda tek başıma oturup beyaz şarap gibi kokan bir bardak içmiyordum.

Rus alçağı.

"Gidecek bir evin yok mu senin?" Jesse'nin yanındaki tabureye kayarak sordum.

Bardağını kaldırırken içindeki buz şıngırdadı. "Ah, ama burada bedava içki alıyorum."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Sorunlarımı mı dinlemek istiyorsun?" Dili, bardağın kenarında biriken sütlü köpüğü yalamak için dışarı fırladı.

"Bu benim için pek de iyilik perisi gibi olmazdı."

Güldüm. "Bir tür iddiaya girmedğin ve bana bu yüzden yardım ettiğin konusunda hiçbir yanlışlığın içinde değilim. Ama hayatımda babam dışında yardım eden tek erkek sensin, o yüzden ben de iyiliğinin karşılığını vereyim. Ne var ne yok?"

Kadehini bırakırken Jesse'nin omuzları kamburlaştı. "Hiç dünyada yalnız olduğunu hissettiğin oldu mu?"

Ahh. Belki de kendime bir içki koymalıyım. "Bazen, ama ben yalnız olmayı seviyorum. İnsanlarla etkileşime girmezseniz daha az hayal kırıklığı yaratırlar."

"Amin kardeşim." Gülümsedi. "Ama sen buraya aşk."

"Aşkın beni aradığını sanmıyorum." Etrafa bakındım karanlık bar. Bizi izleyen herhangi bir kamera yoktu ama duvarlara gizlenmediklerinden de emin değildim.

Jesse önceki konuşmamızı hatırlıyor gibiydi. "Kurdun ne diyor?"

Ranger. "Bizim için en iyisinin ne olduğu üzerinde çalışıyoruz, ama benden bahsettiğimiz yeter. Neden biri senin yüzünü çalmış gibi görünüyorsun? kanarya?"

"Kanarya mı?" Bardağını tekrar eline alırken kaşları çatıldı. "Oh. Ha. Ha. Bir kedi şakası. Ne kadar orijinal."

Komik olduğunu düşünmüştüm. "Peki ne oldu? Kadın mı erkek sorunu mu?"

"İkisi de." İç çekti. "Yine de iyi olacağım. Ayaklarımdan üzerinde duramadığım bir zaman hiç olmadı. Ama beni her zaman ne iyi hissettirir biliyor musun?"

Bana bakarken gözlerinin parıldamasından hoşlandığımdan emin değildim. "Kestirmek mi?"

"Hayır. Giyin. Final etkinliği için seni başyapıtıma dönüştüreceğim."

Yaş

asın.

Hayı

r.

"Bu konuda... Son denemeyi gerçekten tek başımıza mı yapmak zorundayız?"

İlgi odağı olma konusunda hiçbir zaman iyi olmadım."

"Bunun tek nedeni daha önce hiç doğru elbiseyi giymemiş olman." Yüzüne bir sırıtış yayıldı.

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Tamam, ama görünüşe göre mavi olamaz."

"Kim demiş?" Ben kokteyli bitirirken o da kokteylinin kalanını bitirdi.

ürperdim.

"Cin."

Jesse'nin göz bebekleri, kedisi gözlerinde parıldarken yarıklara dönüştü

ve pençeleri boş bardağın etrafına uzandı. "O kaltağı öldüreceğim."

*

"Neler oluyor?"

Kapımın önünde duran ekip, ben asansörden çıkarken kameraları bana doğru çevirdi.

"Posta çağırısı." Molly geride durup güvenlik ekibinden birkaçının koridora kutuları yığmasını izledi.

"Bu bir şaka, değil mi?" İnançsızlıkla yığının üstündeki taşan zarf kutusuna baktım.

Molly burun kemiğini sıktı. "Eğer böyle bir numara çekecekseniz, en azından bunu sahiplenin. Birkaç adım geri çekil ve yine şaşırmış bir yüz."

Oh. Doğru. Kameralar.

Başımı salladım ve çok abartılı olmamasını umarak bana söyleneni yaptım. "Bunların hepsi benim için mi?"

"Ve kes." Molly kutunun üzerine çıktı, sanki onu rahatsız etti. "Salyangoz postası. İğrenç. Bu yeni bir şey başlatmasa iyi olur. Posta işçilerini işe alacak bütçem yok."

"Dürüst olmak gerekirse, neler olduğunu bilmiyorum." Bir kutu aldım ve zarfları karıştırmaya başladım. Tanıdık posta Birkaçının üzerindeki işaret dikkatimi çekti.

Kameramanlardan biri "Kimden geliyorlar?" diye sordu.

Kapıyı tekmeleyerek açtım ve kutuları içeri ittim, omzumun üzerinden kameraya gülümsemek için durdum. "Henüz tam olarak emin değilim ama onları okumak için sabırsızlanıyorum."

*

Etrafı zarf yığınlarıyla çevrili kanepede otururken
gülmeye başladım. Sonunda, beyni daha hızlı çalışan kızın aceleyle
karaladığı yazıyla aradığımı buldum
Ellerinin ve ağzının yetişebileceğinden daha fazla.

Bu aptalların yarısı nasıl yazılacağını bilmiyor.

Korkunç bir öğretmensin.

Seni özledim, ama geri gelme.

Benim için ateşli bir Alfa kap.

XOXO Clara.

Gözlerimden minnet dolu yaşlar süzüldü. Dünyanın en havalı
insanı olmayabilirdim, ama gerçekten harika şeyler yaşadım.
Arkadaşlar.

Sırada Bishop'un mektubu vardı. Ayı değiştirici bazı bahislere
girmiş ve eğer davaları kaybedersem beni şişlemekle tehdit etmişti.
Yasal olarak
amaçlar, bu bir şakaydı.

Mektubunu bir kenara bıraktım ve mektubun geri kalanına
baktım.

Yığın. Mektuplar çoğu mütevelliden ve daha az tehlikeli suçlulardan
geliyordu. Ama bir sürü mektup vardı. Hepsine cevap yazacak kadar pul
bulmak bir görev olacaktı.

Yataktan bir battaniye aldım ve tekrar kanepeye oturdum, artık
kendimi o kadar da yalnız hissetmiyordum.

Holton'daki mahkumlardan gelen yüzlerce mektupla çevriliydi.

Cezaevi. Dışarıda, en karanlık yerlerde bile iyi insanlar vardı. Başka bir
mektup alırken gülümsedim.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle tamamen dinlenmiş bir şekilde uyandım ve güne başlamaya hazırdım. Yarına kadar Luna Denemeleri'ni geçip geçmediğimi öğrenecek ve hayatımın geri kalanına devam edebilecektim. Ranger'ın burada olması ve başka bir Luna bulması düşüncesi kurdumun kaşınmasına neden olsa da

Kıskançlıkla onun endişelerini bilerek bir kenara ittim.

Olması gerekiyorsa, olur.

Oturma odasında çalan bir telefon beni ürküttü.

Dişlerimi fırçalıyordum. Dışarıda bir telefon olduğunu bile fark etmemiştim ve onu mini buzdolabının yanında buldum.

"Alo?"

"Selam Aspen. Ben Opal. Resepsiyondayım ve burada senin için bir teslimat var. Yukarı getirmemi ister misin? İznine ihtiyacım olduğunu söylediler."

"Bir teslimat mı?" Sehpanın üzerindeki açılmış mektup kutusuna baktım, acaba bazıları gecikti mi diye düşündüm. "Elbette. Eğer onları taşımanın bir sakıncası yoksa. Ben 623 numaralı odadayım."

"Paylaşırsan sorun olmaz." Sorusundaki gerginlik beni güldürdü.

Mahkûmlardan gelen mektuplardan ne istediğini bilmiyordum ama onu bu kadar aptalca bir şeyden mahrum edecek değildim. "İstediğin kadar alabilirsin."

"Harika. Sen en iyisisin. Hemen geliyorum."

Saçımı dağınık bir şekilde topuz yaparken hâlâ gülüyordum. Final duruşmasına hazırlanmak için önümüzde koca bir gün vardı. Bu gece ve sabahı geçirmek için Opal ile takılmaktan daha iyi bir yol düşünemiyordum. Ona Omega olmakla ilgili sormak için can attığım sorular vardı ve başka bir şansım olup olmayacağından emin değildim.

Kapı beklediğimden daha çabuk çaldı.

"Hızlısın." Kapı aralığında duran Ranger ile yüz yüze geldiğimde gözlerim açıldı.

"Günaydın, güzelim."

"Güzel... Günaydın." Sertçe yutkundum. Onun erkeksi Koku duyularımı alt üst ediyordu ve bunun için çok erkendi. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Yapabilirsin." Gülümsemesinde hınzırca bir şey parılıyordu. "İçeri girebilir miyim?"

"Hayır." Panikledim, kapıyı kapatmak için hareket ettim. Ayağı önüme kaydı. "Lütfen?"

Kapıyı ittim ama ayağı bir kaya gibiydi. Neden sadece nezaketen soruyormuş gibi hissettiriyordu? "Ne yapıyorsun? ne istiyorsun?"

Ranger bir elini saçlarında gezdirdi ve bana bakarken saçlarını daha da karıştırdı. İşte o zaman gözlerinin altındaki koyu halkaları gördüm.

gözleri. Acı dolu ifade içimde bir şeyleri harekete geçirdi. "Pijamalarının üzerindeki lamalar mı?"

Ve bir anda sempatim kayboldu. "Buraya benimle alay etmeye geldiysen, gidebilirsin."

"Buraya seni kızdırmak için gelmedim. Henüz." Dudaklarını yaladı ve içimde bir çekilme hissettim. "Ama koridorda durmak istemiyorum. Burada kameralar var."

Her yerde kamera olduğunu biliyordum! "Kameralar iyidir. Demek ki tanıklar var."

"Tanıklar mı?" Başını yana eğdi. "Size zarar vermeyeceğim. Seninle özel olarak konuşmak istiyorum."

"Beni programdan çıkarmak istediğinizi düşünürsek, niyetlerinizin hiçbirine güvenebileceğimden emin değilim." Ne kadar belalı olduğumla gerçekten gurur duyuyordum.

Bu şekil değiştiren canavarla *öze/* bir şey yapmaktan bahsederken bile kalbim daha hızlı atıyordu.

"Ben de sizinle bu konuyu konuşmak istiyordum." Ranger'ın Gülümseme tehlikeliydi. Bana bir gülümsemenin yapmaması gereken bir şey yaptı.

Kapıyı daha geniş açmamı sağlamak gibi.

Kendimi savunmam gerekirse, Opal her an burada olabilir, bu yüzden yakın zamanda aptalca bir şey yapacak değilim.

"Beni neden programdan çıkarmak istediğinizi açıklamak için beş saniyeniz var." Sanki kontrol yavaşça değil de bendeymiş gibi söyledim.

Kapıyı kapatıp bizi otel odasında yalnız bırakırken bir av gibi geriye doğru adım atıyordu.

Kokumu içine çekerken gözlerinde kurt parladı ve ben donakaldım. *Yırtıcılardan asla kaçma. Bu onların avlanma güdülerini kışkırtır.*

"Seni burada istemiyorum." Şu anda bana bakış şekli sözleriyle hiç uyumlu değildi.

Bunu belirtme dürtüsüne direndim. Kafam hâlâ Onun yakınlığı ve alanımı dolduran çam ve talaş kokusuyla sersemledim. "Duydum."

"Ne kadar lazım?"

Hepsini.

Gözlerimi kırptım. "Neye ihtiyacın var?"

"Para," dedi. "Seni bu durumdan kurtarmak için ne kadar

Burad

a mı?" "Yeterince sahip değilsin." cümlesinin üzerine bir kova buz da

kafası. dökebilirdi. Kollarımı kavuşturdum.

Kalbim göğsümde acı içinde sıkışırken aramızdaki bariyer. "Hayır mı?"

Kaşlarını kaldırdı.

Lanet olası Alfalar. "Bu bir meydan okuma değil," diye homurdandım. "Burada olmamı neden bu kadar önemsiyorsun?"

"Çünkü sen buradayken yapmam gereken şeye odaklanamıyorum." Bana bir adım daha yaklaştı.

Bir adım geri attım. Bu dansı bütün gün yapabilirdik. Keşke bedenim uslu dursa ve ona daha yakın olmak için yanıp tutuşmasa. "Bu senin sorunun gibi görünüyor."

Alfa'yı kışkırtma, Aspen.

Kurdum pençeleriyle gözlerini kapattı ve inledi.

Ranger beni sıkıştırdıkça daha da şişiyor gibiydi. Sırtım duvara çarptı. Kapana kısılmıştım.

Gözleri dudaklarıma kaydı. "Bu ukalalık bir gün başını belaya sokacak."

"Bana sürekli öyle söylüyorlar," diye fısıldadım.

Ranger daha yakına eğilerek aramızdaki mesafeyi kapattı ve ellerim yanlarıma düştü.

"Gerçekten neden buradasın?" Dağınık topuzumdan kaçan bir tutam saçımı yakaladı.

Nefesim göğsümde sıkıştı. "Neden umursuyorsun ki?"

Parmakları saç tellerimi aralarında yuvarladı ve düşmüş bir tüye bakar gibi saçlarımı inceledi. "Çünkü eğer burada bir dakika daha durup diğer Alfa özentilerini izlemek zorunda kalırsam sana bakarsam burayı yerle bir ederim." Bu kırmızı bayraktı.

Değil mi?

Umurumda değil. Canavarım mırıldandı.

"Ben..." O bana bu kadar yakınken ve tüm o erkeksi feromonlar etrafta uçuşurken düşünemiyordum. "Ne dediğinden emin değilim."

Göğsünden gelen derin bir hırıltı titreşimleri dans ettirdi derim boyunca. "Bana bunu senin de hissetmediğini söyle. Sen benim olmak için yaratılmışsın."

Tamam, bu kesinlikle kırmızı bir bayraktı.

Ellerimi göğsüne koydum, onu geri itmek niyetindeydim ama parmaklarım gömleğine dolanıp onu daha yakına çekince şaşırdım. "Ben kimseye ait değilim."

Ranger kıkırdadı ve hâlâ göğsündeki malzemeyi tutan ellerime baktı. "Sonunda seni istediğim yere götürdüğümde böyle çığlık atmayacaksın."

Ateşim erken çıkmaya başlamış olmalıydı çünkü vücudum onun kirli sözlerinin çağrıştırdığı görüntü karşısında kelimenin tam anlamıyla yandı. Daha önce hiç bu şekilde konuşulduğunu sanmıyorum.

"Bu fikir hoşuna gitti." Başını boynuma doğru eğdi, burnunu çekerken burun delikleri genişledi.

Ve bunu hissettim. Onun canavarı benim canavarımı çağırıyordu. Sahiplenmek için ilkel dürtü. Çiftleşmek için. Ranger beni istiyordu. Neden istiyordu?

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Nefeslerim çok kısa geliyordu ve başım dönmeye başlamıştı.

"Yapacaksın." Dudakları bir öpücük fısıltısıyla boynuma değdi. "Seni geride tutan her neyse, tıpkı senin gibi Seni buradan çıkarır çıkarmaz."

İfadesi kontrolümü yeniden kazanmamı sağladı ve aslında ne söylediğini düşünürken istediğim gibi ona doğru eğilmedim.

"Hiçbir yere gitmiyorum ve sen de beni satın almıyorsun."
Çünkü bütün mesele buydu. Gitmemi istiyordu, böylece kurdu eş olarak daha iyi bir Luna adayı seçerken kimse onun olduğunu iddia ettiği şeye dokunamayacaktı. O zaman ben nerede olacaktım? Benden bıkana kadar kenarda tutulan bir metres mi?

Gerçi bu fikir çok cazipti. **Cesedimi
çığnerken.** Hırladı. *Haklısın. Özür
dilerim.*

"Zamanın doldu." Gülümsedim.

"Hayır." Ranger avucunu duvara çarptı. Sert değil
Alçıyı kırmaya yetecek kadar, ama yine de kırmızı bayrak sayısı... Sayıyı kaybetmişim.

Kapıyı açmak için kolunun altına girdim. Bir kalp atışı içinde oradaydı ve beni engelliyordu.

"Burada olmak istemiyorsun." Ağzının etrafında bir gerginlik vardı. Bu bir soru değildi.

"Peki bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

Ranger homurdandı. "Burası senin için güvenli değil. Açıklayamam
Şu anda her şey yolunda ve henüz bana güvenmek için bir nedeniniz yok, ancak Alfa Oyunlarına odaklanabilmem için şovdan çıkmanıza ihtiyacım var ve sonra her şeyi açıklayacağım."

Çünkü bu kulağa dünyanın en saçma bahanesi gibi gelmiyordu.
"Bana bu şifreli saçmalıktan daha fazlasını söylemeye ne dersin, belki teklifini düşünürüm?"

"Hep böyle sinir bozucu musun?" Elini saçlarının arasından geçirdi.

"Bazen, ama bilemezsin çünkü beni hiç tanıımıyorsun." Omuz silktim.

Bunun onu iz sürmekten vazgeçireceğini ummuştum ama işler planladığım gibi gitmedi. Gözleri parladı ve kendimi onların içine çekilmiş hissettim,
daha fazla mizah ortaya çıkarmak istiyor.

"Seni çok yakından tanımayı planlıyorum."

Kurdum tekrar mırıldandığında ayak parmaklarım haliya gömüldü. "Peki neden beni burada tanıyamıyorsun?"

Yüz ifadesi karardı. "Çünkü burası oyun oynanacak bir yer değil. Burası bir kurt ini ve sen buraya ait değilsin."

Tipik Alfa kontrol sorunları.

Gözlerimi devirdim. "Dediğim gibi, benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.

Ve artık gitme vaktiniz geldi."

Kapı koluna uzandım. Yemin ederim uzandım. Ama parmaklarım onun koluna değdi ve teninin benimkiyle teması içimi yaktı. Tırnaklarımın bileğine kadar inmesine izin verdim, bu yeni his beni büyüledi.

"Ateşle oynuyorsun," dedi nefes nefese. "Öyle mi?" Ne hakkında konuştuğumuzu unutmuştum.

"Evet, küçük kurt." Nasırlı avucu belime indi, Başparmağı pantolonumun üstündeki açıkta kalan teni okşadı ve vücudumu kendisiyle aynı hizaya çekti.

Birbirimize bağlandığımız her noktayı hissedebiliyordum. Göğsünün ve kalçalarının sert düzlemlerini. Karnıma bastırıldığı sikiinin nabız gibi atan zonklamasını. Ağzım aniden kurudu, ona baktım.

Dudakları tehlikeli bir şekilde benimkilere yaklaştı.

Yontulmuş yüzünde taştan kesilmiş o dudaklar. Karanlık bir kurt şekil değiştiren tanrı heykeli bana bakıyor, gözleri kaşlarını çatarken beni kıymetliymişim gibi yumuşak bir şekilde tutuyordu. Her bir sinir ucum alev alev yanıyor, aramızdaki elektrik santimini kapatmak ve tadına bakmak istiyordu.

O dudaklar. Buna ihtiyacım vardı. Vücudum bunun için ağrıyordu.

O...

"Aspen!" Bir yumruk arkamızdaki kapıya vurdu.

Onun dişleri de benimkilerle aynı anda ortaya çıktı. Ranger beni arkasından itti. Sisi üzerimden atmaya çalışırken aklım hâlâ başımdaydı ve bir anahtar kartı kilide doğru kaydı.

Ranger'ın kasları gerildi ve baskınlığı dalga dalga yayıldı. Daha zeki bir kurt olsa sinerdi ama anlaşılan bu programa çıktığımdan beri IQ'm birkaç puan düşmüş.

"Sadece Trenton." Ranger'ın etrafından dolaştım ve göğsümün üzerinde koruyucu bir şekilde tuttuğu kolunu ittim. Çelikten yapılmıştı ve kıpırdamadı. İçimi çekerek altına girdim.

Trenton odaya adımını attığında burun delikleri çoktan alevlenmişti. Gözlerinde kurdu parladı ve dövüş pozisyonu aldı. "Aspen, buraya gel."

"Havlamana dikkat etsen iyi olur, serseri." Ranger'ın sesinden güç damlıyordu. "O senin emrin altında değil."

"Ben kimsenin emir kulu değilim." Ellerimi havaya kaldırdım, bu lanet Alfalardan bıkmıştım. Her neyse. Artık umurumda bile değildi ve bu maço gösteriyle uğraşmak için burada kalmayacaktım.

"Nereye gidiyorsun?" Trenton sordu.

"Yatağa dön." Ranger'ın alaycı ifadesini görmek için omzumun üzerinden baktım. "Yalnız."

"Hayır, değilsin," diye devam etti Trenton, sanki buz üstünde değilmiş gibi. Odada çok fazla yer kaplayan bu iri yarı canavarla boy ölçüşemezdi. "şu aptal pijamalardan başka bir şey giy."

"Lütfen herkes kıyafetlerimle dalga geçmeyi bırakabilir mi?" Çığlık attım.

Ranger'ın gözleri kısıldı ve hareketsiz kaldı, beni engellemeye devam ederken koridora baktı.

Trenton bir süre şaşkınlıkla ikimize baktıktan sonra yüzünü indirdi. "Sadece giyin, Aspen. Acil bir durum var. Opal'a bir şey oldu."

"Ne oldu?" Gözlerimi Aspen'den ayırmadım. Merdivenlerden inerken başının üst kısmının görüş alanından çıkmasına asla izin vermedi ve Ivan'la zihinsel bağlantı kurdu.

"Sorun çöreklerdi," diye açıkladı. "Omega, Luna'mız için gelen teslimatı aldı ve ben de onu durdurmaya gittiğimde Asansördeyken çoktan düşmüştü."

"İsim istiyorum. Şimdi." Yangın merdiveni kapısının metal çubuğunu yakalayıp yüzüme kapanmasını engellerken homurdandım.

Acil yardım ekipleri alt kattaki Omega üzerinde çalışırken asansörler şimdilik hizmet dışı kalmıştı. Ivan bilgi ararken Fallon çoktan çatı katındaki süitte güvendedi.

Aspen'i omzuma atıp onu da güvenli bir yere götürmeyi tercih ederdim ama ondan yayılan koruyucu öfkeden, benimle her adımda savaşacağını biliyordum.

Bugün onunla kavga etmeye hiç niyetim yoktu ama işler planladığım gibi gitmiyordu.

Cebimdeki telefonum çaldı ve gönderdiğim acil durum mesajına gelen yanıtı görünce çıkardım.

Mattox: *Tahmini varış süresi 3 saat.*

Mattox: *2 dakika içinde orada olacağız.*

Gözüm hâlâ Aspen'in üzerindeyken telefonu cebime geri soktum. Buradaki her bir kadın artık bir tehditti ve erkekleri de göz ardı etmiyordum.

"Ona ne oldu?" Toplanan yarışmacı grubu yolundan çekilirken Aspen hırıliyordu. Ayrıldılar, ona bakıyorlardı ve Omega onun adını fısıldadı.

Şu anda göğsümü titreten canavarımın öfkesini hissedip hissetmediklerinden emin değildim ama gözümü dikip bakmaya özen gösterdim.

Toplanan herkese bunun cezasız kalmayacağını kesin bir dille bildirmek için onlara karşılık verdi.

Birisi arkadaşımı tehdit etmişti.

Ve birisi ölecekti.

Ivan köşeyi döndü ve bana bir selam verdi.

başı

"Eğer biri ona çok yakın nefes alırsa, onu öldürün."

nı

"Anlaşıldı, Alfa."

salla Aspen'e son bir kez baktım, canavarıma onun iyi olacağına dair güvence verdim.

.

dedi.

Tamam, ve merdiven boşluğuna geri döndü.

Onun dokunuşunun izleri hâlâ tenimdeydi ve kurdumu ihtiyaçtan çılgına çeviriyordu ama kriz anlarında iyiydim ve içimdeki bu yeni hislere rağmen bölümlere ayırmak.

Molly'yi tam da yanında yapım ekibiyle birlikte konferans salonundan çıkarken yakaladım. Beni gördüğünde yüzündeki renk soldu.

"Bay McCaw." Zorla gülümsedi. "Biraz meşgulüm, eğer zihin."

"Öyle mi?" Duvara yaslanarak onun yolunu kapattım.

"Umarım avukatlarınıza gidiyorsunuzdur çünkü şu anda sizi kurtarabilecek tek kişi onlar."

Ekibe önden koşmalarını işaret etti ve Molly bana dönerek ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Üzgün olmanı anlıyorum."

Dişlerimi göstererek gülümsedim. "Bu fikre nereden kapıldın?"

Molly titrek bir nefes verdi. "Teknik olarak sözleşmenin ihlali söz konusu değil. *Aspen*'e hiçbir şey olmadı."

Adını söyleme şeklinden hoşlanmadım.

Molly fark etmiş olmalı çünkü hemen düzeltti.

"Bayan Nuva hâlâ zarar görmedi, değil mi? Sanırım bu durumu avantajımıza kullanabilirim. Bana birkaç gün daha verin, söz veriyorum bir şeyler ayarlayacağım."

"İstediğim şey *Aspen*'in güvende kalmasıydı." Hırladım, kadının üzerinde yükseliyordu. "Ve sen bu sözünü çoktan bozdun. Şimdi sana neden güveneyim?"

Yerinde durduğu için ona kredi vermek zorundaydım ve Herhangi bir insanın yapacağı gibi sinmişti. Molly çenesini kaldırdı, Sahte gözyaşları olduğuna emin olduğum gözleri yumuşuyordu. "Dediğim gibi, *Aspen*

niyet olsa bile zarar görmedi. Değiştirdiğiniz sözleşmede her şey yazıyor ve hiçbirini ihlal etmediğimizi göreceksiniz.

şartlar. Ama yönetmem gereken bir şov var Bay McCaw. Kayıt yaptırdığınız ve kurallara uymanız gereken bir etkinlik. İzninizle..."

"Oy sandığını istiyorum," dedim, bir milim bile kıpırdamadan. Takma kirpikleri dalgalandı. "Oy sandığı mı?"

"Yuvalama denemesinden oy alan." Başımı yana eğdim. "Kullanmıyorsun, değil mi? Bakmamam için bir neden göremiyorum."

Çünkü hâlâ Aspen'e oy veren üçüncü Alfa'nın kim olduğunu bilmem gerekiyordu. Müstakbel eşime yönelik bir tehdit söz konusu olduğundan beri her zamankinden daha fazla.

"Elbette, Bay McCaw." Molly gülümsedi. anlaşılanın daha iyi sonunu almak. O değildi, ama ben nasıl yapacağımı biliyordum.

Zamanımı bekle. "Bu geceki balodan sonra yeni güvenlik elemanlarımızdan birine odanıza getirmesini söyleyeceğim. Şimdi sizin için yapabileceğim başka bir şey yoksa, kızlarımızı kontrol etmem gerekiyor."

Sağlık görevlileri onu sedyeye bağlamayı bitirirken Opal'ın elini tuttum. Çok solgundu. Teni grinin hastalıklı bir tonundaydı ve göz kapakları zayıfça açılarak şişmiş göz bebeklerini ortaya çıkardı.

"Aspen." Parmaklarımı kavramaya çalıştı.

"Ben buradayım." Diğer elimi onunkinin üzerine koydum ve ne kadar ölümcül soğuk olduğunu hissettim. Şekil değiştirenler bu kadar üşümezdi. Ona dokunmak bile *yanlış geliyordu*. Tiksintimi görmezden geldim, sağlık ekibi sedyeyi lobiye doğru yönlendirirken sedyenin yanında yürüdüm ve elini bırakmadım.

"Ona ne oldu?" Ben sordum.

Sağlık görevlileri bana bakmadı ve diğer yarışmacılar da göz göze gelmeyi reddetti.

"Cupcakes," diye fısıldadı Opal.

"Ne?"

Sağlık görevlileri sedyeyi dışarı taşıırken eli elimden kaydı. Onunla birlikte hastaneye gitme niyetiyle yanlarında kaldım. Bu delilikti. Şekil değiştirenler normal hastalıklara yakalanmazlardı ama Opal bir Omega'ydı ve bağışıklık sistemi hepimizden farklı olabilirdi.

Sedyeyi arabanın arkasına yükledikleri sırada neler olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Ambulans. Onu nereye götürdüklerinden ya da araca binmeme izin verilip verilmediğinden emin değildim ama beni istemişti ve yanından ayrılmak niyetinde değildim.

Sağlık görevlilerini ambulansa kadar takip etmeye çalışırken bir güvenlik görevlisi kolumu tuttu ve ben de hırlayarak yanağında yara izi olan kel bir kurt adamla göz göze geldim.

"Bırak beni."

Hemen elini bıraktı.

Ama sağlık görevlileri çoktan kapıları kapatmışlardı.

"Hey!" Metale vurdum. "Onu hangi hastaneye götürüyorsun?"

Sağlık görevlilerinden biri bana acıdı ve kapıyı bir santim araladı. "İyileşecek ama onu buradan çıkarmamız gerek."

Bununla birlikte kapılar kapandı ve araç uzaklaşırken ambulans sirenleri çaldı.

Tesisin ön verandasında toplanan diğer yarışmacıların üzerine döndüğümde toz içinde kaldım. "Bir şoför bulabilir miyiz? Onun iyi olduğundan emin olmalıyım."

Diğer Luna adayları kenara çekilip Molly ve onu takip eden kamera ekibine yer açarken hâlâ bana bakmıyorlardı.

"Benimle gelmen gerekiyor," dedi Molly.

Gözlerimden yaşlar akarken ve kurdum içimde koruyucu bir şekilde ulurken başımı salladım. "Hangi arabaya biniyoruz?"

Molly minibüslere doğru yürümedi. Dönüp lobiye geri döndü ve güvenlik görevlilerini bana içeri kadar eşlik etmeleri için bıraktı. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken ve ambulans çakıl taşlı yolda gürültüyle ilerlerken kameralar hala kayıttaydı ve beni yakınlaştırıyorlardı.

*

Güvenlik ekibi beni konferans odasına götürdü. Ruhumu teslim ettiğim ilk geceden beri bodrumun bu bölümüne gelmemiştim.

Molly o gece tanıştığımız birkaç avukatla birlikte masanın başına oturmuştu bile. Stefanie'nin endişelerimin en kötüsü olduğu zamanlar. Kapılar kapandı, kamera ekibi

Dışarı çıktım ve yaralı yüzlü muhafız beni masaya kadar takip etti.

"Biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?"

Molly kaşlarını çattı. "Bize söyleyebileceğinizi umuyorduk. Opal neden sizin için kek taşıyordu?"

"Cupcake mi?" Başımı salladım. Kek bile sevmezdim.

"Resepsiyonda benim için bir şey olduğunu söyledi, ben de daha fazla mektup olduğunu düşündüm. Bunu gündeme getirmeyi teklif etti."

Molly havayı koklarken bakışları yanımdaki şekil değiştirene kaydı ve ben de kollarımı iki yana açarak öylece durdum.

gerçek. Başını salladı.

"Oturun." Molly iç çekti.

Sandalyeyi çektim ve oturdum. "Ona ne oldu? Nasıl hastalandı?"

"Opal zehirlendi."

"Zehirlenmiş mi?" Ben ağladım. "Ne ile?"

"Gümüş zehirlenmesi. Pulların gümüşün içinde olduğunu varsayıyoruz."

serpintiler." Molly kurt şekil değiştiren muhafıza tekrar baktı ve bana, "Senin bununla bir ilgin var mı?" diye sordu.

"Hayır." Boğazımda bir yumru sıkıştı. "O benim arkadaşım. Ona zarar vermezdim."

Şekil değiştiren başını salladı ve Molly masada oturan ve bir sayfaya bir şeyler karalayan avukata baktı.

"Beni neden suçladığını açıklamak ister misin?" Sürü halindeyken soracağım bir soru değildi, beni bir yere götürmeyeceğini biliyordum. Ama bundan nefret ediyordum. Opal'ı korumak için çok şey yapmıştım.

ve şimdi onu incitmekle suçlanıyordum.

"Hapishane bağlantıları olan ve bu tür şeylerin nasıl yapılacağını bilen sensin." Molly'nin gözleri kısıldı. "Ve stilistlerinizin birbirleriyle olan rekabetinin de farkındayız. Ayrıca, bu teslimat sizin için tasarlanmıştı. Bu işi nasıl yaptığımızı anlamalısın. bu noktaları birleştirdi."

"Ben hiçbir şey yapmadım." Ağzımdan çıkan hırıltıya engel olamadım. "Peki ya Cindy? Ona saldıran oydu ve tehditler savurdu."

"Bu *saldırı*, eğer böyle adlandırabilirseniz, size yönelik gibi görünüyordu." Molly sanki cevapları bilen benmişim gibi beni izledi. "Güvenlik ekibine Cindy'yi araştırmalarını söyledim bile. İncelendi ve bu durum hakkında hiçbir şey bilmiyor."

Eğer Cindy değilse, o zaman kim? Bilmiyordum çünkü buradaki diğer kadınlardan hiçbirini tanıımıyordum. "Opal bana karşı nazikti. O diğer adaylar gibi değil ve onu korumak için her şeyi yapardım."

Molly şekil değiştirene baktı.

O da tekrar başını salladı.

"Pekâlâ." Molly avukatın kendisine uzattığı sayfaya bir göz attı. "Bu da beni bir sonraki durumumuza getiriyor. Siz de diğer adaylar gibi değilsiniz."

"Nasıl yani?" Dişlerimi sıkarak sordum.

"Beni yanlış anlamayın, izleyicileri kaybedene kadar onların kalbini kazanmayı başardınız, ancak Luna Denemeleri şovun sadece küçük bir parçası. Senin ya da Alfa yarışmacının *Çiftleşme Mevsimi*'nin bilinen gücünü bize vermek için ne gerekiyorsa."

Soğuk bir şey omurgamdan aşağıya doğru süzüldü. "Opal hastaneye giderken neden reytinglerden bahsediyorsun?"

Molly'nin gülümsemesi nazik değildi. "Gösteri dünyası işte böyle çalışıyor. Elimizde bir fırsat var ve bunu değerlendirmemiz gerekiyor."

"Takip etmiyorum."

"Yapmazdın, ama sorun değil." Burnunun ucuyla bana baktı.

"Herkes bir Kükedisi hikayesini sever, ama onlar

Dozen. Sıralamalarda harikaydın ama Trenton zar zor fark ediliyor.

Çiftleşme Sezonu'nda bunu başaracak kişiliğe sahip olduğunu sanmıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, ayrılman en iyisi. Teslimatta sizi kimin hedef aldığını bilmiyoruz ve sizi güvende tutmak zor olacak. O yüzden şöyle düşünüyoruz..."

Avukatların yazmakla meşgul olduğu numaralara bakarken Molly'nin sesi kesildi.

Orada öylece sersemlemiş bir halde oturdum ve denemelerin sonuna bu kadar yaklaşmışken nasıl olup da onlardan koparıldığımı anlamaya çalıştım. Ve sadece ben değildim. Trenton'ı da eve göndermekten bahsediyorlardı.

Alfa Derek beni asla affetmez.

İbranameyi asla imzalamaz.

"Hikayeyi değiştirip Opal'ın durumundan seni sorumlu tutabiliriz. Yapımcılar sana temel ücretinin iki katını ve büyük bir final patlaması için bonus teşviki teklif etmeye hazırlar.

Bu gece. Diğer yarışmacılardan birini seninle yüzleştireceğiz ve tek yapman gereken Opal'ın bir tehdit olduğunu ve bu yüzden onu saf dışı bıraktığını itiraf etmek olacak. Sonra sen ve Trenton evinize gidip hayatınızı huzur içinde yaşayabilirsiniz."

Molly bana toplam tutarın olduğu sayfayı kaydırды.

Bulanıklaşana kadar sayıya baktım. Şimdiden banka hesabımdakinden çok daha fazlaydı. "Arkadaşımı incittiğimi mi söylememi istiyorsun?"

"Bu sadece dizi için küçük bir olay örgüsü değişikliği. İzleyiciler beklenmedik şeylere bayılır." Molly sempatik bir omuz silkme önerdi. Sanki gerçekten umurundaydı. "Zaten burada olmak istemediğini hepimiz görebiliyoruz. Bu bir flört programı. Flört etmeyeceksin, drama yaratmayacaksın ya da Alfalarla etkileşime girmeyeceksin. Parayı al ve evine git."

Bunu düşündüm. Gerçekten düşündüm. Ama dünyadaki tüm para gururuma değmezdi. Kağıdı masanın üzerine geri ittim. "Yalan söyleyip Opal'ı incittiğimi söylemeyeceğim."

Ve bunu yapanın suçunu kesinlikle üstlenmeyecektim. Biri bana zarar vermek istemişti ve ben bu konuda kuyruğumu kıstırmayacaktım. Gerekirse onları kendim bulur, yaptıklarının bedelini ödetirdim.

Molly inleyerek avukata işaret etti. O da başka bir numara yazmaya başladı.

"Dur." Ellerimi masanın üzerine koydum. "Ben aptal değilim. Daha fazla drama istiyorsun. Sana bu konuda yardım edeyim. Trenton ve benim programda kalmamız için neye ihtiyacın var?"

Molly'nin gözlerinde hesapçı bir parıltı belirdi ve bana yeni bir şeymişim gibi baktı. Muhtemelen bu beni daha çok korkutmalıydı. Özellikle de "Bazı fikirlerim var." dediğinde.

*

Midem düğüm düğümdü ve Opal için çok endişeliydim, ama Molly ameliyattan sonra onun durumu hakkında beni bilgilendireceğine söz verdi.

son duruşma bu gece. Jesse'nin odamda bana stil verebilmesiyle bir şekilde özel muamele görmüştüm ama bu benim *güvenliğim* için miydi yoksa burada geçirdiğim zamanın geri kalanında beni takip edecek söylentileri beslemek için miydi bilmiyorum.

Molly daha fazla drama istiyordu.

Ve son iki hafta içinde içimde temelde bir şeyler değişmişti çünkü bunu ona verecektim.

"İşte oldu." Ben camdaki yansıma bakarken Jesse sıcak buklelerin sonuncusunu açıkta kalan sırtıma örttü.

banyo aynası. Bu görünüm...

"Vay canına," dedim içimden.

Elbisenin siyah ipeği ustalıkla göğsümden aşağıya doğru iniyordu ve bant Jesse sayesinde göğüslerim güzelce dikleşmişti. kullanmam için ısrar etti. Elbisenin üst kısmı boynumun arkasından elmas teller omurgam boyunca çağlıyordu. Siyah ipek kalçalarımaya yapıştı ve ayak bileklerimin etrafında toplandı. Muhtemelen kendimi öldürürdüm.

ama onlarla yürümeye ve birkaç basit dönüş yapmaya çalışmıştım.

Saçlarım o gevşek romantik görünümde yana doğru savrulmuştu. ve sağ kulağımın üzerine tutturulmuş, omuzlarımdan aşağı dökülen bukleler. Jesse gözlerimi koyu ve dumanlı bir hale getirmiş, siyahlara karşı göze çarpan kırmızı bir rujla görünümümü tamamlamıştı.

Kendim gibi görünüyordum ama yine de kendim gibi görünmüyordum. Sanırım mesele de buydu.

"Onları erken bir rutine sokacaksın." Jesse kulaklarıma elmas küpeler takarken yaptığı işe hayranlıkla bakarak gülümsedi. "Bu şimdiye kadar yarattığım en iyi görünüm olabilir."

"Teşekkür ederim," dedim içtenlikle. "Her şey için."

Trenton kapıyı çaldı.

"Eğlence daha yeni başlıyor." Jesse bana siyah bir el çantası uzatırken göz kırptı. "Git al onları, katil."

Telefonumu kontrol ettim, tek bir mesaja gülümsedim

Ekran.

Baba: *Yarın izliyor olacağım. Sakın bir şey yapma. yapmazdım.*

"*Hazır mısın?*" Trenton bağlantımız üzerinden sordu.

"Geliyorum," diye seslendim telefonu şarja takarken ve topuklu ayakkabılarımla halıya takılmamak için yavaşça kapıya doğru ilerledim.

"Tanrıça, Aspen." Trenton kapı aralığında durmuş, beyaz gömleğinin yakasını kaşıyordu. "Sen..."

Kendisi de fena görünmüyordu, smokin giymiş ve sarı saçlarını arkaya taramıştı. Belki de Nuva Sürüsü her şeye rağmen temizlik yapabilirdi.

Jesse makyaj çantasının fermuarını çekerken arkamdan "Harika görünüyor," diye tısladı. "Kelimelerini kullan."

"Doğru." Trenton başını salladı. "Harika görünüyor."

Trenton'ın uzattığı kolu tuttum ve kurdumu susturdum. homurdandı. O da topuklu ayakkabılardan hoşlanmıyordu. Koridordaki kameralara bakmamaya çalıştım ama odamda olduğu gibi izlediklerini hissedebiliyordum.

"En sevdiğin bir şey var mı?" Sıradan bir konuşma yaparak sordum. "Luna, yani?"

"Şimdi bana kıskançlık taslamaya başlama." Trenton tekrar yakasını çekti. "İkimiz de burada olmak zorunda olmadığımızı biliyoruz." "Kastettiğim bu değildi." Koluna dokundum ve ona gözlerimle gömleğini çekiştirmeyi bırakmasını söyledim. *"Burada kalmak ve sana bir Luna bulmak istiyorsak bazı şeyleri farklı yapmamız gerekecek."*

"İşte bunu duymak hoşuma gidiyor." Trenton asansörün düğmesine basarken göğsünü kabarttı. "Sonunda beni dinleyecek misin?"

"Hiç şansın yok." Omzunu okşadım ve gözlerimi devirmemeye çalıştım. "Ama beni dinlemeye başlaman gerekecek."

Trenton ve ben kırmızı halıda sıraya girmiş, girişte filme alınmak için sıramızı bekliyorduk. Bir yerlerde Ranger'ı hissedebiliyordum. Arkamızda, baskın gücünün ince tüylerimizi çekiştirdiğini hissediyorum. ama arkamı dönmeyi reddettim. Zaten kimse bizimle konuşmuyordu. Görünüşe göre dedikodu değirmeni çoktan çalkalanmaya başlamıştı. Yanağımın içini ısırdım ve kan geldi.

Her nasılsa, bir kez daha dönüştürülmüş olan kongre merkezine zarif bir şekilde girmeyi başardım. Gösterişli avizeler kirislerden sarkıyordu ve mermerden bir balo salonu zemini son birkaç gün içinde inşa edilmişti. Beyaz keten kaplı masalar Dans pistinin dışında cam vazoların içinde mumlar yanıyordu. Karanlık köşeleri çiçek açmış saksı gülleri süslüyordu ve arka duvarda eksiksiz bir bar bulunuyordu.

Kameralar kayıttaydı.

Fotoğraf çektimek için dudaklarımı yanağına bastırmak üzere ayak parmaklarımın üzerinde durduğumda Trenton'ın kurdu derisinin hemen altında titreşiyordu. Ben yirmi üç masanın arasında etiketli masamı bulurken o bara doğru yöneldi. Yirmi dört kişi olmalıydı. Opal çoktan gittiği için yarın sadece üçümüz eve dönecektik.

Opal buna bayılırdı.

Bir yaylı çalgılar dörtlüsünden, ses ekibinin mikrofonlardan konuşmaları alabileceği kadar alçak sesle yumuşak bir müzik çalındı gece kıyafetlerimize bağlı. Herkes çok güzel görünüyordu. Etkilemek için giyinmiş.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirerek derin bir nefes daha aldım. Fallon'un masası balo salonunda benimkinin tam karşısındaydı. Üzerinde parıldayan menekşe rengi bir elbise ve siyah çizmelerle zarif bir şekilde duruyor, karanlık bir peri prensesi gibi görünüyordu. Kalbimde bir şeyler çarptı,

Ona güvenemeyeceğimi bile bile.

Ya da bu odadaki herhangi bir aday.

Opal'ın hastane yatağında yatmasının sebebi onlardan biri olabilir. Ve bir kek yiyebileceğimden emin değilim, ama bu sonuçta ben olabilirdim. Bunun bir mesaj mı yoksa gerçek bir tehdit mi olduğunu bilmiyordum. Ama çok safmışım. Çok kördüm.

Bildiğim şey, bu adayların hiçbirinin beni korkutmadığıydı. Ve savaşmadan yenilmeyecektim.

Kameralar girişleri çekmeyi bitirdiğinde ve Alfalar bara yönelirken adaylar masalarını bulduğunda, Jay Renfro balo salonunun ortasındaki yerini aldı. Spot ışıkları onun üzerinde parlarken ışıklar daha da azaldı.

"İzleyiciler, Luna Denemeleri'nin son bölümüne ve bu gecenin ana etkinliğine hoş geldiniz. Güzel adayların dans etmeden önce Alfalarla kaynaşmak ve kalplerini çalmak için bir saatleri var.

başlar. Gecenin sonunda, tüm Alfalar *Çiftleşme Sezonuna* girecek ilk üç Luna için seçimlerini işaretleyecek. Ancak ilk yirmiye kimin gireceği konusunda son kararı siz seçmenlerimiz vereceksiniz."

Prodüksiyon sırasında hafif bir alkış tufanı koptu. Asistan elinde işaret kartıyla dolaşıp bize ne yapacağımızı söylüyordu. Sesimi çıkarmadan alkışladım.

"Şimdi size Morganton Pack'ten Opal'ın korkunç bir kaza nedeniyle bu sezon aday olamayacağını bildirmek gibi talihsiz bir görevim var."

Adını duyunca gözlerim yaşardı ama iki kamera beni çekmek için döndüğünde çenemi dik tuttum.

"Ama gösteri devam etmeli," diyerek Jay tempoyu artırdı. "Alfa'mızın kalbini kimin kazanacağını görmek için hepinizin benim kadar heyecanlı olduğunu biliyorum.

Bu gece. Sözü daha fazla uzatmadan, sizlere 7^{inci} yıllık *Çiftleşme Sezonu*'nun Luna adaylarını takdim ediyorum."

Kameralar dışarı çıkarken müzik tekrar çalmaya başladı. ve odanın etrafına yayıldı. Jay bara doğru ilerledi. Trenton'ı karanlık bir köşede gördüğümde gözlerim kısıldı.

"Ne dediğimi unutma. Harekete geçme zamanı."

"Tamamdır." Trenton, Jay'in elini sıkmak için yürürken birasını yudumladı. Tek umudum iyi bir sohbet bulmasıydı.

Ben ona koçluk yapmadan. Alfa Derek gurur duyardı. Gerçekten oğluna yardım edecektim.

Bu sınavları geçer geçmez.

Bakışlarımın odada dolaşmasına izin verdim, ellerinde içkileriyle bardan uzaklaşan Alfaları ölçüp biçtim. Yakaladım Colton Penobscot ile göz göze geldim ve bana doğru gelirken ağırbaşlı bir şekilde gülümsedim.

Bana bir kadeh şampanya uzatırken kuzeydoğu aksanıyla "Çok güzel temizlenmişsin," diye alay etti.

"Sen de öyle." Bir yudum aldım ve takdirimi göstermek için yavaşça ona baktım.

Boğazını temizledi ve elini uzattı. "Resmi olarak tanışma fırsatımız olmadı. Ben Colton."

"Aspen." Kameralar masamın etrafını sararken elini sıktım. "Tanıştığımıza memnun oldum. Maine yılın bu zamanı nasıldır?"

"Bir çamur çukuru." Masamda bize başka bir Alfa katıldı. Nereli olduğunu anlamakta zorlandım.

"Tucker Jones." Kıvrıkcık sarı saçlarıyla uyumlu görünen gamzeli bir sırıtışla gülümsedi. "New York'un taşrasından."

"Kuzeydoğulu çocuklar." Şampanya köpükleri dilimin üzerinde dans ederken güldüm. "Siz ikiniz şimdiden bela gibi kokuyorsunuz."

Colton elini sakalında gezdirerek beni bir av gibi çevreledi. "Hiç Maine'e gittin mi?"

"Henüz değil." Kendimi tuttum ve göz kırptım. "Yine de yapılacaklar listemde."

"Ölmeden önce yapılacaklar listende başka neler var?" Üçüncü bir Alfa içeri doluşurken elma ağacı ve şeftali kokusu kurdumun hapşırmasına neden oldu.

Cindy'nin Georgia eyaletinden kuzeni Brett Frazier'in siyah saçları mokasen ayakkabıları kadar parlaktı.

Adamlara daha fazla alan bırakarak bir adım geri çekildim ve öğretmen şapkamı taktım - sertleşmiş bir odaya hükmedebilecek bir şapka Suçlular.

"Seyahat büyük bir şey." Şampanya bardağımı Masa. "Sürü bölgemden pek ayrılmadım ve her şeyi görmemişken dünya hakkında bir şeyler öğretmek beni her zaman rahatsız etmiştir."

Colton, "O zaman seni Maine'e götürmeliyiz," dedi.

"Ve New York'a," diye ekledi Tucker.

"Hayır. O bir batı yakası kızı." Ranger çemberin içine doğru adım attı. Kurdum küçük mutlu bir i çekti.

Sonunda.

Karanlık bakışları, yudumladığı viski bardağının üzerinden beni izliyordu ve küçük şeytani bir glmsemi takınmıştı. Sadece onun varlığı bile diğer Alfaların bir adım geri çekilmesine neden oldu.

Lanet olsun.

Tucker'a döndüm ve Ranger'ı asi bir öğrenciyi görmezden gelir gibi görmezden geldim. "Ben de New York'u ziyaret etmek isterim."

Tucker bana başıyla selam verip Ranger'a baktı ve vedalaşırken fkelenmemeye çalıştım. Diğer iki alfa da kısa süre sonra onları takip etti ve kamera ekibi de onlarla birlikte ayrıldı.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Beni kızdırmasına izin vermemeye çalışarak sordum.

"ok güzel görünüyorsun." Ranger bir sandalye çekip oturdu, takım elbiseli bir bacağını diğerinin üzerine geçirdi ve gömleğinin st düğmesini gevşetti. "Benim için mi giyindin?"

Bu alfa deliğinin cüreti.

Vücudunun siyah ipek gmleğe sığma şekline ve viskisini yudumlarken gözlerindeki tehlikeli mizaha bakıp ağzımın suyunu akıtmamak için kendimi zor tuttum. Siyah pantolonunun cepleri kıvrılmış, devasa kalçalarına doğru gerilmişti ve sikinin dış hatları dikkatimi çekti, bana bu sabah karnıma bastırıldığı zamanı hatırlattı. Bir sebepten dolayı eşleştik, sanki bu kaderimizde varmış gibi.

Öyle. Kurdum nefes nefese kaldı.

Hırladım. "Hayır. Kendim için giyindim."

Ranger sırttı. "O zaman seni soyduğumda

Ben.

" Karnımda bir sıcaklık hissettim ve iim daraldı. I canavardan uzaklaştı. Orada oturmak istiyorsa, tamam. Ama çalışmam gereken bir oda ve yerine getirmem gereken bir söz vardı.

Trenton odanın diğer ucunda bir grup alfayla birlikte Keshia'yla konuşuyordu ve Keshia onun söylediği bir şeye gülüyordu. *Güzel.* İki kamera ekibi etraflarında dönüyordu. *Mükemmel.*

Edith'in masasından uzaklaşmakta olan Landon North'un dikkatini çektim. Elimi kaldırıp parmaklarımı salladım. O da bana el salladı ve rotasını değiştirerek bana doğru yöneldi.

Yüzümdeki oyun ifadesiyle elimi uzattım. "Henüz resmi olarak tanışmadık. Ben Aspen."

Landon alt dudağını ısırırken gülümsedi. "Ben-" "Hayır," diye gürlledi Ranger'ın derin sesi. Ayağa bile kalkmadı oturduğu yerden.

Landon elini bırakıp etrafıma baktı. "Üzgünüm, Ranger. Seni orada görmedim."

Geldiği gibi hızla gitti ve bu sefer hayal kırıklığımı gizleyemedim.

Ranger'la yüzleşmek için döndüm, bu kadar rahat görünmesinden nefret ediyordum. "Geri çekilecek misin?"

"Asla." Kollarını sıvadı ve daha önce tırnaklarımı geçirdiğim o kalın kollarını ortaya çıkardı. "Seni buradan çıkarana kadar olmaz."

"Ben... Yapamam... Gidemem," gözyaşlarım beni kör etmekle tehdit ederken sıkılmış dişlerimin arasından ısırdım. Düşmelerine izin veremezdim. Makyajını bozarsam Jesse beni öldürür. "Şimdi ortalığı karıştırmadan git. her şey bitti."

Ranger durdu. Yüzündeki tüm mizah izleri kayboldu ve bakışlarını daralttı. Hayatımda hiç bu kadar güçlü bir Alfa'nın gücünün etrafımda döndüğünü hissetmemiştim. Beni olduğum yerde dondurdu, benden boynunu büker, onu hoşnut etmeyenlere kötü şeyler vaat ederdi.

Umurumda değildi.

"Bana neyi bilmediğimi söyle," diye emretti.

Ama bu bir peri masalı değildi. Büyük, kötü, korkunç kurt gelip tüm sorunlarımı kovalayacak değildi. Hayır. Molly'nin dediği gibi bu bir gösteri işiydi.

"Neden bana neyi bilmediğimi söylemiyorsun?" Alay ettim, ona baktım ve bu sabah söylediği sözleri yüzüne vurdum. "Bilgi iki yönlüdür."

Gözlerinde öfke parladı ama görebildiğim tek tik buydu. Viskisinden bir yudum alırken yüzü kayıtsızdı.

Sıcak bir el omzumu okşayarak dikkatimi çekti.

Uzakt

a. "Ranger'ın ne dediği umurumda değil. O seni tutamaz tüm geceler içinde bu gece." Chad iyi vakit geçireceğini vaat eden muzip bir sırıtışla gülümsedi. "Benimle dans eder misin?"

Hayır. "Tabii."

Ranger yerinden kalkmadan önce Chad beni balo salonunun zeminine doğru sürükledi.

Aptal topuklu ayakkabıların üzerinde biraz tökezledim ve Chad'in koluna yapışarak gergin bir şekilde güldüm. "Dansın başlaması için biraz erken."

Tüm açık alan bize kalmıştı ve dörtlü çalmaya devam etti. Chad iri cüssesine rağmen kıvrak ve zarıftı. ve ben de ritme uyarak onu yönlendirmesine izin verdim. Kokusu yeterince hoştu. Bir çeşit deri ve baharat karışımı. Yine de, benim burun kaşıntısı.

"Birinin partiyi başlatması gerek." Chad sıcak elini sırtımın alt kısmına koyarken hâlâ gülümsüyordu, Basit bir rumba adımlarını değiştirerek. "Ayrıca, bize katılmak istiyorlar."

Elbette, kamera ekipleri dağılmış ve boş pistte ilerlerken bizi videoya çekmişlerdi. Chad Beni döndürdü ve beni tekrar kollarına götürürken topukların üzerinde dengede durmayı başardım. Melodi tatlıydı ve yarışmacılardan birkaçı bizi özlemle izledi. Yer değiştirdiğimizde gördüm ki Trenton Lilith'in elini tutup onu dans pistine götürdü.

Onun için ilk tercihim o değildi ama kameralar onu takip etti ve ona daha fazla ekran süresi verdi ki bu da ihtiyacımız olan şeydi. Alfa Oyunları'nda benim için biçilmiş kaftan olacaktı. her zaman eksik bulduğum kişiliğini sergiliyor.

Dans pistinde başka çiftler de bize katılırken Chad, "Harika dans ediyorsun," dedi.

"Teşekkürler." Ranger'ın masamın gölgesinde durup beni izlediği yere bakarak gülümsedim. "Bana babam öğretti."

"Nerede öğretmenlik yaptın?" Chad'in eli benimkine dolandı ve dikkatimi tekrar ona çekti. Teni tahmin ettiğimden daha yumuşaktı.

Güldüm. "O bir öğretmen değildi. Mutfakta dans ederken ayak parmaklarının ucunda durmamı ders saymazsanız tabii."

O anda çocukluğumun anıları beni sardı. Babamın ne kadar güçlü bir şekil değiştirici olduğunu ve her geçen yılın onu nasıl yaşlandırdığını görebiliyordum.

Kendisi. Hayatının geri kalanını huzur içinde yaşamayı hak ediyordu.

Chad beni tekrar döndürdü ve başka bir el tarafından yakalandım. Bu seferki daha sert ve nasırlıydı, baş döndürücü orman kokusu beni sarmıştı. Adımlarım duraksadı ve kendimi sabitlemek için parmaklarımı Ranger'ın güçlü göğsüne dayadım.

"Hayır." Ranger başını salladı. "Senin anılarını başka kimse alamaz."

Dans etmekten aldığım endorfin başımı döndürüyordu, onun yoğun gözlerine bakarken. "Sen-"

Ranger beni daldırdı ve nefesim kesildi. Elleri Sırtımın açıkta kalan derisi, nefesimi tutarken başımı kavradı. "Kameralar için, değil mi?" Hırladı.

"Sen ne-"

Aramızdaki mesafeyi kapatırken zaman durmuş gibiydi, bir kalp atışını bekliyor ve gözlerimin içine bakıyordu. Orada bir soru vardı. Başa çıkamadığım bir tereddüt. Beni huzursuz ediyordu.

Bekliyordu. Neyi bekliyordu?

Ve sonra beni öptü.

Dudakları benimkileri ayırırken hiç de nazik değildi. Yumuşak değildi. Öpücüğü sahipleniciydi. Bir beyan. Bir iddia. Geri itmeye çalıştım ama aptal parmaklarım saçlarına dolandı. onun yerine dudağını ısırdım.

Koyu kahkahası içimi doldurdu, göğsünden gürledi ve damarlarıma ateş gönderdi. Alt dudağımı emdi sahiplendi ve sonra ağzımı tekrar yakaladı. Nefesini içime çekerken soluğum kesildi ve kendi ruhumun derinliklerine seslenen erkeksi özünün zenginliğini tattım.

Çok fazlaydı. Yeterli değildi. Çarpıcı bir arzu ve ihtiyaç dalgası. Net düşünemiyordum. Başım dönüyordu.

Tek bildiğim onun benim olduğuydu.

Kurdum zaferle uludu ve Tanrıça üzerine yemin ederim ki kendi canavarı da buna karşılık olarak uludu.

Kemiklerimde duyabiliyordum. Varlığımın her zerresinde. Ranger beni ayağa kaldırdı, öpüşmemize hiç ara vermedik ve ben de bırakamadım.

Artık onun tadına baktığım için daha fazlasını istiyordum.

Balo salonunu çığlıklar ve ısıklar doldurdu ve ben Ranger'ı geri iterek öpüşmemizi kestim. Gözlerinin içine bakarken göğsüm kabardı, kameraların üzerimizde olduğunu, ışıkların parladığını hissettim ve

diğer yarışmacıların tezahüratlarını duymak.

Ne yaptığını -ne yaptığımızı- bildiğim için kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Ve kibirli pislik bana sıırttı. "Sanırım seninle Alfa Oyunları'nda görüşeceğiz, güzelim."

*

Eliminasyon odasına son kez girdiğimi bilmek içimi uyuşuk bir kopuşla doldurdu. Sadece birkaç hafta olmuştu ama buraya ilk gelen kadından farklı hissediyordum. Hâlâ öfkeliydim. Ama şimdi buraya ait olduğumu ve kimsenin beni bu aptal şovdan korkutamayacağını kanıtlayacak kadar öfkeliydim.

Diğer yirmi iki yarışmacı yerlerini aldı. Asistanlardan biri mikrofonumu kontrol etti ve ben de ön tarafa doğru ilerledim. fısıltılara aldırmadan sıraya girdim. En azından beni suçladıkları şekilde zehirlemeye çalışmayan yarışmacıları ayıklayabilirdim. Opal'ı incitmek. Sessiz olanların doğrudan gözlerinin içine bakarak onlara baktığımı belli ettiğimden emin olurdum.

"Selam." Makyaj ekibinin Jay üzerindeki rötuşlarını bitirmesini beklerken Fallon yanıma oturdu. "Yani... Sen ve kardeşim."

Dün geceki öpücüğün anısı yanaklarımı kızarttı ve müzik bittikten ve balo salonu boşaldıktan çok sonra bile hala ağrıyan yerlerimi ısıttı. Dönüp durarak uyandım, Bana neler olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Sanırım bir fikrim vardı, ama onu ete kemiğe büründürmenin zamanı değildi.

"Sadece kameralar içindi," diye ona güvence verdim, hâlâ kendimi rahatlatmaya çalışıyordum.

"Elbette öyleydi." Fallon gülümsedi ve yanımdaki yerine yerleşti. "Şimdi dikkatli olmamız gerekecek, tamam mı?"

Nedenini sormak için döndüm ama Molly ellerini çırptı ve dikkatimizi çekti.

Jay Renfro kendi işaretiyle sahneye çıktı. Işıklar söndü. Ve yönetmen bağırdı, "Motor."

Yumruğumdaki muştayı silkelediğimde kan zengin toprağa sıçradı. Pençeleri temizlemek ve kullanmak daha kolaydı ama antika aleti gördüklerinde gözlerinin açılmasının yarattığı teatral etki hoşuma gitti.

"Bunu zor yoldan yapmak zorunda değildik." Sağa dönmeye çalışan kaplan vites değiştiriciyle göz hizasında olacak şekilde çömeldim.

kendini çam ağacına yasladı. "Ama sen oyun oynamak istedin. Oyun oynamaktan hoşlanmıyorum. Bu yüzden bir kez daha deneyeceğim ve sonra oyun oynamayı bırakacağım. Çitanın sana bir kuruş daha borcu yok. Borcu tamamen ödendi. Sen ve patronun geldiğiniz çöp kutusuna geri dönebilirsiniz."

Kaplan şekil değiştirici şişmiş gözlerini kısarak bana baktı. Bekledim. Sonunda başını salladı.

"O kadar da zor değildi." Ayağa kalkmasına yardım ettim ve hatta takım elbisesinin ceketini fırçaladım.

Dağdan aşağı inmeden önce başka kimseyle karşılaşmadığından emin olmak için Beau ve Foster'ın gözcülük yapacağı tesis otoparkına koşmak için hiç vakit kaybetmedi.

Mattox kollarını kavuşturmuş, bir ağaca yaslanmış duruyordu. "Ne zamandan beri kedilerle oynuyorsun?"

"Arkadaşım kumar sorunu olan bir sokak serserisini aldığından beri." Toprağın üzerindeki muştaları temizledim ve Mattox'tan yakalamaya. "Her şey hazır mı?"

"Şu anda çevre taraması yapıyoruz ama bu ormandaki tek ekip biz değiliz. Size buraya daha erken gelmemiz gerektiğini söylemiştim." Mattox muştaları kot pantolonunun içine soktu.

Omzunu tuttum ve onu sevgi dolu bir şekilde salladım. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

"İtiraf et. Bizi özledin." Şapşal suratı sırtmaya başlarken koluma bir yumruk attı.

Onları özledim. Bakışlarım, sürünün en sert üyelerinden bazılarıyla birlikte küçük kamp alanını dolaştı. Sahip olmak

Etrafımdaki kokuları hayvanımdaki gerginliğin bir kısmını yatıştırdı ve Aspen'i korumak için daha fazla kişi olduğumuzu bilmesini sağladı. gerekli.

Ve buna ihtiyaç duyulacağından hiç şüphem yoktu.

Tatil köyüne geri döndüm. "El yazısını deşifre ettin mi? henüz?"

"Reagan üzerinde çalışıyor." Mattox, Reagan'ın yanında Ben. "Ama birkaç gün sürebilir. Gerçek yazı yerine onay işaretlerine bakacağız. Oylamayı kanıtlamak zor olacak."

"Bana en yakın tahminini söyle." Cebimde çalan telefonumu çıkardım. Ivan benimle ne hakkında konuşmak istemişti? dün Molly ve Aspen arasındaki konferans odasında devam etti, ama henüz oturmaya fırsatımız olmadı.

Ve şimdi de ona tatil köyünün dışına kadar eşlik ediyordu. Bundan hoşlanmadım. Ama güvenliği takip eden kendi ekibim vardı. ve sürüme aklımı kaybetmediğime dair güvence vermek için burada olmam gerekiyordu. Ki bu tartışılırdı.

Bana mesaj atan Ivan değildi.

Peki ya bunlar?

Küçük, cimri mayoların görüntüsü belirdi ve homurdandım.

İstiyorsa alsın. Ama onları burada giymeyecek. Ayrıca yeni ayakkabılara ihtiyacı var. Balodakiler ayaklarını öldürüyordu.

Tamam... Peki ya bunlar?

Ayakkabılara baktım, Fallon'u alsam mı almasam mı diye düşündüm.

ya da dışarıdan bir görüş alın. Güzel görünüyorlardı ama topukların çok yüksek olmasından endişelendim.

"Bunlar hakkında ne düşünüyorsun?" Mattox'a gösterdim. "Bunlar ayakkabı mı?" Gözlerini kırıştırdı.

Sanırım çizmelere ihtiyacı var. Kurdum iç çekti.

Muhtemelen haklısın. Kedinin sipariş edebileceği bir şeyler aramaya başladım.

"Hey patron." Mattox sakalını kaşıdı. "Emin misin? Tamam mı?"

Baba: *Benim kızım kazandı!* *öpücük emoji* *öpücük emoji*
öpücük emoji *öpücük emoji*

Ürperdim.

Ne zamandan beri emojileri nasıl kullanacağını öğrenmişti?

Sana başka gösteri yok.

Telefonumu kapattım ve el çantama attım,
sandalyeye yaslandım. Herkes ve babam, hastane yatağının üzerindeki
ekranda yüksek çözünürlükte duraklatılmış olan *Çiftleşme Mevsimi*
öpücüğünü görmüştü.

Opal sanki bir damla daha alabilecekmış gibi boş Jöle bardağını
salladı. "Topu kaçırdığım için çok üzgünüm."

"Pek bir şey kaçırmadınız. Çoğunlukla sahnelendi ve
kameraların önünde gevşemek zor." Ekrana bakmamaya çalıştım.
Ranger'ın balo salonunun ortasında beni öperken televizyondaki
görüntüsüyle. Her yerdeydi. Hastanede ücretsiz WIFI
kullanabiliyordum ama internette o öpücüğü yayınlayan tüm sayfaları
görmek istemiyordum. Jesse bana çoktan göstermişti. Ve şimdi
çekimler sırasında diziyi izlememize neden izin verilmediğini
anladım. Bunu görmek
Kendime ait klipler beni utangaç ve gergin yapıyordu. Çok iyi bir oyuncu
değildim.

Molly ile yaptığım anlaşmayı yerine getirmek ve Trenton'ı
programda tutmak istiyorsam bu değişmek zorunda.

Neyse ki, sürü bölgesi babamı basından korudu.
Alfa Derek, ben kendi sözümü tuttuğum sürece onu röportaj isteyen
gazetecilerden korumam için bana söz vermişti.

Opal hastane yastığına sırt üstü uzandı. Siyah saçları beyaz
çarşafın üzerinde dalgalanıyordu ve yanaklarına biraz pembelik geri
dönmüştü. "Gelecek sezon için geri gelebileceğimi söylediler.
Luna Denemeleri'nde yarışmak."

"Geri dönmek istiyor musun?" Çünkü bunu tekrar yapma
şansım olsaydı, aynı kararı vereceğimden emin değilim.

kararlar.

İstemedem de olsa ekrana bir göz attım.

"Belki." Opal, Ranger'ın beni öptüğünü düşünerek gülümsedi.

"Bunu istiyorum. Ama zehirlenme kısmı olmadan da yapabilirim.

Çok komik. Hedef alınmamak için tatlı görünmemeye çok çalıştım ama tatlı dişim beni ele verdi."

"Beş dakika." Güvenlik görevlisi Ivan kafasını odaya uzattı.

Ona başımı salladım. Son birkaç gündür nereye baksam oradaydı. Cupcake olayından sonra, şimdi orada olduğu için mutluydum.

tehditler gönderen düşmanlar edindiğimi biliyordum.

"Kimden geldiğini ya da kutunun üzerindeki diğer işaretleri gerçekten hatırlayamıyor musun?" Opal'a sordum. Kendim de aramaya çalışmıştım ama kanıtlar silinip gitmişti.

"Hayır." Sanki beni bir şekilde hayal kırıklığına uğratmış gibi gözlerini indirdi. "Çok aptalcaydı. Onları resepsiyonda kahverengi bir kutunun içinde gördüm.

ve kimin için olduklarını sordum. Siz deyince heyecanlandım ve yukarı getirmelerini istedim."

"Benim yerime vurduğun için üzgünüm." Daha uzun kalabilmeyi dileyerek çantamı topladım.

"Sorun yok." Opal kıkırdadı. "Cindy'yi benim için hallettin, şimdi ödeştik ama keşke sana kimin zarar vermek istediğini bilseydim de onları durdurabilseydik."

"Eminim eninde sonunda kendilerini göstereceklerdir." Çantamdan otomattan aldığım çikolatayı çıkardım.

ve Opal'ın tepsisine koydu. "Kendine iyi bak, tamam mı?"

"Sen de." Opal şekeri kaptı ve bana en tatlı gülümsemesini yaptı. "Gösterinin geri kalanını izleyeceğim."

*

Krem rengi maksi elbise, hastanenin kapıları açıldığında ve gazeteciler çığlıklar atarken etrafımda dalgalanıyordu.

İsim. Gülümsedim ve el salladım, Armani güneş gözlüklerimi takmadan önce birkaç fotoğraf için poz verdim.

Ivan arkamdan "güvenlik riski" hakkında bir şeyler homurdandı ve güvenlik ekibi daha sıkı kapandı. Gözlüklerimin altından gözlerimi devirdim. Eninde sonunda bunu aşacaklardı. Aslına bakarsanız, sanırım şimdiden gözlerinde büyümeye başlamıştım.

İmza talepleri devam etti ve kaslı kollar beni bekleyen limuzinin kapısını kapatıp renkli camların ve kurşun geçirmez dış kaplamanın arkasına kilitlemeden önce imzalayabildiğim kadarını imzaladım.

"Sanırım sana bir sosyal medya yöneticisi tutmamız gerekebilir." Jesse bacaklarını deri koltuğa uzatmış, telefonunu karıştırıyordu.

"Kazandıklarından bunu karşılayacak kadar paran var mı?" Sırıttım.

"Sponsorlarınızdan daha fazlasını istememiz gerekecek." Gülümsemesinde haince bir şeyler vardı ama o bir kediye, bu yüzden

Bu yüzden onu çok sert yargıladım. Bana telefonunu göstermek için yana kaydı. "Bu topuklar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Daha fazla büyüyebilirler mi?"

Jesse homurdandı. "O da öyle dedi."

Limuzin otele dönerken çantamdaki telefon çaldı ve onu çıkardım.

Holton Cezaevi'nden gelen aramayı kabul ederek bilinmeyen numarayı cevapladım.

"O öpücüğün tüm ayrıntılarına birazdan ihtiyacım olacak," dedi Clara telaşla. "Ama önce, sonunda Ranger hakkında bir şeyler buldum ve bunu kesinlikle duymak isteyeceksin..."

Sevgili okuyucu,

AÇIKLAYABİLİRİM!

Ranger ve Aspen'in hikayesi daha yeni başlıyor, ama nasıl bittiğini görmek istiyorsanız *Çiftleşme Mevsimi* üçlemesinde bizimle bu yolculuğa çıkmanız için sabırsızlanıyorum. En azından bir sonraki bölüm olan *Alfa Oyunları*'ni (Çiftleşme Mevsimi #2) yazmadan bu kitabı yayınlamayacağıma söz veriyorum:

<https://www.amazon.com/dp/B0CY6GQ5MV>

Her üç kitabın da hızlı bir yayınlanma takvimi var, bu yüzden sizi uzun süre bekletmeyeceğim! Gitmeden önce, *Luna Denemeleri* hakkında ne düşündüğünüzü duymak isterim. Aspen'i sevdiniz mi? Ranger işleri karıştıracak mı? En sevdiğiniz yan karakter kimdi?

Yazmak yalnız bir iş ve siz bana yorum yazarak kelimenin tam anlamıyla yazarı besliyorsunuz. Bu kitapları yaratmaya devam edemezdim.

desteğiniz için değildi, bu yüzden okuduğunuz için tüm kalbimle teşekkür ederim.

Yazarlığım hakkında daha fazla bilgi edinmek ve yeni çıkan kitapların yanı sıra bazı bonus içeriklerden haberdar olmak istiyorsanız, gelin PNR posta listeme katılın:

www.heatherkcarson.com

Tiktok/FB/IG'deyim @heathercarsonauthor eğer bu şekilde iletişimde kalmak isterseniz.

Bu hikayenin bir kopyasını aldığınız için tekrar teşekkürler ve sonuna kadar burada kalırsanız çok sevinirim çünkü işler çok dramatik bir hal almak üzere...

Şeytani yazar gülüyor

-Heather

Heather K. Carson adlı yazarın diğer kitapları

Kader Yazgıları (üçlemenin tamamı)

"Kader diye bir şey yoktur. Ama bunu bir de benim onun kader arkadaşı olduğumu düşünen huysuz kurt şekil değiştirene anlatmayı dene..."

Şekil değiştirenlerin var olduğu ve inanmaları öğretilenin aksine büyüñün gerçek olduğu romantik bir distopik macerada Sage, Coral ve Kera'ya katılın.

***Fated Destinies* serisindeki her kitap, ana kahraman ve kadın kahramanın HEA'lerini elde ettikleri çift POV'da anlatılan tam uzunlukta bir romandır. Bu buharlı seri, olay örgüsünden ödün vermeden baharat sunuyor. Bu kaderlerin nasıl iç içe geçtiğini öğrenmek için hemen okumaya başlayın.**

Amazon'da, Kindle Unlimited'ta ve yakında sesli kitapların satıldığı her yerde!

<https://www.amazon.com/dp/B0BVLBVYL1>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

